

Hạ Thu

Tình Yêu Cút Bắt Trò Chơi

Chương 1

- Song Nhã à ! Dậy đi con , tám giờ rồi.

Nắm chân con lay nhẹ, bà Huyền mỉm cười âu yếm. Trong nó ngủ ngon quá, bà chẳng đành kêu dậy một chút nào. Nhưng vừa quay lưng, bà lại nhớ đêm qua, trước khi đi ngủ, Song Nhã cứ dằn đi dằn lại bà : " Mẹ Oì ! Ngày mai nhớ đánh thức con trước bảy giờ nghe. Chuyện quan trọng lắm, mẹ không được quên đâu. Con dù có mê ngủ, mẹ cũng phải lôi dậy đó."

Chuyện gì mà quan trọng ? Bà không biết , bà chỉ biết mình để nó ngủ lơ hơn lời dặn một tiếng rồi. Thế nào một lát dậy, nó cũng cần nhằn bà một trận ra trò :

- Song Nhã ! Dậy đi con. Trễ lắm rồi. Con bảo có chuyện quan trọng mà.

Gỡ chiếc gối ra khỏi người con, bà kiên nhẫn lập lại một lần. Hé con mắt dậy, giọng Song Nhã nghe nhừ nhựt :

- Mấy giờ rồi, hả mẹ ?

- Tám giờ.

Phụ họa với giọng của bà, chuông đồng hồ nhà ai thông thả gõ lên tám tiếng :

- Hả ! - -- Bật dậy ngay, Song Nhã nhảy phóc xuống giường quỳnh quáng --

Tám giờ ! Trời ơi, chết con rồi ! Sao mẹ không gọi con lúc bảy giờ như con dặn hả ?

- Tại mẹ thấy con ngủ say quá.

Đưa tay xếp gọn lại đồng mừng mền, bà trù mền nhìn Song Nhã thọc nguyên bàn chai đầy kem vào lu nước đầy nhóc của mình :

- Say cũng phải kêu, con dặn mẹ rồi kia mà --- Một miệng đầy kem, Song Nhã vừa chà răng vừa cắn nhằn mẹ -- Mẹ có biết chuyện hôm nay quan trọng với con lắm không ?

- Chuyện gì thế ? --- Bước đến trao cho con chiếc khăn, bà quan tâm --- Có phải công ty, họ gửi giấy mời phỏng vấn không ?

- Còn quan trọng hơn nữa.

Cởi tung chiếc áo ném đại xuống giường, Song Nhã nhanh chóng thay y phục:

- Cái tật lớn, nói hoài không bỏ --- Nhăn mặt, bà Huyền bước ra khép hờ cánh cửa. Song Nhã chẳng giống bà, không ý tứ một chút nào --- Nhà trống hươ, trống hoác, thay đồ cứ đứng ngay cửa bếp mà thay, rủi bị ai nhìn thấy thì sao ?

- Mẹ khéo lo xa --- Thấy mẹ đứng ngay cửa canh chừng, Song Nhã bật cười giòn. Giờ này người lớn đi làm hết rồi, không có ai thấy đâu mà sợ.

- Thế con nít, lỡ nó thấy thì sao ? --- Bà hé mắt nhìn ra con hẻm.

Song Nhã khoác luôn chiếc ba lô nhỏ trên vai :

- Thì cho nó thấy luôn, có sao đâu. Bên trong, con vẫn còn mặc áo quần mà. Thiệt là.... hết cách dạy. Lắc đầu, bà chịu thua tính phóng khoáng, bất cần đời của đứa con gái cứng duy nhất của mình. Từ nét ăn, nét ngủ, đến cách ăn mặc, tính tình ... nó đều trái ngược bà. Thiệt, không biết nó giống ai, cha của nó chẳng ?

- Thôi , không nói nữa. Chào mẹ, con đi đây.

Cột nhỏng cao mái tóc xõa trên vai thành một cái đuôi gà, Song Nhã nhí nhảnh đến hôn từ biệt mẹ :

- Trưa nay đừng chờ cơm, con đi đến chiều tối mới về.

- Con đi đâu mà lâu dữ ? - Mặt bà sa sầm lo lắng.

Song Nhã vòng tay ôm cổ mẹ :

- Một chỗ an toàn, mẹ an tâm đi --- Rồi chột cười hì hì , Song Nhã chìa bàn tay ra trước mặt bà --- Ứng chút lộ phí đi.

Cho tay vào túi lấy tờ năm chục ngàn, bà Huỳnh dặn đi, dặn lại :

- Cẩn thận xe cộ, nhớ về sớm nhe con.

- Vâng, cảm ơn mẹ.

Cụp tay, nắm gọn tờ tiền cho vào túi, Song Nhã cười vui vẻ :

- Mượn bao nhiêu, con đều nhớ rõ. Mai mốt trả một lần cho mẹ cất nhà lâu luôn.

- Không ai cần cô phải trả đâu --- Lườm yêu con, bà mắng khi thấy nó để đầu trần nhảy lên chiếc xe đạp sườn ngang --- Đội nón lên con, nắng lắm !

- Vâng ạ.

Một chiếc nón lưỡi trai úp lên cái đầu tròn, Song Nhã đạp vút đi ngay, bên tai vẫn nghe lời mẹ càu nhàu :

- Đội cái nón gì mà cũ xì, xấu xí như con trai vậy.

Không xấu lắm đâu --- Song Nhã cãi thảm với mẹ. Tại bà không biết đây thôi. Dù có đội cái gì, nón hay cái ổ rom, con của bà cũng xinh đẹp lắm.

Bằng chứng là này giờ vẫn có một chàng đi Future chạy kè kè một bên.

Muốn làm quen, tán tỉnh cô em này hả ? Chẳng khó gì đâu, Song Nhã mím ngay nụ cười duyên dáng.

Ôi ! Nụ cười đẹp như tiên làm hồn kẻ si tình chao đảo, mắt nhìn người ngọc mà quên nhìn trước mặt, suýt tí đầu sầm vào chiếc xe chạy cùng chiều.

- Cẩn thận ! -- Song Nhã lên tiếng nhắc rồi bật cười vui.

Chàng trai tên tò, xấu hổ hết dám chạy theo. Còn lại một mình giữa con phố đông, nghe tâm hồn sang khoái, Song Nhã nghêu ngao cất giọng hát vang. Ở nhà , bây giờ hẳn mẹ đang vắt óc ra mà đoán xem chuyện quan trọng của cô là chuyện gì đây. Mẹ sẽ không tài nào đoán nổi đâu. Thoáng hối hận vì đã dối mẹ , nhưng nếu không nói dối , Song Nhã biết mẹ sẽ chẳng đời nào cho mình đến những nơi như thế.

Không biết hồi nào, có một ông thầy bói mắc dịch bảo với mẹ rằng : Mạng của cô là mạng hỏa, rất xung khắc với " bà thủy " ! Báo hại cho Song Nhã từ nhỏ đến giờ, bị mẹ cấm tiệt chuyện giao lưu cùng sông nước.

Tiếc thay, càng cấm càng mê. Xung khắc đâu không thấy, Song Nhã chỉ thấy mình mê nước như điên đảo. Mới 11 tuổi đầu, cô ả dám theo đám bạn lên ra sông tập bơi rồi.

Lần đó, xém chết hụt, xanh rờn mặt nhưng không tổn. Tiếp tục giấu mẹ, cô đến nhà Văn Hóa tập bơi. Bây giờ thì giỏi lắm rồi, chẳng thua rai cá. mấy lần, cô được chọn vào đội tuyển, song Song Nhã không dám nhận lời. Mẹ mà biết chuyện này chắc giết cô mất.

Nên hôm nay, không thể công khai xin mẹ đến công viên nước chơi được. Dù mấy trò chọt vượt thác, cùng cái biển nhân tạo tí hon cạn như lỗ rốn kia không thể chìm chết cô. Chỉ cần nghe đến nước là mẹ giãy nảy lên rồi, còn đâu phân biệt. Trong tất cả các điểm du lịch, vui chơi của các khu giải trí , Song Nhã chỉ chắm được công viên nước. Cô có thể ngâm mình trong nước hàng giờ, thả mình vào cái " lỗ đen vũ trụ " hàng trăm lần không biết chán. Tuần trước mới đi về cùng đám bạn, làn da chưa kịp nhả hết nắng, tuần này đã đi nữa rồi. Thật ra, Song Nhã chưa muốn đi đâu. Chỉ tại hôm đó, ở nhà nhỏ bạn, nghe mấy sinh viên đến chào bán vé ủng hộ ngày từ thiện. Cô không cảm lòng nổi, mua luôn hai vé. Một cho mình, một cho nhỏ bạn. Hẹn hò đâu đó rõ ràng , dè dặt phút cuối, nhỏ bỗng dưng thay kế hoạch, bảo

mình không rảnh. Bạn bịu chuyện gì chứ ? Sao mà Song Nhã không biết, nhỏ bạn mình từ chối chỉ vì bạn tiếp chàng.

Không đi thì thôi, Song Nhã không thèm năn nỉ. Tính cô xưa nay dứt khoát và cương quyết lắm. Một khi đã lên kế hoạch, cô không bỏ lỡ bao giờ. Đi một mình có sao đâu. Càng khoái vì không bạn vướng víu trông chừng.

- Thừa cô, vé xe buýt chuyển tám giờ ba mươi đã bán hết. Chỉ còn vé chín giờ ba mươi thôi ạ.

Giọng cô bán vé nghe nhã nhặn Song Nhã sầm mặt xuống. Xúi quẩy quá ! Đúng là đầu không xuôi đuôi chẳng lọt mà. Bây giờ mới tám giờ 25 phút, xe buýt 8:30 chưa khởi hành. Lẽ nào ngồi chờ đúng một tiếng ư ? Oan quá !

- Thôi cũng được. Chị bán cho em một vé.

Suy nghĩ một phút, Song Nhã tủm tỉm cười, quyết định mua luôn. Chuyển xe buýt đầu tiên khởi hành.

Cầm trên tay tờ vé, cô làm như mình chẳng biết gì, Song Nhã cũng chen chen lấn lấn. Phì ! Cuối cùng cũng qua mặt được người soát vé. Song Nhã thở phào ra thoát nạn. Biết mình đi lậu, cô chẳng dám tranh ghế của ai, len lén nép vào một góc. Chiếc xe nổ máy vừa định chuyển bánh, bất chợt giọng một gã trai vang lớn :

- Này cô ! Cô đi lộn xe rồi. Vé của cô đi chuyển sau lận

- Cái gì ? Có người đi lộn vé ư ? --- Người soát vé vừa nghe thấy lập tức quay ngay đầu lại như con mèo thấy mồi ngon.

- Ai thế ?

Biết chẳng thể trốn được, Song Nhã đành phải đứng lên, rồi chỗ nấp không quên đưa ánh mắt " thù hận " nhìn gã trai lẻo mép. Hắn ta trên dưới 30, đẹp trai, lịch sự ra trò. Vậy mà... nhiều chuyện quá...

- Xin lỗi, mong cô thông cảm bước xuống giùm. Xe chúng tôi chỉ chở đúng lượng hành khách. --- Người bảo vệ nhắc khéo.

Trước ánh mắt thôi thúc của mọi người, Song Nhã then thùng bước xuống xe. Mắt căm thù chăm chăm nhìn mặt gã trai đáng ghét. Chừng như bây giờ mới nhận ra mình đã làm một việc chẳng đang làm, gã hối hận nở cùng Song Nhã một nụ cười an ủi.

Hừ ! Ai mà thèm nhận. --- Bữa dài môi đáp trả, Song Nhã giậm mạnh chân bước xuống. Chiếc xe phóng vút qua nhanh.

Đâu đó vang lên lời dè bĩu :

- Trời ! Coi mặt sáng láng vậy mà ma mãnh dữ.

Quê quê, Song Nhã tăng bước thật xa khu nhà đợi. Nghĩ đến mình phải đứng đây một tiếng làm đề tài bàn luận cho cả mọi người, cô nghe tức trong bụng quá. Cái gã chiết tiết kia... giá mà cô có thể cho gã một bài học nhớ đời.

- Này, em ơi ! Đi đâu vậy ? Có cần quá giang không ?

Một gã thanh niên với chiếc mô tô nhiều phân phối vút ngay qua. Thấy Song Nhã đứng một mình buồn thiu với chiếc ba lô, liền buông lời trêu ghẹo. Đôi mắt sáng lên Song Nhã gật đầu nhận lời ngay :

- Cần lắm. Anh có rảnh không ?

- Ồ ! Rảnh, rảnh chứ.

Chiếc mô tô thắng lại. Song Nhã thông thả bước xuống vệ đường :

- Đi Sài Gòn Water-Part , có thuận đường không ?

Không thuận một chút nào, nhưng chẳng dám phật lòng người đẹp, gã gật đầu ngay :

- Ồ ! Thuận lắm. Anh đang đi về hướng đó.

- Vậy thì tốt quá ! Cho em quá giang một chút nghe.

Song Nhã kéo dài giọng ra một chút. Vâng, chỉ một chút thôi, nhưng cô biết cái " một chút " của mình khiến được lũ quỷ quay cối xay gió, cũng như bắt đám con trai hiếu sắc rần rấp tuân theo , chẳng dám trái lời.

Chiếc mô tô phóng vút đi nhanh. Giọng một kẻ bàng quan vang lớn như cổ

tình lọt vào màng nhĩ của cô:

- Đúng là con gái thời nay. Mới nói một câu đã phóc lên xe. Thiệt, tro trên quá !

- Các nhà tài trợ đang cùng nhau hợp mặt vui vẻ trong khán phòng. Sao cậu còn ngồi đây, chưa vào hả ?

Đang sải bước nhanh, Minh Bằng chợt dừng chân nhìn Huy Khởi, ngạc nhiên khi thấy anh vẫn độc một chiếc quần đùi, thản nhiên ngồi trên chiếc ghế tựa, có tán dù xanh đo đặt trang trí trên bờ biển.

- Mình cảm thấy nhức đầu, nên không đi ---- Đưa tay gõ gõ vào đầu, Huy Khởi nhăn nhó mặt.

Minh Bằng không dừng bước :

- Vây, cậu ngồi nghỉ nhé, mình phải lên với mọi người đây.

Gật đầu, Huy Khởi nhắm đôi mắt lại như mệt mỏi, trong lúc tinh thần lại nghe hưng phấn một cách khác thường. Anh chỉ vờ gạt Minh Bằng để khỏi xuất hiện trên khán phòng thôi. Sao mà anh không biết, nếu mình bước vào là lập tức được mọi người ủa lên hoan hô nhiệt liệt. Trong ngày hội từ thiện hôm nay, anh chính là một Mạnh Thường Quân có số tiền quyên góp cao hơn cả.

Chẳng anh hùng , chẳng thích thú và chẳng có gì đáng tự hào. Xưa nay, quan điểm của Huy Khởi làm từ thiện không phải để mua danh. Sẵn sàng ủng hộ mọi tổ chức từ thiện, anh chỉ mong chút vật chất nhỏ mọn mình đem đến, phần nào xoa dịu được nỗi khổ đau của những số phận bất hạnh.

- Tổng giám đốc ! Anh có mệt không ? Lau mặt đi.

Một cô thư ký bỗng bước lại gần, dịu dàng đặt lên tay Huy Khởi một chiếc khăn ướp lạnh.

Giật mình mở mắt dậy, chưa kịp có phản ứng gì, anh lại thấy Hải Đông --- tay giám đốc phòng nhân sự --- bung một đĩa nho Mỹ lại gần :

- Tổng giám đốc ! Ăn ăn chút nho cho đỡ khát nước.

- Cám ơn.

Cần lấy chiếc khăn, cũng như bẻ lấy một trái nho, nhưng không dùng đến, Huy Khởi đưa mắt ngạc nhiên nhìn đám nhân viên hãy còn " khô ráo " của mình :

- Tất cả vẫn chưa bắt đầu ư ?

- Dạ --- Cô thư ký xinh đẹp mĩm miệng cười duyên dáng --- Tụi em còn chờ Tổng giám đốc ạ. Anh còn chưa xuống nước, làm sao tụi em dám chơi trước.

-Ồ ! -- Huy Khởi bật cười --- Đừng nguyên tắc thế. Đây không phải là công ty các người cứ thoải mái. Ai muốn chơi gì, cứ chơi.

- Vậy, Tổng giám đốc chơi máng trượt với tụi em đi.

- Chơi lỗ đen vũ trụ khoái hơn nhiều. Tìm cảm giác mạnh, Tổng giám đốc ơi.

Từng tốp chia nhau nín kéo, ai cũng mong Huy Khởi về với nhóm mình. Hiếm khi được Tổng giám đốc hòa mình như thế, phải tranh thủ chiếm cảm tình. Biết đâu sau cuộc chơi này, đường công danh sự nghiệp phát lên như điều gặp gió.

- Mọi người cứ chơi đi , tôi cần yên tĩnh suy nghĩ một chút.

Chẳng biết nhận lời ai cho phải, Huy Khởi vẫy tay từ chối khéo, mỉm cười nhìn đám nhân viên thuộc cấp xiu đi, tiu nghỉu.

Bon họ đã đi hết rồi. Trên khu vực ghế ban tổ chức dành cho tập đoàn " Sun Light " vắng tanh. Một mình ngồi trên ghế mây, Huy Khởi nheo mắt nhìn ra biển. Anh yêu biển lắm, dù là biển nhân tạo, dù những làn sóng kia được thổi lên bằng máy móc, anh vẫn nghe lòng một cảm xúc rạo rạo.

Tuyệt vời ! Thư giãn làm sao ... Huy Khởi bằng lòng với quyết định của mình. Ủng hộ ngày hội từ thiện, anh đã mua của ban tổ chức năm trăm vé, cũng như đã đồng ý bỏ hết công việc theo đám nhân viên tìm thư giãn một

ngày ở khu giải trí này.

Hai mươi tuổi đã đứng đầu một tập đoàn lớn với hơn 30 chi nhánh rải đều khắp khu vực Đông Nam Á, Huy Khởi là một hiện tượng, là một tài năng được trầm trồ trong giới kinh doanh. Từ lâu, người ta đã quen nhìn anh với hình tượng một tổng giám đốc năng nổ, đẹp trai, hài hòa trong giao tiếp, nhã nhặn với khách hàng, nhưng cũng rất nghiêm khắc với nhân viên.

Những đức tính quý báu đó, Huy Khởi đã học được từ cha quá cố của mình. Từ hai bàn tay trắng, từ cuộc sống cơ hàn nghèo khổ, ông đã tạo nên sự nghiệp. Nhưng căn bệnh ung thư quái ác bắt ông phải lìa xa cuộc đời khi chưa đến 40 tuổi.

Lên cai quản sự nghiệp, năm ấy Huy Khởi chỉ là cậu bé 18 tuổi, và sự nghiệp cũng chưa bành trướng như lúc bây giờ. Cùng với mẹ cậu bé Huy Khởi đã lái con thuyền lớn qua nhiều bão táp phong ba. Có những khúc quanh nguy hiểm những tưởng đã nhận chìm chiếc thuyền to cùng viên thuyền trưởng chưa dạn dày kinh nghiệm, nhưng rồi mọi khó khăn cũng trôi qua. Mười năm đủ để chứng minh một tài năng thực sự.

Huy Khởi giờ đã là đại bàng trong giới kinh doanh nhà hàng, khách sạn. Nhắc đến tập đoàn "Sun Light", mọi người nghĩ ngay đến chữ an toàn, tận tình chu đáo. Bao nhiêu năm nay, chữ "tín" là khẩu hiệu chung lớn nhất mà tổng giám đốc Huy Khởi bắt nhân viên của mình phải thuộc.

Luôn đôi đầu cùng áp lực nặng nề của công việc quản lý, kinh doanh, Huy Khởi biết mình dần trở thành một mẫu người khô khan đầy nguyên tắc. Để tạo hình tượng đẹp trong mắt mọi người, từ lâu anh đã không được sống bằng con người thật luôn hiếu động của mình. Anh không thể hét lên tùy hứng mỗi lúc vui, càng không thể nhảy cẫng lên mừng khi cao hứng. Lúc nào cũng nghiêm trang, đạo mạo. Lời nói là mệnh lệnh với nhân viên, là đẹp dạ với khách hàng, là lịch sự, ân cần với bạn bè... Như một công thức được

đóng trong khuôn vàng thước ngọc. Không thể sai càng không thể đem ra đùa bỡn.

Cũng như lúc này đây, Huy Khởi thêm biết bao cái cảm giác được buông mình vào cái ống mà mọi người vẫn bảo là " lỗ đen vũ trụ " kia. Cái cảm giác sợ hãi đó rùng rợn đến cỡ nào, mà ai khi rơi vào cũng phải hét to kinh khiếp vậy ? Còn cầu trượt , ống xoắn... bao nhiêu trò chơi thú vị đầy hấp dẫn, vậy mà ... anh đành phải ngồi đây nhịn thêm...

Lên trên đó, Huy Khởi ham lắm nhưng không dám. Anh sợ trước nguy hiểm, con người thật của mình bộc lộ. Sợ tiếng hét sợ hãi, sợ một cử chỉ vô ý, mất phong độ của mình làm đám nhân viên kia không còn ngưỡng mộ, tôn kính nữa. Sợ sự hòa đồng, thân mật sẽ làm đám nhân viên kia lờn mặt. Thả một hơi thuốc vào trong gió, lòng Huy Khởi lại lo lo. Anh không biết hành động ban sáng có gì sai trái : có xe riêng đi xe buýt để hòa đồng với nhân viên. Chẳng phải anh muốn chơi nổi với mọi người. Chẳng qua nghĩ hôm nay là ngày hội từ thiện, anh muốn cùng chia sẻ với mọi người nếm chịu chút cực khổ. Không ngờ... xảy ra chuyện với cô gái ấy.

Giờ nghĩ lại, mặt Huy Khởi vẫn nóng ran, vẫn còn nguyên cảm giác thẹn thùng , xấu hổ. Hắn mọi người và cô ta đang nghĩ anh là một thằng con trai bảm mép. Một đời khôn khéo giữa thương trường, Huy Khởi không hiểu sao lúc đó, mình ngớ ngẩn và vụng về như thế được.

Có lẽ vì anh quá thật thà, nguyên tắc nên khi nhìn thấy tờ vé trên tay cô gái, anh không hề nghĩ đến chuyện cô ta ăn gian. Đơn giản, anh nghĩ cô lên xe nhầm giờ nên mới nhắc thôi. Thật, không ngờ xảy ra chuyện. Hừ ! Cô ta chắc tức lắm đây.

Huy Khởi vẫn nhớ như in đôi mắt căm thù của cô nhìn mình khi bước xuống xe. Giá mà có thể gặp lại cô lúc này, anh nhất định sẽ giải thích tận tường cho cô hiểu và sẽ nói một lời xin lỗi nữa.

- Ái... Ôi....

Có một cái gì lạnh ngắt bỗng bắn mạnh vào ót Huy Khởi. Anh hốt hoảng đưa tay sờ lên cổ. Là máu ư ? Huy Khởi giật bắn người lên trên ghế khi nhìn thấy chất màu đỏ dính đầy trên tay mình. " Thích khách " chẳng ? Ý nghĩ bị ai đó ám sát làm tim Huy Khởi đập dồn sợ hãi. Anh không gây thù oán với ai, nhưng cạnh tranh giữa thương trường, có khác gì chiến trường đâu ?

Bằng một thế võ lăn một vòng, Huy Khởi núp mình sau chân ghế. Bàn tay một lần nữa đưa lên ót kiểm tra vết thương nằm ở đâu, sao chẳng gây cho anh một cảm giác nào :

- Á....

Huy Khởi lại hét to, hai tay ôm kín ngực. Một luồng đạn đã bắn trúng trái tim của anh rồi. Máu đỏ tràn trên bụng, thấm đầy chiếc quần soọc trắng tinh mới mặc lần đầu của Huy Khởi.

Đúng lúc đó, Huy Khởi bỗng nghe sau lưng vang lên giọng cười khúc khích của một người con gái. Quay đầu lại, anh bàng hoàng nhận ra : Cô nạn nhân bang sáng của mình .. Lăm lăm trên tay khẩu súng nước, cô ta nghiêng răng bóp cò. Một tia nước đỏ từ cây súng phụt nhanh vào người anh.

Chợt hiểu ra tất cả chỉ là một trò đùa, là sự trả đũa của cô ta, Huy Khởi bèn lên chống tay đứng dậy. May mà nơi này vắng vẻ, không một ai trông thấy hành động vừa rồi của anh. Không thôi...

- Cho bỏ tật leo mép, nhiều chuyện đi nhé.

Cười thích thú một khúc, cô gái quay lưng bỏ đi ngay, chẳng cho Huy Khởi kịp có phản ứng gì. Đến khi nhớ ra, anh vội gọi theo thì bóng cô đã mất hẳng vào biển xanh trước mặt.

- Mẹ Ôi ! Nhìn chú ấy kia kìa. Sao cái quần của chú ấy đỏ lôm vậy mẹ ?

Người chú ấy đầu máu nữa kìa.

Một đứa bé được mẹ dẫn ngang qua, nhìn thấy bộ sạng dính đầy phẩm màu

của Huy Khởi, bất ngờ la lớn.

- Ôi !

Chợt nhói ra, Huy Khởi cúi nhìn xuống người mình, mặt đỏ bừng xấu hổ. Không thể để đám nhân viên nhìn thấy, anh phóng vội về phía trước nhảy ùm luôn xuống biển.

Hy vọng làn nước sẽ giúp mình phi tang chứng tích

Nhưng không, loại phẩm màu cô gái sử dụng quá ư độc hại, nên dù cho Huy Khởi có vò, có giặt cỡ nào vẫn không làm phai hết được. Nhô người lên khỏi mặt nước, anh vẫn nhìn thấy trên vai, trên ngực, khoảng bụng của mình loang lổ màu, tệ hại nhất là chiếc quần trắng tinh khôi. Biết dùng lý do gì để nói khi bọn họ hỏi đến bây giờ ? Suy nghĩ không ra, Huy Khởi đành ngâm mãi mình trong làn nước.

Giận cô gái, nhưng Huy Khởi cũng thấy buồn cười quá. Ai lại dùng cái cách trẻ con này đi trả đũa bao giờ ? " Một không " đi, " một điều " trở lại, coi như đã huề nhau. Vậy mà... bỗng dưng Huy Khởi lại ước được gặp lại cô lần nữa. Để làm gì ? Anh không biết, nhưng chắc chắn là chẳng phải để mắng cô rồi. Nét mặt cô có ấn tượng với anh nhiều quá. Dường như không phải bây giờ, mà anh đã có lần gặp cô rồi thì phải ? Nét mặt trông quen quá. Phải rồi. Càng ngẫm càng thấy quen, nhưng không thể nào nhớ nổi ...

- Ban tổ chức xin mời thí sinh Đoàn Huy Khởi chuẩn bị. Chương trình thi " Hát với nhau " sẽ bắt đầu trong vòng 5 phút nữa.

Từ chiếc loa, giọng người MC vang dội. Huy Khởi giật mình, ngẩng đầu lên ngơ ngác. Chuyện gì thế nhỉ ? Có phải bọn họ vừa nhắc đến tên anh ? Thi " Hát với nhau " là gì ?

- Chúng tôi xin nhắc lại. Mời thí sinh Đoàn Huy Khởi của tập đoàn " Sun Light " chuẩn bị chương trình thi hát với nhau của các công ty sẽ được bắt đầu trong vòng 5 phút.

Lũ khí gió ! -- Chợt hiểu ra, Huy Khởi buông lời chửi đổng. Chuyện này nhất định do đám bạn thân của anh nghĩ ra rồi. Ngoài chúng, có ai biết anh mê ca hát.

Phải, nghĩ đến ca hát, người Huy Khởi lại hùng hực nổi đam mê. Tuy không bằng ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng Huy Khởi biết mình có một giọng ca truyền cảm lắm. Mỗi lúc vào phòng karaoke hay đến vũ trường, anh vẫn thường độc chiếm micro hát một mình và được mọi người hoan hô nhiệt liệt. Nhưng đó là nơi chỉ có anh và đám bạn. Huy Khởi thật không muốn trở thành ca sĩ trước đám nhân viên thuộc cấp của mình. Hơn nữa, anh chỉ biết hát karaoke, chứ đâu biết cầm micro đứng trên sân khấu cùng dàn nhạc sống. Đúng là hại bạn mà.

- Một lần nữa, ban tổ chức xin lặp lại...

Chiếc loa lại réo đến tên Huy Khởi. Biết chẳng thể thoái thác làm mất mặt công ty giữa chốn đông người, Huy Khởi đành phải đứng lên sau khi làm bầm máng chửi một hồi.

- Ôi, Tổng giám đốc ! Anh sao vậy ?

Đám nhân viên đã chơi xong, đang túm tụm trong chiếc lều ban tổ chức dành cho, xôn xao bàn tán. Chợt thấy Huy Khởi xuất hiện với thân thể loang đầy vết màu, cô thư ký nhanh miệng, ngơ ngác hỏi :

- Hà ?

Mãi bận tâm việc thi ca, Huy Khởi quên mất nổi xấu hổ. Bây giờ nghe cô thư ký nhắc, anh mới thẹn thùng đỏ mặt. Chụp nhanh chiếc khăn choàng trên ghế, không cần biết nó của ai, anh chạy nhanh vào phòng thay y phục. Vẫn nghe rõ bên tai giọng đám nhân viên ré lên cười thích thú :

- Ô !

Nhận ra thí sinh chính là vị Tổng giám đốc tên tuổi lẫy lừng hôm nào đã đến đây xin tài trợ chính cho chương trình, anh MC quá đỗi ngạc nhiên, miệng

cứ tròn tròn há hốc ngây người ra chẳng biết làm gì. Sợ chần chừ sẽ bị anh ta giới thiệu chức danh của mình ra giữa mọi người, Huy Khởi chụp nhanh chiếc micro, bước ra sân khấu.

Đằng hắng một tiếng, nhận ra bàn tay mình tuôn đầy mồ hôi vì hồi hộp. Huy Khởi nghe buồn cười quá. Giữa thương trường, anh chưa một lần biết sợ. Vậy mà trên cái sân khấu nhỏ chưa đầy 14 mét vuông này anh lại nghe trống tim đập ầm ầm hỗn loạn. Tự nhiên, anh sợ mình thi rớt quá.

- Ráng lên, thủ trưởng ơi !

Lời một nhân viên hét lớn, rồi tiếng vỗ tay dấy lên, ủng hộ tinh thần Huy Khởi. Mỉm cười, anh cúi đầu chào một cách điệu nghệ như một ca sĩ chính tông, rồi dịu dàng cất tiếng:

- Kính thưa quý vị ! Bài hát dự thi của tôi hôm nay là một bài nhạc Hoa lời Việt , có tựa đề " Buồn như đá thời gian."

Một bài hát thịnh hành được nhiều người yêu thích, nên như gãi trúng chỗ ngứa, Huy Khởi vừa nói xong lời giới thiệu, khắp khán phòng đã dấy lên lời hoan hô nhiệt liệt.

" Bước giang hồ phiêu bạt nơi cuối trời

Mộng về nơi xưa, giờ xa xôi bóng tình nhân

Muốn quay về mang tặng em chút tình

Đời còn phong ba, khó khăn đang chờ mình ... "

Ồ ! Thật không ngờ ... Đám đông thật không ngờ, đám nhân viên cũng thật bất ngờ. Tổng giám đốc của mình bề ngoài trông nghiêm khắc, vậy mà hát hay chẳng kém ca sĩ chuyên nghiệp chút nào. Cái giọng trầm hùng, hợp làm sao với bài hát tình có có gia điệu bi tráng , hùng hực lửa. Từng câu, từng lời cứ đi vào trái tim người, menh mang tha thiết, nghe nổi đau cuộn cuộn cháy trong lòng.

" Ngoài trời mưa gió, em hỏi em xưa về đâu ?

Bao nhớ thương tràn ngập khắp tim này.

Nhìn từng ngày trôi qua ... lòng buồn như đá thời gian ... "

Lời cuối cùng vừa dứt, khắp hội trường ào lên tiếng hoan hô vang dậy.

Không chuẩn bị sẵn hoa, đám đông khán giả cuồng nhiệt nhỏ luôn hoa đại bên đường ủa lên tặng Huy Khởi.

Họ không khách sáo , cũng chẳng cần phải lấy lòng mình. Mỉm cười, Huy Khởi nhận hết những bó hoa với một nỗi tự hào. Hôm nay, anh biết mình thể hiện thành công bài hát " Buồn như đá thời gian " ấy. Hàng chục, hàng trăm lần ngồi trước màn hình để hát nó , nhưng chỉ có hôm nay, đứng trên sân khấu này, Huy Khởi mới cảm nhận hết cái hồn mà tác giả nhả gởi vào bài hát. Tự nhiên anh cảm thấy mình hiểu được tâm trạng của chàng trai bị người yêu phụ bạc. Cảm nhận được nỗi buồn của đá tháng ngày mỗi mòn đợi chờ, chống chọi với thời gian.

- Cám ơn anh.

Nhận lại chiếc micro, một lần nữa, người MC thể hiện vẻ ngạc nhiên lên ánh mắt. Tiếc rằng Huy Khởi đã là " Tổng giám đốc" , không thì anh ta sẽ mời Huy Khởi làm ca sĩ cho mình.

Mỉm cười uvi vẻ, bắt tay người MC, Huy Khởi bước xuống sân khấu với một tâm trạng hưng phấn tràn trề. Nếu ban tổ chức cho phép, có lẽ anh sẽ trở lên hát tiếp một bài. Bây giờ, Huy Khởi mới biết thế nào là sự khác biệt giữa hát karaoke và hát bằng nhạc sống.

- Ái ... Ui ...

Mãi vui, Huy Khởi không tập trung chú ý, đến khi chạm mạnh vào người đối diện, anh mới giật mình ngẩng dậy :

- Xin lỗi .. Ồ....

Nụ cười xã giao của Huy Khởi thành nụ cười mừng thật sự ngay lập tức.

Anh kêu lên hồ hởi với người con gái trước mặt mình :

- Là cô ư ? Cô cũng đăng ký dự thi hát với nhau nữa à ? Bài gì thế ?

Trái với vẻ mừng rỡ, niềm nở của Huy Khởi, cô gái không đáp trả một lời nào. Nét mặt hằm hằm như giận dữ, cô ném cho anh một tia nhìn hằn học, rồi bước lên sân khấu.

Nhún vai nhìn theo cô với một vẻ lạ lùng, Huy Khởi thảm ngạc nhiên cho thái độ vốn vã của mình. Xưa nay, anh không có thói quen xum xoe bất chuyện với giai nhân, càng không có chuyện hạ mình cùng con gái đẹp. Với cương vị Tổng giám đốc một tập đoàn khác sạn tầm cỡ Đông nam Á như Huy Khởi, anh chỉ cần búng tay một cái là các thiếu nữ đẹp như tiên xuất hiện ngay, cần gì chuyện anh phải tốn công tán tỉnh đeo đuổi ai cho nhọc sức. So với các nhân viên của anh, cô gái vừa rồi chỉ được chấm ở mức trung bình thôi, sao anh lại phải ... bị đối xử kêu ngạo như thế ?

Vẫn không nghe phạt dạ , Huy Khởi thảm ngạc nhiên cho sự nhẫn nại của mình. Lặng lẽ tìm một cái ghế, anh tò mò muốn nghe giọng hát của cô gái lạ. Cô ta sẽ hát bài gì ? Anh không phải chờ lâu, người MC đã cầm lấy chiếc micro, giới thiệu :

- Sau đây là phần dự thi của thí sinh Song Nhã. Vâng, thật là một sự trùng hợp bất ngờ và thú vị. Bài hát dự thi của cô cũng là bài " Buồn như đá thời gian."

Ồ ! Mắt Huy Khởi sáng bừng lên thích thú trong tiếng " ồ " đầy ngạc nhiên của đám đông. Chưa nghe cô hát, nhưng mọi người đã có lời bàn, chê sao cô khờ quá, chọn bài của nam lại chọn đúng bài vừa được một người hát hay như Huy Khởi thể hiện. Ban giám khảo sẽ được dịp đánh giá, so sánh thật rõ ràng, phần thua về tay cô là cái chắc.

Bất chấp lời dị nghị, cô gái tên Song Nhã vẫn thản nhiên cúi đầu chào khán giả. Hất cao máiii tóc vướng xòa trên trán bằng một hành động thật quen, cô chờ cho nhạc dạo rồi bình tĩnh bước vào hồn nhạc.

"... Những ân tình nay lặng im suốt đời.

Lòng người đời thôi, giờ em đi ngút ngàn xa

Khóc cho người không đời nhau kiếp này.

Nghìn trùng thương nhớ bóng em xưa dặm trường... "

Những tiếng ồn dần biến mất khi giọng ca trầm buồn của Song Nhã cất lên.

Mọi thành kiến, dị nghị ban đầu dần nhường chỗ cho những tiếng xuýt xoa

thán phục. Song Nhã hát hay quá. Chẳng kém Huy Khởi một chút nào.

Giọng hát của cô không có được chất trầm hùng của một đấng nam nhi,

nhưng bù lại, nó có được sự ray rứt, xót xa cho cuộc tình buồn dang dở. Một

bài toán khó cho ban giám khảo khi quyết định đây.

- Hoan hô ! Bis ... bis ...

Tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo rộ lên vang dậy khi Song Nhã dứt lời. Một rừng hoa người hâm mộ cũng ủa lên vây kín lấy người cô.

Hay lắm ! Giờ cao bó hoa trong tay, Huy Khởi mỉm cười bày tỏ lòng ngưỡng mộ với cô. Và cũng đúng lúc đó, một tia chớp vụt lóe sáng trong suy nghĩ của Huy Khởi làm anh vụt đứng lên khỏi ghế.

Phải rồi, anh đã nhớ ra mình từng gặp Song Nhã ở đâu rồi. Không phải một lần, không phải ngoài đời mà hàng chục, hàng trăm lần rồi, anh đối diện cùng cô qua màn ảnh của chiếc tivi màn hình phẳng. Song Nhã chính là cô diễn viên đóng vai người con gái phụ bạc trong bài hát " Buồn như đá thời gian " anh thường vẫn hát đây mà. Cô còn đóng hoạt cảnh nhiều đĩa karaoke khác, nhưng anh chỉ ấn tượng nhất mỗi vai này. Có lẽ vì Song Nhã hợp với cách ăn mặc cổ trang. Gương mặt cô khi trang điểm thành một nàng công chúa đẹp một cách lạ lùng, mỗi lần hát, Huy Khởi cứ nhìn hoài không biết chán.

So với lúc hóa trang, Song Nhã ngoài đời bình dị hơn nhiều. Tuy vẫn còn đẹp lắm, nhưng trông có phần ngô ngáo kiêu kỳ hơn lúc trên phim, nên Huy

Khởi mới ngờ ngờ này giờ không nhận ra ngay.

Hay lắm ! Lòng bỗng mừng như bắt được vàng, Huy Khởi muốn nói vài câu cùng Song Nhã, muốn góp ý với cô rằng : Mỗi lúc lên phim, cô hãy chọn vai cổ trang mà đóng. Rằng : với ấn tượng mạnh tạo cho người xem như vậy, anh tin rằng chẳng bao lâu nữa, cô sẽ nổi danh, sẽ trở thành một ngôi sao tên tuổi.

Nhưng giữa biển người mênh mông, Song Nhã đã biến mất tự bao giờ.

Thần thờ ngồi xuống ghế, Huy Khởi thầm tiếc cho cơ hội hiếm hoi quý giá.

Thật lạ. Lúc nhìn thấy Song Nhã trên màn ảnh, anh chỉ thấy thích chứ chẳng có cảm giác gì. Sao khi nhìn thấy con người thật của cô rồi, anh lại muốn đến gần, muốn chuyện trò như vậy ? Có một nỗi tò mò thôi thúc trong Huy Khởi. Liệu cuộc sống ngoài đời của Song Nhã có giống như cuộc sống nội tâm trong phim cô thể hiện ? Sao anh cứ nghĩ rằng : tâm sự của cô giống hệt người con gái trong bài " Buồn như đá thời gian " vậy.

Đã đến lúc hồi hộp nhất của cuộc thi rồi đây. Phần công bố kết quả cuộc thi " Hát với nhau."

Giọng người MC chột vang cắt ngang dòng suy tưởng của Huy Khởi. Ngẩng đầu lên nhìn, thấy ánh mắt các thí sinh sáng rực nỗi khát khao chờ đợi, anh chỉ biết mỉm cười.

Không như họ, anh không thấy hồi hộp chút nào, càng không mong mình đạt giải cao. Hơn ai hết, Huy Khởi nhận rõ năng lực làm ca sĩ của mình. So với Song Nhã lúc này, anh rõ ràng hát kém hơn. Phần cuối lại bị sai một nhịp. Nên phần thưởng nêu có, chỉ là của cô thôi.

-Giải nhì... Vâng , thưa quý vị, giải nhì hôm nay thuộc về cô Trần Song Nhã.

Xin mọi người một tràng pháo tay chúc mừng nhiệt liệt.

Đoán không sai, quên mất mình đang ngồi giữa đám nhân viên, Huy Khởi hét vang mừng rỡ. Hai bàn tay đập vào nhau bôm bốp, bàn chân anh nháp

nhóm chờ Song Nhã xuất hiện là chạy lên tặng bó hoa của mình cho cô lập tức.

- Và cuối cùng là giải nhất. Giải nhất sẽ thuộc về anh Đoàn Huy Khởi. Mời quý vị hãy cùng hoan hô, cùng chúc mừng cho giọng ca xuất sắc nhất hôm nay.

Mình được giải nhất ư ? Đôi mắt chớp nhanh, Huy Khởi nhìn quanh ngo ngác. Thiên vị, ban giám khảo quả có thiên vị với anh rồi. Họ thật đã nói tay khi nhận ra anh là người đã tài trợ chính trong ngày từ thiện hôm nay.

Mặt chợt đỏ bừng lên, Huy Khởi cảm thấy bất bình thay cho Song Nhã.

Không đồng ý với cách làm của ban tổ chức chút nào. Nhưng trước lời mời của họ, anh không thể không tiến lên nhận giải.

- Song Nhã ! Tôi biết giải nhất này lẽ ra thuộc về cô. Ban giám khảo đã có chút nhầm lẫn.

Trên bục cao nhất, với tâm trạng đầy áy náy, Huy Khởi tìm cách thanh minh cùng Song Nhã.

Nét mặt lạnh lùng, Song Nhã ném cho anh những tia tức giận. Dường như cô nghĩ thủ phạm cướp mất giải nhất từ tay cô là anh vậy.

- Song Nhã ! -- Huy Khởi nhẫn nại bước theo cô xuống bậc thang --- Nếu cô cảm thấy bất bình thì đây, phần thưởng hạng nhất này, tôi tặng hết cho cô.

Đến lúc này, Song Nhã mới dừng chân , quay đầu lại. Nhưng không phải để tươi tỉnh chìa tay nhận phần thưởng như Huy Khởi đã vội mừng, mà để trợn mắt, mắng cho anh luôn một trận :

- Đây , anh kia ! Anh tưởng anh là ai mà cao ngạo thế ? Cái phần thưởng hão của anh, tưởng tôi ham lắm chắc?

Nói rồi, không để cho Huy Khởi kịp thanh minh lời nào, Song Nhã chụp lấy cái phong bì đựng phần thưởng của anh, ném luôn xuống đất, rồi quay lưng bỏ đi một mạch.

- Song Nhã !

Nửa muốn đuổi theo, nửa sợ phong bì phần thưởng bị người ta lượm, Huy Khởi lúng túng mất một giây không biết làm gì. Cuối cùng, anh quyết định cúi xuống, nhặt phần thưởng lên. Nghĩ ra rồi, anh biết phải làm gì để Song Nhã không hiểu lầm, cũng như không giận dai mình nữa.

Ngày mai, đội bóng lừng danh " Chiếc Giày Vàng " gồm các tuyển thủ tên tuổi lẫy lừng khắp hành tinh sẽ đến khác sạn " Sun Light " của Huy Khởi nghỉ ngơi trong suốt mùa thi đấu giao hữu, trước khi bước vào mùa giải chính thức.

Huy Khởi chú trọng đến những vị khách đặc biệt này lắm. Anh bắt nhân viên đóng khung đỏ, chú tâm vào việc phục vụ hết mình. Huy Khởi hoàn toàn không phải vì doanh thu của khách sạn. Bởi ngay từ đầu, anh đã hứa sẽ giảm 50% mức phí cho đội bóng.

Một hình thức mượn tên tuổi danh thủ quảng cáo thôi. Các đối thủ cạnh tranh tức tối, trách mình sao khôn ngoan nghĩ ra cách ấy để Huy Khởi hót mất tay trên như vậy.

Khen chê có đủ, nhưng Huy Khởi không mấy may mắn đến. Năn nỉ, mời cho được đội bóng " Chiếc Giày Vàng " đến khác sạn của mình nghỉ ngơi, ngay từ đầu Huy Khởi đã gạt bỏ ý niệm kinh doanh ra ngoài suy nghĩ của mình rồi.

Trong cuộc đời, có lúc Huy Khởi những tưởng mình trở thành thủ môn xuất sắc. Anh từng mơ trong giấc ngủ của mình hàng trăm, hàng vạn lần rồi. Lần nào, cũng duy nhất giống nhau thôi. Một mình anh giữa khung thành với 11 đối thủ lẫy lừng. Đá phạt đền, họ xử bắn anh. Vô ích thôi ! Lần nào, đôi tay anh cũng bắt gọn quả bóng tròn, dù tốc độ xoáy, sức bay của nó mạnh hơn vũ bão, thần sầu quỷ khóc.

Kết quả, nhờ anh mà đội bóng của anh đã trở nên vô định. Nhận chiếc "

chúp " thủ môn xuất sắc nhất hành tinh, anh hãnh diện thấy mình được bạn bè công lên vai, thấy hát lên trời , rồi ... rơi luôn xuống nệm. Giấc mơ kết thúc trong nỗi bàng hoàng, tiếc nuối. Giá có thể rời xa chức danh TDG để trở thành thủ môn được nhỉ ? Huy Khởi từng làm thủ môn cho đội trường, dự thi cấp quốc gia rồi đấy.

Ước mơ không thể trở thành hiện thực. Giữa một thương gia và một thủ môn là một sự cách biệt xa vời. Huy Khởi chỉ còn biết biến ước mơ thành nỗi đam mê, ngưỡng mộ. Từ một thủ môn , anh biến mình sang vai trò cổ động viên. Tất cả các trận bóng trong và ngoài nước, anh đều theo dõi không bỏ trận nào. Mặc cho ai thần tượng các cầu thủ có đôi chân vàng, Huy Khởi chỉ thần tượng nhất thủ môn thôi. Với anh, thủ môn chính là linh hồn của trận đấu. Một thủ môn giỏi, đồng nghĩa cầm chắc trong tay 5 phần thắng. Năm phần kia phải chia đều cho các cầu thủ chạy trong sân. Lập luận có vẻ... không được lòng cầu thủ ấy lại được Huy Khởi tin tuyệt đối. Và đó cũng là những lý do Huy Khởi đặt các cầu thủ đội " Chiếc Giày Vàng " vào danh sách những vị khác quan trọng nhất, cần được chăm sóc tận tình, chu đáo nhất.

- Chào Tổng giám đốc ạ.

Tiếng chào của người quản lý cắt ngang dòng hồi tưởng. Ngẩng lên, chưa kịp nhìn rõ mặt người, Huy Khởi đã gật đầu như cái máy. Thiệt , anh ghét cái kiểu gập đầu chào đó của đám nhân viên thuộc cấp này quá. Ra vào hai ngày gặp nhau không biết mấy chục lần. Vậy mà lần nào gặp, họ cũng ngây người đứng yên cúi đầu chào. Tôn ti trật tự đâu không thấy, chỉ thấy rườm rà, phức tạp quá đi, chẳng thể tập trung suy nghĩ được gì cho trọn vẹn.

- Lại gặp anh ở đây, là ma hay sao mà theo ám người ta hoài vậy ?

Chưa kịp quay về hưởng thụ cái cảm giác tuyệt vời của giấc mơ làm thủ môn, Huy Khởi lại giật nảy người lên, bởi một giọng chát chúa hét ngay vào mặt.

- Song Nhã ! --- Huy Khởi kêu lên mừng rỡ --- Không ngờ được gặp cô ở nơi này. Nhưng ...

Vẫn như lần trước, chẳng để anh kịp hỏi thêm lời nào, cô đã biến ngay vào cầu thang máy

Cánh cửa khép lại, Huy Khởi kịp nhìn thấy hôm nay cô vận chiếc đầm thật đẹp, lại trang điểm trên mặt nữa. Sang trọng, khác hẳn hôm nào ở khu vui chơi Công Viên nước. Mà Song Nhã vào khách sạn làm gì nhỉ ? Cô cũng là " Fan " của đội bóng " Chiếc Giày Vàng " giống anh ư ?

Vừa tò mò, vừa thích thú, Huy Khởi bước nhanh đến bên quầy lễ tân :

- Tổng giám đốc.

Trao xong chìa khóa phòng cho khách, ngẩng lên, chợt nhìn thấy Huy Khởi lù lù đứng ngay trước mặt mình, cô nhân viên xanh lè mặt :

Trao xong chìa khóa phòng cho khách, ngẩng lên, chợt nhìn thấy Huy Khởi lù lù đứng ngay trước mặt mình, cô nhân viên xanh lè mặt , bật đứng vội lên khỏi ghế. Tim đập thình thình, cô lo sợ không biết mình vi phạm lỗi gì để đích thân Tổng giám đốc kiểm tra :

- Cô cho tôi biết, cô gái tên Song Nhã đó đến đặt phòng hay để làm gì ?

Không quan tâm đến vẻ sợ hãi của cô nhân viên Huy Khởi trầm giọng hỏi. Quên mất câu hỏi quá đường đột của mình có thể làm đám nhân viên cảm thấy hiếu kỳ :

- Dạ -- Cô thư ký lễ tân thở phào ra, ngón tay bấm lẹ vào bàn phím --- Thưa Tổng giám đốc, cô gái tên Song Nhã đến để nhận phòng. Cô ta chỉ đặt một ngày thôi.

- Một ngày ư ?

Huy Khởi nghe thất vọng. Song Nhã không phải đến vì " Fan " đội bóng " Chiếc Giày Vàng " giống anh rồi. Vậy cô ta đến đây làm gì mà chỉ có một ngày thôi.

- Dạ. Cô ta đến bằng thiệp mời ạ.

Như hiểu nỗi thắc mắc của Huy Khởi, cô lễ tân mở hộp tủ bàn, lấy ra một phong bì trắng. Huy Khởi cầm lấy và vỡ lẽ ngay. Đây là 2 trong số 20 thư mời, đích thân anh ký tài trợ cho Công viên nước nhân ngày hội từ thiện đây mà. Họ đã dùng nó làm phần thưởng trong cuộc thi hát với nhau hôm ấy. Song Nhã đang sử dụng thiệp mời của anh, đang ở trong khách sạn của anh. Liệu cô có biết anh là Tổng giám đốc nơi này không nhỉ.

- Cô ta là khách đặc biệt của tôi đó. Các cô lưu ý đóng khung đỏ giùm nhé. Đặt trả tấm thiệp xuống bàn, Huy Khởi cười tủm tỉm trước đôi mắt mở tròn ngơ ngác của đám nhân viên. Lại đóng khung đỏ, lại khách đặc biệt. Sao Tổng giám đốc hôm nay hào phóng thế ?

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 2

18... 19... 20.

Màn hình biểu thị trước mặt dừng lại ở con số 20 . Cánh cửa thang máy từ từ mở rộng . Song Nhã xóc lại ba lô nhỏ trên vai, bước vội ra ngoài . Được mấy bước, cô chợt giật mình quay lại, chạy ào vào thang máy trước khi cánh cửa khép nhanh

Ôi ! Màn số biểu thị bỗng biến đổi, những con số thụt lùi báo cho cô biết thang máy đang quay xuống đất . Thiệt là tức chết đi thôi . Song Nhã bực

mình giậm chân đùng đùng trong thang máy . Tất cả cũng tại cái card rắc rối này . Cái gì là dễ kiểm soát, là hiện đại, chỉ thấy toàn rắc rối . Nếu lúc này không vì bỏ quên tấm card này trong ổ điện , bây giờ cô đã thoải mái nằm dài trong phòng khác sạn rồi, có đâu đứng đây cho chiếc thang máy đùng đua chạy lên chạy xuống . Từ lầu 20 xuống đất , rồi quay ngược trở lên, bộ gần lắm sao ?

Hừ ! Song Nhã giận dữ nhìn tấm card . Hôm lãnh thưởng, thú thật cô nghe sùng lắm . Giận ban giám khảo đến ghen người luôn . Thiên vị, chắm cho gã Huy Khởi mắc ôn kia hạng nhất, rồi còn tặng cho cô một phần thưởng chẳng ra gì.

Buồn cười thật ! Hôm đó, cầm tờ thiệp mời, Song Nhã cứ cười rũ người ra . Một phòng đôi lý tưởng dành cho hai người trong một đêm và một bữa điểm tâm sang trọng là cái quái gì ? Ở nhà ngủ không được sao mà vào khách sạn, mà tính người ta một triệu đồng trên giá trị của tấm thiệp mời ?

Sau khi đem đến quầy đổi thành tiền không được, Song Nhã đành đem tờ thiệp mời về nhà quăng vào một xó . Bốn tuần lễ trôi qua, cô tưởng mình đã quên mất nó rồi . Cho mãi đến hôm kia, thấy nhỏ bạn dẫn đoàn khách tham quan dinh Độc Lập, tình cờ nghe được hai vị khác ngược ngoài bình luận :
- Từng đi nhiều nơi, nhiều khách sạn, nhưng tôi chỉ được mỗi khách sạn " Sun Light " này thôi . Từ khung cảnh, cách trang trí đến sự phục vụ nhiệt tình chu đáo của các nhân viên.

- Còn phải nói " Sun Light " từng được liệt vào danh sách " Top ten " , đứng đầu về sự sang trọng lịch thiệp . Đâu phải vô cớ các ngôi sao thế giới, các nguyên thủ quốc gia đều đến nơi này để đặt phòng . Nghe nói ít ngày nữa , khách sạn sẽ đón đội bóng " Chiếc Giày Vàng " vào nghỉ cho đến hết mùa thi đấu.

- Ái chà ! Nếu vậy thì tôi sẽ nán ở lại, đăng ký thêm vài ngày nữa . Tiền đạo

Richard là thần tượng của tôi, tôi nhất định phải gặp và xin anh ta một chữ ký.

Hai vị khách đi xa lâu rồi mà Song Nhã còn ngẩn người ra ngơ ngác . Khách sạn " Sun Light " có thật như những lời họ vừa ca ngợi ? Đội bóng " Chiếc Giày Vàng " sẽ nghỉ ở đây ư ? Ôi ! Tim Song Nhã như sôi lên vì kích động . Thế là ba chân bốn cẳng chạy bỏ về nhà, cô lục tìm cho ra tờ thiệp mời tưởng chừng vô giá trị.

- Cái gì ? Đi nghỉ ở khách sạn " Sun Light " à ?

Lần đầu tiên nghe cô rủ, mắt Bảo Ngọc sáng bừng lên, nhảy cẫng mừng như đứa trẻ . Nó líu lo ca ngợi sự sang trọng, tiện nghi của tòa khách sạn năm sao tuổi tên lưng lẩy . Nó còn bảo " Không dễ gì vào được đâu . Có người cả đời chưa chắc được đặt chân vào đây một lần . Vào đó sẽ được trở thành ông hoàng, bà chúa ngay tức khắc ." Ôi ! Nghe nó tả mà Song Nhã cứ ngẩn người ra, ngơ ngác

- Nhưng mà... tao không đi được đâu . Rồi sau năm phút líu lo như chim hót, Bảo Ngọc lại xiu đi như bong bóng xì hơi --- Thiệp mời này chỉ thích hợp cho những cặp vợ chồng thôi . Tao và mày vào đó, không khéo bị dị nghị là đồng tính, thì quê chết.

Hừ ! Thở dài ra, Song Nhã biết nhỏ bạn của mình lại giở quẻ nữa rồi . Cũng hết như lần đi công viên nước, nó từ chối cô vị cục nợ Khải Hoàn của mình thôi . Là bạn bè, Song Nhã biết mình không được phép can thiệp nhiều vào đời tư của nó . Không thì cô đã bắt nó xù đẹp gã Khải Hoàn đó từ lâu . Con trai gì đâu mà nhỏ mọn hơn con gái nữa , hờ tí là ghen, ai mà chịu nổi ?

Không đi thì thôi, Song Nhã chẳng thèm nài ép . Tạm biệt mẹ với lý do đến nhà nhỏ bạn ăn đám cưới, cô đạp vù một hơi đến địa chỉ được ghi trên tấm thiệp mời . Số 8, đại lộ Bình Minh . Con đường này ít được cô đi lắm.

Trời, trời ! Chữ Hotel " Sun Light " vàng chói đập ngay vào mắt rồi, mà

Song Nhã còn chưa tin vào thị giác của mình . Cô không ngờ cái khác sạn mình sắp vào nghỉ lại là một tòa ốc hùng vĩ như thế . Ngược hẳn đầu lên, cô mới có thể nhìn hết độ cao của nó . Để xem... 1, 2, 3... Tò mò, cô đưa tay đếm thử trước tia nhìn kinh ngạc của những người khác nước ngoài . Chà ! NhỮng 36 tầng . Kinh khiếp thật ! Hệt như phim Hồng Kong vậy.

Vừa bước chân lên bậc thềm, Song Nhã đã nhận được cái gật đầu chào và nụ cười nhã nhặn của anh bồi gác cửa . E dè đặt từng bước chân vào đại sảnh, Song Nhã bỗng nghe ròn rợn . Cách bài trí quá sang trọng đã làm cho một cô gái dạn dĩ và ngỗ ngáo như đâm khóp.

Cũng may, tất cả nhân viên ở đây đều nhiệt tình và rất lịch sự . Họ sẵn sàng giải đáp mọi thắc mắc khi cô cần đến . Nhất là việc sử dụng chìa khóa card này . Dù được hướng dẫn, nhưng đến tận bây giờ, Song Nhã vẫn còn lúng túng.

Card điện thoại cô đã từng xài . Tấm card này cũng tương tự vậy thôi . Lúc này cô tiếp tân đã bảo, nó được sử dụng cho mọi dịch vụ điện tử trong khách sạn . Chà ! Không ngờ chỉ một tấm giấy nhỏ vậy thôi mà nhiều công dụng quá.

Thang máy đã xuống đến tầng trệt . Một vị khách như đã chờ từ nãy giờ, nóng lòng bước vội vào . Bằng một động tác thuần thục và quen thuộc, anh ta đút ngay tấm card của mình vào, rồi bấm cho thang máy chạy lên.

Ngang ngược thật ! Song Nhã cảm thấy tức khi anh ta chẳng hề chú ý đến mình . Vừa bước vào đã quay lưng lại, chiếc điện thoại đặt vào tai nói luôn tràng dài bằng tiếng Anh thật chuẩn.

- Này ! -- Đợi anh ta nói xong, Song Nhã mới khều vào vai nhắc nhở . Ngờ anh ta là người ngoại quốc, cô không sử dụng tiếng mẹ đẻ --- Lần sau có vào thang máy, nhớ nhìn trước nhìn sau nhé . Tôi chưa kịp bước ra đã bị Ông bấm cho chạy lên rồi.

- Sao ? -- Không ngờ còn có người đứng sau mình, anh ta giật bắn người lên thẳng thốt.

Nụ cười nở trên môi, anh quay vội người trở lại nói ngay :

- Sorry...Ồ , Song Nhã ! Là cô ư ? - Giọng của anh chuyển sang mừng rỡ --- Xin lỗi, tôi thật là vô ý.

Lại là Huy Khởi . Mặt Song Nhã vụt sa sầm . Có gì trong một buổi sáng thôi, cô đã gặp hấn những hai lần ? Mà hấn vào đây làm gì nhỉ ? Không lẽ phần thưởng hôm ấy của hấn cũng là một đêm nghỉ khách sạn giống như mình ?

- Cô xuống đất, phải không ? -- Với một thái độ dă lẳng và biết lỗi, Huy Khởi nhún vào chiếc nút xuống cho cô trước khi rút card bước ra ngoài --
Tạm biệt !

- Ôi...

Song Nhã vội kêu lên, nhưng không kịp . Chiếc thang máy theo sự điều khiển của hấn, lại trở xuống tầng trệt nữa rồi.

Bảo cô thư ký hủy tất cả các cuộc hẹn gìm mình, tắt điện thoại cũng như loại trừ mọi sự phiền nhiễu có thể xảy ra, Huy Khởi thoải mái leo lên giường nằm dài . Anh bắt đầu kế hoạch theo dõi của mình.

Bây giờ, mọi người hấn sẽ nghĩ anh đang bận túi bụi ở nơi nào đó với một công việc vô cùng quang trọng .Chẳng ai có thể ngờ nổi đường đường là một Tổng giám đốc như anh lại nằm dài trong phòng, để hết tâm trí theo dõi một khách hàng qua hệ thống camera hiện đại.

Cô ta không phải tội phạm đang bị cảnh sát truy lùng, cũng không phải là một siêu sao tên tuổi . Cô ta chỉ là Song Nhã, là cô bé đóng hoạt cảnh karaoke, là khách hàng không bỏ tiền mua vé của anh thôi.

Ôi ! Sao lại thế ? Mọi người nếu biết chuyện, chắc sẽ tròn vo đôi mắt hỏi anh như vậy . Và Huy Khởi cũng không biết giải thích sao cho họ hiểu . Mà

chính bản thân anh, anh còn chưa hiểu nổi nữa là.

Anh chỉ biết là lúc nãy, từ thang máy bước ra, nhìn thấy vẻ mặt đầy hốt hoảng của Song Nhã, anh bỗng nảy ra ý định : Muốn được chứng kiến vẻ mặt ngạc nhiên, ngỡ ngàng của cô trước những tiện nghi cao cấp mà cô chưa một lần nhìn thấy trong đời.

Hơn mười năm trong nghề khách sạn, Huy Khởi đã từng chứng kiến nhiều cảnh vụng về, ngớ ngẩn của khách hàng trước những tiện nghi mà họ chưa từng sử dụng bao giờ . Buồn cười, đáng thương lắm . Nhưng chắc sẽ không hay bằng vẻ mặt của Song Nhã đâu.

Thế là quay trở về phòng vi tính, lấy một thiết bị theo dõi, anh dùng card riêng mở phòng Song Nhã, bước vào . Theo nguyên tắc, khách sạn không được đặt camera trong phòng khách . Nhưng với Song Nhã, Huy Khởi có một ngoại lệ . Mà sao có cái ngoại lệ kỳ cục thế ? Huy Khởi như quên mất địa vị Tổng giám đốc của mình, cũng không nhớ rằng, Song Nhã có thể kiện mình vì hành vi trái phát luật kia.

- Này ! Anh làm gì mà trèo lên bàn phòng tôi thế ?

Vừa gắn xong chiếc máy thu hình vào sau bức tranh, bước xuống, Huy Khởi bỗng giật mình nghe giọng Song Nhã hét vang.

- À... - Lúng túng một giây, Huy Khởi xoa hai bàn tay vào nhau, tự nhiên ---
Tôi là nhân viên kỹ thuật . Tôi đến kiểm tra hệ thống điện trong phòng cô .
Tốt lắm ! Không có gì trục trặc . Bây giờ, cô cứ cho tấm card vào khe nhỏ này là... nguồn điện sẽ hoạt động ngay.

Con mắt nghi ngờ, Song Nhã nhìn Huy Khởi dò xét . Nhưng rồi cô cũng làm theo hướng dẫn của anh, cho tấm card vào cái khe nhỏ nằm cạnh công tắc điện.

Cạch.

Tấm card vừa vào đúng vị trí, lập tức sáu ngọn đèn vàng trong phòng bật

cháy . Máy điều hòa cũng vận hành ngay, phát ra những tiếng ù ù đều đặn :

-Ồ , đẹp quá !

Vẻ ngớ ngàng hiện lên trong mắt Song Nhã . Quên mất Huy Khởi còn đang đứng cạnh bên mình, cô chạy ào vào giữa phòng, kêu to thích thú :

- Hệt như cung điện vậy . Trời ơi ! Cái giường... êm làm ao . Cả tấm thảm dưới chân nữa... không có hạt bụi nào.

Nói rồi quay ra, thấy Huy Khởi vẫn đứng đó mỉm cười nhìn mình thích thú , Song Nhã quê quá, gất lên :

- Nhiệm vụ của anh đã xong rồi, sao còn chưa đi, hả ?

-Ồ ! -- Vờ như chợt nhớ ra, Huy Khởi gật đầu chào, bước vội ra ngoài.

Cánh cửa sập lại ngay, nhưng anh không ngại, bởi màn hình trước mặt kia sẽ cho anh nhìn thấy tất cả mọi hành động của Song Nhã, chỉ trừ lúc cô vào phòng tắm mà thôi.

Lên giường nằm nhún nhảy một hồi như đã chán, Song Nhã bật dậy, đi một vòng quanh phòng phá phách . Vận tới đa công xuất máy lạnh, mở tất cả các đèn trong phòng lên, cô lẩm bẩm :

- Có một phiếu mời, tính những một triệu đồng, ngu gì không xài cho đã , cho hao điện chứ ?

Hao điện ư ? --- Huy Khởi nhẹ lắc đầu . Anh không sợ điều đó một chút nào . Anh chỉ sợ cô bị lạnh thôi . Máy điều hòa nơi này công suất mạnh lắm . Vận hết ga như vậy, cô sẽ chẳng thể nào chịu nổi.

- Mini bar... Mini bar là cái gì nhỉ ?

Giọng Song Nhã thì thầm, nhưng Huy Khởi vẫn nghe rất rõ qua hệ thống khuếch đại âm thanh . Thích thú, anh điều chỉnh màn hình theo dõi cô . Bên chiếc tủ lạnh nhỏ bị mở tung ra, mắt Song Nhã sáng long lanh trước những thỏi sô cô la vàng ươm thơm phức.

- Chà ! Khách sạn này sộp quá.

Không nghĩ ngợi, Song Nhã mở ngay một thỏi sô cô la , cho vào miệng nhai ngẫu nhiên . Cô ăn thật ngon lành, làm Huy Khởi cũng phải thèm theo. Chưa có ai ăn sô cô la kiểu Song Nhã cả . Ngẫu nhiên, ngồm ngoàm như bò nhai cỏ . Chỉ trong chớp mắt , bốn phong sô cô la to tướng danh tiếng lẫy lừng của bốn quốc gia trên thế giới bị cô nuốt hết vào trong bụng . Như vẫn còn chưa đã nư thềm, cô chụp lấy một lon Coca, bật nắp tu ừng ực.

- Ngon thật !

Tu hết lon Coca, ném luôn cái vỏ không xuống đất, Song Nhã ngồi phịch luôn xuống thảm, tỏ vẻ hài lòng . Đúng lúc đó, mắt cô nhìn thấy một tờ giấy nhỏ được cài kế bên tủ lạnh, liền đưa tay cầm lấy, lẩm bẩm đọc :

- Sô cô la Đức, giá 10 đô một phong, sô cô la Mỹ, 14 đô . Coca Cola hai đô... Ủa ! Bao người ta ăn còn ghi giá làm gì nhỉ ? Hồng lẽ...

Gương mặt chột xanh lè, Song Nhã chạy ngay đến bên điện thoại :

- Alo . Phòng tiếp tân đó phải không ? Xin cho hỏi, dịch vụ Ở Mini bar có phải trả tiền không ạ ? Sao, ngoài tiền phòng à ? Cảm ơn.

Đặt " cách " ông nghe xuống , mặt Song Nhã nghếch ra sợ hãi . Qua màn hình, Huy Khởi còn thấy rõ những giọt mồ hôi rịn ra khắp thái dương cô .

Thì ra Song Nhã bị hố rồi . Cô tưởng những thứ trong cái bar nhỏ xíu kia là hàng khuyến mãi, biếu không cho khách . Xưa nay, từng thấy người vào khách sạn rồi bị hố, nhưng anh chưa thấy ai hố kiểu Song Nhã cả.

- Mười đô là 140 ngàn . Mười bốn đô là 196 ngàn . Nhưng bốn phong tất cả... vị chi trên dưới 500 ngàn đồng rồi ư ? --- Giọng Song Nhã rên rỉ được khuếch đại qua âm thanh nghe thê lương làm sao --- Tiền đâu mà trả đây trời ?

Vẻ mặt cô rầu rĩ đặt trên lòng bàn tay, trông tội làm sao . Huy Khởi thật không đành lòng để cô lo lắng . Với tay sang chiếc điện thoại, anh muốn bảo cô đừng nên buồn nữa . Rằng cô sẽ không phải thanh toán bất cứ dịch vụ nào

trong khách sạn này . Rằng nếu cô thích ăn sô cô la thì cứ việc ăn cho thỏa thích.

- Chó chết ! Cái khách sạn " Sun Light " đáng ghét --- Chiếc điện thoại chưa được bật lên , Huy Khởi đã giật mình khi nghe giọng Song Nhã vang giận dữ --- Dùng thủ đoạn " gài " khách hả . Đồ ác nhân thất đức ! Bán buôn cắt cổ, mỗ hòng người ta . một lon Coca bên ngoài chưa đến năm ngàn đồng, dám bán đến 30 ngàn đồng hả ?

Con ử dột biến đi, nhường chỗ cho một gương mặt bùng bùng giận dữ .

Mắng một hồi chưa đã, Song Nhã còn đứng lên, co chân đá mạnh vào cái tủ lạnh mấy cái liền.

Ui da ! Huy Khởi nhẹ chau mày . Anh không xót cái Mini bar của mình mà tội nghiệp cho bàn chân nhỏ của cô . Đau lắm đây !

- Còn lâu mới cửa cổ được nhỏ này đi.

Vỗ vỗ lên đầu tủ lạnh mấy cái, Song Nhã mở cửa, bước đi ngay.

Thật là oan quá ! Huy Khởi chỉ biết thở dài, nhìn theo bóng Song Nhã khuất xa dần . Anh nào cố tình gài khách để bán mấy lon nước với giá cắt cổ, mỗ hòng như Song Nhã hiểu làm đâu . Đơn giá in rành rành trên mỗi mặt hàng cho khách chọn . Lỗi ở cô sơ ý không xem trước làm chi.

Cao hơn bên ngoài những năm lần ư ? Song Nhã thật chẳng biết thông cảm chút nào . Cô chẳng hiểu chi phí của một khách sạn tầm cỡ quốc tế cách biệt với chi phí của một quán lề đường là rất lớn ư ? Chưa gì đã nổi giận bùng bùng . Nếu khách hàng nào cũng xử trí như cô vậy, chắc ngành khách sạn sớm đóng cửa mà nghỉ mất.

" Em là con bướm vàng, anh là con bướm trắng... "

Ngọn đèn vàng bật sáng cùng tiếng hát líu lo đã báo cho Huy Khởi biết, Song Nhã đã quay trở về phòng . Thì ra cô không phải giận dỗi bỏ đi như anh tưởng . Cô chỉ xuống đất, ra ngoài khách sạn mua về hai ít đồ thôi . Chà

! Cái túi trông nặng thế kia, chắc là nhiều đồ lắm . Thích thú ! Huy Khởi theo dõi cô bày từng món ra bàn.

Đầu tiên là bốn thanh sô cô la . Huy Khởi hiểu ngay ý định mua đèn của Song Nhã . Cô bé này liếng thật ! Nhưng cô có biết sô cô la danh tiếng mà mình vừa ăn lúc nãy, không được bày bán trên thị trường nội địa ? Để tạo ưu thế độc quyền với khách, Huy Khởi đã phải đích thân đặt hàng về, tại các hãng sô cô la lớn trên thế giới.

- Trả lại lon Coca nè --- Song Nhã nói như thể chiếc tủ lạnh biết nghe lời cô vậy ---- Đừng có hòng tính tiền chị nghe cung . Bây giờ , các em chịu khó ra ngoài ngồi chơi cho chị ướp lạnh một chút đồ nghe.

Cho tay vào tủ lạnh, Song Nhã lừa đám nước ngọt, rượu bia cùng các loại bánh kẹo, sô cô la của Mini bar bỏ hết ra ngoài, rồi tống vào trong đó những thứ vừa mới được mình đi chợ mua về.

Nhìn cô bỏ luôn bịch sơ ri vào tủ lạnh mà Huy Khởi không khỏi bật cười, lắc đầu chịu thua cách tính của cô . Lần thứ nhất trong đời, anh cảm thấy mình gặp một đối thủ vừa tay.

- Xong rồi.

Song Nhã lại cất lời gợi sự chú ý cho Huy Khởi . Qua màn hình, anh thấy cô vươn vai đứng dậy . Mở tung tủ áo, cô lại cầu nhàu khó chịu . Không hay mình là người duy nhất trong năm đám cất tiếng chê bai khách sạn " Sun Light " --- Ông hoàng tiện nghi và lịch sự nhất giới kinh doanh khách sạn trong và ngoài nước.

- Trời ơi ! Áo ngủ gì mà thấy ớn . Dày cộm như cái khăn lông vậy.

Nói xong, đứng luôn tại chỗ , không cần bước vào toa-let, cô trút luôn bộ đồ đang mặc ra khỏi người, báo hại Huy Khởi vừa nhìn lên đã phải nhắm nghiền đôi mắt lại . Một tiếng kêu " trời " thoát ra khỏi ngực ngài Tổng giám đốc lấy lừng tên tuổi.

- Huy Khởi à ! Tôi đưa đội bóng đến nghỉ tại khách sạn " Sun Light " là vì nể nang anh, chứ không phải vì 50% giá thành anh giảm cho chúng tôi đâu .

--- Cùng đội bóng nhận phòng xong, Tony --- trưởng đoàn như chưa an tâm lắm, quay sang nghiêm giọng cùng Huy Khởi ---- Nên muốn nhắc cho anh nhớ . Chỉ cần một sơ xuất nhỏ trong khâu phục vụ, tôi sẽ dẫn đoàn sang khách sạn khác ngay lập tức

- Vâng --- Huy Khởi gật đầu vui vẻ --- Tôi hiểu . Anh cứ yên tâm . Tôi đã dặn nhân viên dành mọi cái tốt nhất cho đội bóng.

- Tôi nói vì quá cẩn thận --- Khoác tay lên vai Huy Khởi, Tony thân mật --- Đến nghỉ ở khách sạn của anh là chúng tôi an tâm lắm --- Nhẹ nhún vai, Tony nói như thanh minh cho những câu quá thẳng thừng lúc nãy ---- Phải hướng dẫn một đoàn cầu thủ siêu sao danh tiếng, tôi không thể không cẩn thận . Họ khó tính và kiêu ngạo lắm.

- Vâng, tôi hiểu . --- Huy Khởi gật đầu không chút phật lòng --- Trách nhiệm của anh lớn lắm . Đội bóng có ăn nghỉ thoải mái thì mới có thể thi đấu tốt được . Tôi hứa sẽ tạo mọi điều kiện để họ có được những phút giây thư giãn tuyệt vời sau mỗi trận đấu trở về . Đó cũng là niềm tự hào của khách sạn chúng tôi.

- Nghe anh nói vậy, tôi thật an tâm.

Tony thở phào ra nhẹ nhõm . Vẻ căng thẳng biến mất khỏi nét mặt khi anh nhìn thấy các cầu thủ mình vui vẻ ra khỏi phòng . Họ có vẻ như đã lại sức sau khi được ngâm mình trong nước nóng.

- Tuyệt lắm !

Một cầu thủ gật đầu, giơ ngón tay làm hiệu với Tony . Quay đầu lại, mắt Huy Khởi long lanh sáng . Mười lăm chàng trai trẻ, tràn đầy sức sống đang cùng nhau vui vẻ nói cười kia nào biết lòng anh đang cuộn sôi niềm mơ ước . Giá mà anh có thể cũng kề vai sát cánh bên họ, phiêu lưu trên khắp các nẻo

đường đem vinh quang về cho tổ quốc.

- Trưởng đoàn ơi, đói lắm rồi ! Cho bọn này đi ăn thôi --- Một cầu thủ vừa nói vừa lấy tay xoa xoa bụng.

Huy Khởi như choàng tỉnh, nói to :

- Ồ... vâng . Xin mời các bạn theo tôi xuống nhà hàng . Khách sạn " Sun Light " sẽ chiêu đãi các bạn một bữa tiệc mừng . chúc các bạn thi đấu đạt nhiều kết quả.

- Ồ ! Không mất tiền ư ? ---- Một cầu thủ như ngạc nhiên hỏi lại.

Huy Khởi gật đầu :

- Vâng , không mất tiền đâu.

- Khách sạn này chơi đẹp thật --- Đám cầu thủ quay nhìn nhau bàn tán.

Huy Khởi mỉm cười, đưa tay gọi thang máy . Một cầu thủ bước đến gần Huy Khởi, ân cần :

- Anh bạn ! Khách sạn phân công cậu phục vụ bọn này à ?

- Ồ . --- Thấy Tony định bước lên đánh chính Huy Khởi vội đưa tay cản lại --

- Vâng đúng vậy . Các bạn có cảm thấy hài lòng không ?

- Tốt lắm ! -- Richard gật đầu.

- Bọn này thấy thích cậu rồi đấy --- Ngừng một chút, anh vỗ tay lên vai Huy Khởi cười thân mật --- Cứ yên tâm phục vụ . Xong việc, bọn này hứa sẽ boa cho cậu . Hậu hĩ lắm đấy.

Hì , hì... Cả bọn lại cười lên đồng tình câu nói đùa cũng là lời hứa ấy . Chỉ có Tony là không cười nổi . Anh biết các cầu thủ của mình vô tình đã xúc phạm một Tổng giám đốc danh tiếng.

Nhưng lạ thay, Tony cảm thấy ngạc nhiên nhiều trước nụ cười không chút ngượng ngập nở trên môi Huy Khởi . Anh không cảm thấy phật lòng một chút nào ư ?

Đúng vậy , Huy Khởi mỉm cười trả lời Tony bằng mắt . Làm sao anh có thể

phật lòng khi người vừa bảo anh là Richard -- chàng thủ môn mà anh thần tượng nhất đời mình . Câu nói của Richard vô tình đã giúp Huy Khởi một cơ hội bằng vàng . Rằng từ đây, với thân phận một người phục vụ, anh có thể theo sát bên đội bóng phục vụ, anh có thể theo sát bên đôi bóng suốt đêm ngày một cách tự do.

- Mời các bạn đi lối này.

Ra khỏi thang máy . Bắt chước động tác của một người tiếp tân , Huy Khởi đưa tay hướng dẫn . Có thể đi tắt ra nhà hàng, nhưng anh lại dẫn đoàn cầu thủ đi qua khách sảnh, để họ có thể chiêm ngưỡng một cách trang trí sang trọng đầy mỹ thuật.

- Đẹp quá !

- Chà, nhìn kìa ! Hoa văn trang trí ở góc tường mới tinh xảo làm sao.

Quả nhiên, trong đám cầu thủ dậy lên tiếng trầm trồ . Nhìn vẻ mặt họ đầy thán phục mà Huy Khởi nghe tự hào quá đỗi . Tự nhiên, anh muốn nói một câu gì làm quen cùng Richard.

Bỗng từ trên cao, một vật gì rơi nhanh xuống, nhằm ngay đầu chàng thủ môn danh tiếng . Huy Khởi là người nhìn thấy trước tiên . Không kịp suy nghĩ, anh lao lên đẩy dạt Richard , rồi đưa tay chụp lấy.

Không chính xác, cái vật lạ vượt qua tay Huy Khởi rơi luôn xuống đất .

Đúng lúc, bàn chân anh bước lên một bước, giẫm ngay lên nó.

Huych...

Cái vật trọc thật trơn trên nền gạch men láng bóng đã kéo đôi giày dưới chân Huy Khởi đi một đoạn khá dài . Mất đà, chới với, cả thân hình của anh rơi vào trạng thái không trọng lượng rồi .. " Ầm " một tiếng, cả tấm thân của Huy Khởi đổ ập xuống nền nhà trong tiếng rú thất thanh của mấy cô gái đứng cạnh bên.

- Ôi...

Sự việc diễn ra thật nhanh, chỉ trong tích tắc, bằng cái chớp mắt thôi . Nên cả đoàn cầu thủ trên dưới 20 người không một ai trở tay cho kịp . Đến khi quay lại thì... Huy Khởi đã nằm một đống dưới sàn nhà . Tội nghiệp, nhưng buồn cười quá, cả bọn không nhận được, đồng phá lên cười ngặt nghẽo . Còn đám nhân viên tiếp tân khách sảnh xanh lè mặt mũi, tay chân rụng rời, sợ hãi nhìn nhau không nói nên lời.

- Ôi ! Sao vậy nhỉ ?

Cô lễ tân kêu lên hốt hoảng khi nhận ra cái vật vừa làm Tổng giám đốc của mình té nằm dài là .. một cái vỏ chuối xiêm . Vị khách mất lịch sự nào đã quăng nó từ trên cao xuống . Thật là tệ hại quá đi thôi . Từ cha sanh mẹ đẻ, từ lúc khách sạn được xây dựng đến giờ, sự cố này lần thứ nhất xảy ra . Mà lại xảy ra đúng vào lúc Tổng giám đốc cần chứng tỏ với khách rằng : khách sạn của mình an ninh, sang trọng, văn minh nhất.

Thế té của Huy Khởi thật buồn cười, nhưng tất cả đám nhân viên có mặt tại khách sảnh đều không dám mở miệng cười . Họ nhận thức được cơn giận đang trào lên trong lòng Huy Khởi . Anh sẽ chẳng bỏ qua chuyện này, sẽ trút nguyên cơn " đại hồng thủy " lên đầu họ . Có thể cả đám sẽ phải ôm hồ sơ sang nơi khác xin việc mất.

Nhưng trái với những gì đám nhân viên thầm lo sợ, Huy Khởi không cảm thấy giận, cũng chẳng thấy quê chút nào . Anh chỉ thấy buồn cười, quá đôi buồn cười thôi . Anh sẽ không đuổi bất cứ nhân viên nào, cũng như không cần phải truy tìm sự việc cho đến nơi đến chốn . Bởi hơn ai hết, anh đã biết thủ phạm là ai rồi.

Là ai ? Còn ai ngoài cô gái Song Nhã có tính cách lạ đời, khác người kia . Nếu đêm qua, chính mắt anh không trông thấy cô mua một nải chuối xiêm về tống đầy chiếc tủ lạnh nhỏ của mình , anh cũng không dám xem cái hành động thiếu văn hóa này lại được làm từ một cô gái có hình thức bên ngoài

đẹp như cô vậy.

Cũng còn may . Huy Khởi bật cười khan một tiếng . May mà anh nhìn thấy kịp . Không thì... cái vỏ chuối đó đã rơi trúng đầu Richard mất rồi . Ôi !

Nhắc đến Richard mới nhớ . Huy Khởi lo lắng ngược nhìn đoàn cầu thủ .

Liệu họ có vì chuyện này mà dọn đi nơi khác ?

- Anh bạn ! Anh có sao không ? --- Cười xong một trận đã đời, Richard cúi xuống đỡ Huy Khởi đứng lên --- Mất mũi để đâu mà đập nhằm vái vỏ chuối thế này?

Thì ra vì mãi ngấm cảnh, Richard và đoàn cầu thủ không nhìn thấy toàn bộ sự việc . Cứ ngỡ cái vỏ chuối nằm sẵn dưới đất và Huy Khởi vô tình giẫm lên thôi.

- Tôi... --- Đứng lên, Huy Khởi ngượng ngùng phủi bỏ vết bẩn trên áo veste .

--- Chẳng biết du khách nào vô ý quá . Xin các bạn thứ lỗi, tôi sẽ trình bày việc này lên giám đốc, để nhân viên vệ sinh để ý hơn.

- Đừng quan trọng hóa vấn đề ---- Richard khoát tay.

Đám cầu thủ cũng không quan tâm đến vấn đề . Cú té quá nặng của Huy Khởi đã làm họ cảm thấy thân thiện với anh hơn.

Tony gật đầu :

- Thôi, tham quan bấy nhiêu đó đủ rồi, chúng ta vào dùng điểm tâm đi.

- Vâng.

Huy Khởi gật đầu, quyết lấy lại phong độ và ấn tượng cho " Sun Light " bằng một thực đơn phong phú và sự phục vụ tận tình của các nhân viên . Họ nhất định sẽ làm cho các cầu thủ phải hài lòng . Hôm qua, trong cuộc họp, anh đã nhắc đi nhắc lại vấn đề này rất nhiều lần, bảo đảm không xảy ra sự cố hay trục trặc gì.

Quả thật, vừa lúc đến , Huy Khởi đã nhìn thấy cô nhân viên tiếp tân đẹp như tiên của mình bước ra chào đón . Chu đáo hơn cả anh mong đợi, đám tiếp

viên còn dọn sẵn hai bàn đặc biệt cho khách.

-Ồ ! Được lắm --- Cầm lấy thực đơn, Richard và đoàn cầu thủ lập tức quên ngay ấn tượng không đẹp vừa rồi.

Toàn những món ăn vừa ý hấp khẩu thôi . Mà ăn, họ nào chú ý đến ánh mắt sáng bừng mừng rỡ của Huy Khởi . Để có được thực đơn hôm nay, anh đã phải tốn công tìm hiểu mấy ngày liền.

- Cái gì ? Tính tiền à ? Các người có lộn không ? Tôi ăn bằng thiệp mời mà. Đang mãi mê hạnh phúc nhìn đoàn cầu thủ ăn uống ngon lành, Huy Khởi chợt giật bắn người nghe giọng Song Nhã vang to sang sảng . Chưa kịp quay đầu lại, anh nghe giọng cô tiếp viên của mình nhỏ nhẹ :

- Dạ, đúng là chị dùng bữa bằng thiệp mời . Chúng tôi chỉ tính tiền bình trà cô gọi thêm của chị thôi . Xin chị xem rõ, trong thực đơn ăn sáng của nhà hàng , không có bình trà này.

- Nhưng .. Có nước cam, nước cà chua và nhiều nước khác mà ? --- Song Nhã chỉ tay vào bảng thực đơn.

- Vâng . -- Cô tiếp viên gật đầu --- Chị có thể gọi bất cứ món gì trong thực đơn này đều không phải trả tiền

- Thế đổi không được sao ? --- Song Nhã ngáy thơ --- Một ly nước cam mắc hơn một bình trà . Thiệp mời này mời những hai người, tôi chỉ đi một mình . Bù qua chế lại, các người còn lời nữa.

- Dạ, --- Cô tiếp viên mỉm cười trước lập luận trẻ con của Song Nhã --- Đúng là như chị nói . Nhưng chúng tôi có nguyên tắc của chúng tôi . Xin chị vui lòng thanh toán giùm bình trà.

- Vậy... --- Thấy cãi mãi chẳng ích lợi gì, Song Nhã đành chịu thua --- Bao nhiêu ?

- Dạ, xin chị 5 đô la.

- Bao nhiêu ?

Ly trà vừa nâng lên tay, Huy Khởi đã phải đặt trà xuống bàn vì tiếng hét thất thanh, lớn quá cỡ của Song Nhã . Cả đoàn cầu thủ cũng bàng hoàng quay lại . Cướp của , giết người, hay một kẻ to gan nào vừa toan sàm sỡ vô gái ấy ?

- Thôi đủ rồi nghe --- Như không để ý đến quanh cảnh xung quan, đến chút văn minh lịch sự giữa một nơi sang trọng toàn những người quý phái, Song Nhã đập mạnh tay xuống bàn, hét lớn --- Đập đổ, cắt cổ cũng vừa thôi . Một bình trà như vậy mà tính những 70 ngàn, hà ?

- Dạ...

Lần đầu tiên trong đời gặp phải cảnh này, cô tiếp viên bối rối không biết giải quyết sao . Cùng lúc, hai nhân viên bước lại gần :

- Xin cô vui lòng giữ trật tự nơi công cộng . Chúng tôi không đập đổ, cắt cổ khách . Có đơn giá rõ ràng đây , mời cô xem.

- Xem cái con khỉ ! - Không chút ngán sợ trước vẻ mặt hầm hầm của hai anh bảo vệ, Song Nhã ụp luôn tờ đơn giá xuống mặt bàn .---- Tôi sẽ không bao giờ bỏ tiền ra mua một việc vô lý như vậy . Nếu cần, các người cứ thưa , tôi sẽ hầu.

- Có chuyện gì thế nhỉ ? --- Đoàn cầu thủ nhìn nhau ngơ ngác . Vì câu chuyện xảy ra bằng tiếng Việt nên họ chẳng thể nghe và hiểu được gì. Tệ hại quá ! Huy Khởi chặc lưỡi than thầm . Cách nhân viên của anh sao chẳng mặc kệ cô ta . Một bình trà chỉ 5 đô la, đáng gì đau cái vãi như vậy . Thật mất mặt cùng khách quá.

Muốn bước lên bảo họ thôi đi, nhưng lại sợ lộ thân phận trước đoàn cầu thủ, nên Huy Khởi cứ ngập ngừng . Còn chưa kịp nghĩ ra cách, con mắt anh lại tối sầm đi vì sợ hãi khi thấy Richard vừa đứng lên khỏi bàn ăn, bước lại gần Song Nhã.

Sau cái gật đầu chào lịch sự, anh cất giọng ngọt ngào.

- Xin lỗi, tôi có thể giúp được gì ?

Ngước mắt lên, nhận ra chàng thủ môn danh tiếng đang đứng trước mặt mình, Song Nhã tươi ngay nét mặt . Nụ cười duyên nở trên môi, cô trả lời anh chàng bằng thứ tiếng Anh thật hay, thật chuẩn giọng Luân Đôn của mình.

-Ồ , Richard ! Thủ môn xuất sắc của đội " Chiếc Giày Vàng " đây mà . Hân hạnh, thật hân hạnh quá ! Nghe tiếng đã lâu , không ngờ được trông thấy mặt . So với trong ti vi, anh ở ngoài trẻ và đẹp trai hơn nhiều.

Vâng . Từng được ngợi khen, được người mến mộ , nhưng được nói theo cách của Song Nhã thì lần đầu tiên Richard mới được nghe . Thẳng thừng, nhưng chân thật, làm anh thật ngỡ ngàng nhưng cũng thật tự hào . Ấn tượng tốt ban đầu đã làm Richard có cảm tình với cô gái mới quen.

- Cảm ơn cô . Tôi có thể giúp được gì ? Tại sao , cô phải tranh cãi với các người kia, ? Họ làm phật lòng à ?

- Phật lòng mà nói làm gì . --- Nhắc đến, cơn giận lại nổi lên, Song Nhã trút nguyên một tràng dài --- Đẳng này họ cứ ép tôi , gài tôi để gỡ vốn . Thấy tôi đi bằng thiệp mời không phải trả tiền , họ ức trong bụng lắm . Anh xem .. hôm qua...

- Hôm qua đi chơi, tôi chỉ xin mẹ được 50 ngàn đồng . Hồi tối lại xài hết hết 14 ngàn rồi . Tiền đâu mà trả cho họ bây giờ ?

Sao cơ ? Không chỉ có Richard và đám thực khách quay nhìn nhau ngơ ngác . Huy Khởi và đám tiếp viên cũng nghe ngạc nhiên quá đỗi . Chỉ có 50 ngàn ? Số tiền chưa đủ trả cho một bình trà ngoài danh mục mà Song Nhã dám đặt chân vào một khách sạn năm sao nổi tiếng sang trọng nhất khu vực Đông Nam Á.

Đàng rằng cô có thiệp mời, nhưng với cương vị một người luôn nắm trong tay tiền triệu , Huy Khởi không thể nào ngờ nổi, một cô con gái xinh đẹp, một " diễn viên karaoke" nổi danh như Song Nhã , nhưng trong người chỉ có

một tờ tiền, mà tờ tiền đó lại xin từ mẹ.

- Lớn thế này vẫn còn xin tiền của mẹ ư ?

Quá đổi ngạc nhiên, Richard quên mất phép lịch sự tối thiểu của mình , hỏi luôn một câu thẳng thừng.

- Vâng... --- Vuốt thẳng những tờ tiền bị nhét bèo nhèo, Song Nhã buồn thiu

--- Tôi vẫn xin tiền mẹ vì chưa xin được việc làm . Ồ . ! Đừng hiểu lầm .

Không phải tôi làm biếng đâu, chỉ tại tôi vừa ra trường mấy tuần thôi.

- Ra thế ! --- Richard gật đầu vỡ lẽ.

Huy Khởi cũng cảm thấy thắc mắc phần nào được vui đi . Chưa kịp ra hiệu bảo cô tiếp viên hãy thôi đi, Huy Khởi đã thấy Song Nhã vụt bước nhanh đến bên cạnh cô thu ngân, cất giọng ôn tồn :

- Xin lỗi đã làm âm ỉ, tại tôi hiểu lầm thôi.

- Không sao đâu ---- Cô thu ngân cười lịch sự.

Song Nhã đặt hết xấp tiền lẻ xuống bàn :

- Tôi bây giờ chỉ còn 36 ngàn thôi . Xin chị cầm đỡ, một lát giao phòng xong trở về, tôi hứa sẽ xin tiền mẹ đến trả đủ cho chị . Còn 34 ngàn nữa, phải không chị ?

- Dạ...

Cô thu ngân còn đang lúng túng thì Richard đã bước lên . Đặt tờ 10 đôi mới cứng xuống tay cô thu ngân, anh hào phóng :

- Không cần phiền phức đến thế đâu . Bình trà đó, tôi trả giúp cô đây . Phần còn lại, xin gửi cô đây.

- Ê ! Không được nhận tiền của anh ta đâu --- Giật mạnh tờ tiền lại, Song Nhã trừng mắt nhìn Richard chẳng hài lòng --- Tôi không cho phép anh làm như vậy . Anh có biết, vô tình anh đã xúc phạm đến tôi không ?

-Ồ ! Không, không...

Nhìn Richard đỏ mặt tía tai thanh minh cho hành động của mình . Huy Khởi

nghe hài lòng quá đỗi . Song Nhã đã cư xử đúng như lòng anh mong đợi.

- Vậy thì anh hãy mau cất tiền vào túi... --- Đặt tờ tiền vào tay Richard một cách dứt khoát, Song Nhã quay sang cô thu ngân ---- Chị không tin là tôi sẽ đem tiền đến trả sao ?

- Dạ... -- Bắt gặp cái cau mày khó chịu của Huy Khởi, cô thu ngân vội nói nhanh --- Tôi tin . Mà cô cũng không cần phải đến trả đâu . Xin chào.

Nói rồi, cô cúi vội xuống chiếc máy tính tiền vẻ như đang bận bịu, trong lúc lòng cuộn nổi lo . Không biết cách cư xử của mình này giờ có làm phật dạ Ông Tổng chút nào không ?

- Xin lỗi, vì vô tình đã xúc phạm cô --- Thái độ cương quyết đầy tự trọng của Song Nhã làm Richard vô cùng khâm phục . Cảm thấy mến cô, anh cất lời mời ---- Nếu cô không cảm thấy phiền, xin mời cô sang bàn chúng tôi cùng dùng tiếp bữa điểm tâm.

Song Nhã sẽ chẳng nhận lời đâu . Huy Khởi chợt nhìn thấy vẻ mặt đầy thất vọng của chàng thủ môn Richard . Nhưng... thật bất ngờ, lần này Huy Khởi đã đoán sai, Song Nhã đã không từ chối.

- Được ngồi chung bàn với đội bóng " Chiếc Giày Vàng " ư ? Ôi ! Thật là vinh hạnh quá --- Nhưng sau một giây hồ hởi nhảy lên mừng, Song Nhã chợt ngập ngừng do dự --- Liệu có làm phiền đến các bạn của anh không ?

- Tôi cũng không biết nữa --- Richard nhẹ so vai lo lắng --- Để tôi hỏi lại xem sao nhé ?

Nói rồi, anh hướng tia nhìn về phía các bạn mình . Đôi mày nhướng cao, anh hỏi :

- Các bạn có đồng ý cho cô gái này cùng gia nhập buổi điểm tâm với tớ không ?

- Không đồng ý ! Không đồng ý ! --- Một cầu thủ khoát tay rồi bật lên cười hỏi --- Cô ta sẽ ăn hết phần của mày mất.

- Không sao đâu, em chỉ ăn một chút thôi.

Hiếu là bọn họ đang đùa để trêu mình, Song Nhã nhập theo vai kịch , kêu giọng dài thê lương, năn nỉ :

- Một chút thì được, bọn này đồng ý . Duyệt !

Sau tiếng " duyệt " vang lớn là tiếng nổ lớn của những bàn tay vỗ mạnh vào nhau vui vẻ, đúng theo phong cách của những cầu thủ trẻ, yêu đời nghịch ngợm.

Sà xuống ghế, Song Nhã hòa nhập ngay cùng bọn họ . Nhìn cô cười nói thân nhiên với đám cầu thủ như những người đã quen thân , Huy Khởi bỗng nghe dạ bồn chồn . Trong một thoáng ngậm ngùi, anh có cảm giác mình là một kẻ thừa . Richard , Song Nhã và đoàn cầu thủ kia... dường như đã quên mất anh rồi.

Đội nhà hàng nấu xong món cháo bào ngư, Huy Khởi đích thân đẩy một xe đầy đem đến phòng Richard . Như đã thành thông lệ, đêm nào các cầu thủ cũng tụ tập nơi đây tán gẫu và ăn món cháo bào ngư của anh bồi dưỡng, rồi mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ một tuần trong vai anh bồi, Huy Khởi đã sứt gân hai ký . Vốn không quen việc, tối về lại phải thức khuya xem xét và ký các hợp đồng quan trọng người anh gây rắc đi thấy rõ . Các nhân viên của anh, ai cũng lo ngại , cũng khuyên can, nhưng Huy Khởi quyết định không bỏ cuộc giữa chừng . Anh sẽ còn là một anh phục vụ phòng cho đến khi đoàn cầu thủ trở về nước mới thôi.

Thật là đại dột ! Tự nhiên đi đầy đoạ. thân mình . Từ ông Tổng giám đốc xuống làm nhân viên bậc thấp . Từ việc chỉ biết ra lệnh, phải đích thân vào mó tay vào tất cả . Nào dọn dẹp phòng, bung kê thức ăn, lại còn phải chiêu lòng mấy gã cầu thủ ngông cuồng , ăn uống bất thường , đi đứng vô độ nữa . Mà tại sao Huy Khởi lại phải làm như vậy ? Đám nhân viên không hiểu nổi .

Đoán già, đoán non mãi, cuối cùng thăm bảo nhau rằng : " chắc ông Tổng muốn kiểm tra mình . "

Không phiền phức và trọng đại như các nhân viên nơm nớp sợ trong lòng, Huy Khởi mỉm cười thăm nghĩ : làm anh phục vụ phòng, đơn giản vì anh thích thế.

Từ câu nói vô tình của Richard, từ ý định chỉ trở thành nhân viên phục vụ một giờ thôi, Huy Khởi đã kéo dài vai diễn của mình đến tận bây giờ . Anh thật không ngờ, khi cởi bỏ lớp ông Tổng, vứt đi cái gọi là hình tượng, oai phong, mình lại có được cái cảm giác thoải mái và vui vẻ thế . Bị đám cầu thủ vỗ vai, sai túi bụi , Huy Khởi nghe thích thú vô cùng . Nhất là những khi có mặt Song Nhã, anh thấy mình cũng diễn xuất hay hơn.

Song Nhã cũng như đoàn cầu thủ , rất tin anh là một anh phục vụ phòng . Cô không thêm chú ý đến anh , chỉ lo thân mật cùng đoàn cầu thủ . Nhất là anh chàng Richard kia, được cô quan tâm đặc biệt . Có lần, Huy Khởi còn nhìn thấy cô đem cả bánh , cả chè do chính tay mình nấu vào cho Richard ăn nữa kia . Nhưng lúc đó, không biết sao, anh lại lòng tung tức, ganh ganh . Ganh với ai ? Richard hay Song Nhã ? Anh không biết được . Chỉ biết là do bên nào, mình cũng thiệt . Nếu như không có anh thì chẳng đời nào Song Nhã có được tấm thiệp mời kia . Cũng như nếu anh chẳng đích thân năn nỉ Tony giảm giá thành , thì đời nào Richard đặt chân đến khách sạn này . Nhờ anh, họ mới có thể gặp được nhau . Vậy mà... cả hai chỉ lo thân thiết với nhau thôi, chẳng dành cho anh chút ưu ái nào hơn.

Richard thì có lúc còn tâm tình, còn vui vẻ với anh được vài câu, chứ Song Nhã thì không . Lúc nào mặt cũng hầm hầm nhìn anh như thù vạ kiếp, còn nhẫn tâm bảo Richard đổi anh để nhận một phục vụ khác chu đáo, có gương mặt dễ coi hơn . Hỏi làm sao mà anh không tức chết đi.

Tức thì tức, nhưng bù lại cũng được nhiều thứ lắm . Có ai ngu như anh ? Trừ

Song Nhã ra được ở cạnh bên đoàn cầu thủ suốt đêm ngày, được họ tặng cho bao nhiêu là chữ ký, lại còn được họ dẫn đi xem đá bóng khỏi mất tiền mua vé nữa . Bao nhiêu kẻ có tiền, ngưỡng mộ đám danh thủ này mà có được đoái hoài đâu . Ở trong khách sạn, với anh, với Song Nhã, Richard và đoàn cầu thủ mới cười vui vẻ vậy . Chứ bước ra ngoài, gương mặt của họ vụt trở nên lầm lì bất động ngay . Có lẽ họ cũng như anh lúc trở thành ông Tổng vậy, cần giữ gìn hình tượng trước đám đông.

Một bóng người chọt lướt thật nhanh ngang người Huy Khởi . Giật mình ngẩng dậy, nhận ra huấn luyện viên Bernard qua mái tóc điểm bạc cắt cao rất đặc trưng, Huy Khởi lạ lùng lắm bả :

- Ông ta đi đâu mà vội vã, mà giận dữ như vậy nhỉ ? Trận đấu ngày mai có vấn đề ư ?

Nhắc đến trận đấu ngày mai, lòng Huy Khởi lại nôn nao, náo nức . Anh đã dám bỏ một thua 10 với đám nhân viên để bắt đội " Chiếc Giày Vàng " thắng trận chung kết cuối cùng này . Chúc vô địch nhà t định sẽ thuộc về đội " Chiếc Giày Vàng " , dù " Lôi Phong " là một đối thủ ngang tầm được thể chuyên môn đánh giá cao.

Các báo đài đã bình luận phần thắng ngày mai được chia đều 5-5 cho hai đội " Chiếc Giày Vàng " có thủ môn Richard lẫy lừng , thì " Lôi Phong " cũng có tiền đạo Brady với những cú làm bàn oanh liệt.

Huy Khởi tin Richard . Không một tỉ số nào được mở trước khung thành bảo vệ với đôi bàn tay của chàng thủ môn tuyệt vời này.

Đã đến trước cửa phòng Richard , Huy Khởi dừng chân, mỉm cười đặt tay lên nắm chuông cửa . Một tiếng chuông thánh thót vang lên.

- Ô ! Huy Khởi ! --- Nhìn thấy anh, tiền đạo Paul lên mừng rỡ --- Cậu đem thức ăn đến, mà bọn này lại tưởng huấn luyện viên trở lại " quạ " thêm một trận nữa chứ.

- Huấn luyện viên Bernard vừa ở đây ra à ? --- Đẩy xe thức ăn vào giữa phòng, Huy Khởi vui vẻ hỏi --- Các cậu làm gì mà mặt ông ta hầm hầm như đang giận thế ?
- Không phải giận suông đâu . Giết được bọn này, ông ấy đã giết rồi --- Đưa tay lấy cháo trên xe trao cho từng cầu thủ, Paul vừa nhún vai vừa nói.
- Có chuyện gì mà kinh khủng thế ? Ừa... -- Hỏi vì nhận ra sự vắng mặt của chàng thủ môn, Huy Khởi ngơ ngác --- Richard không có ở nhà ư ? Ngày mai đã thi đấu rồi, anh ta đi đâu mà khuya thế ?
- Đi đâu ư ? --- Ca đoàn cầu thủ nhìn nhau rồi phá ra cười --- Huy Khởi ! Cậu có biết mình vừa nói đúng cái câu huấn luyện viên Bernard mới hỏi không ? Ông ta đang điên tiết vì sự im lặng của bọn này đấy.
- Nếu vậy thì xin lỗi, tôi không hỏi nữa.
- Tế nhị, Huy Khởi đứng lên, xếp mấy cái chén cho gọn lại . Quay lưng, anh đẩy nhanh xe cháo ra cửa với thái độ giận hờn . Có Richard ở đây, anh không bị đối xử như thế này đâu.
- Làm gì thế ? --- Bàn tay của Paul đặt lên vai Huy Khởi --- Phạt lòng à ? Bọn này đã nói hết đâu . Thật ra , chuyện Richard vắng mặt chỉ nghiêm trọng với Huấn luyện viên Bernard thôi . Với cậu thì chẳng có gì phải giấu . Hắn ta đang cùng người đẹp tâm tình trên sân thượng đấy.
- Cậu nói sao ? -- Quay phắt người lại , mắt Huy Khởi tròn vo ngơ ngác --- Richard có bạn gái à ?
- Đúng là lạc hậu quá ! -- Đám cầu thủ được dịp lại phá ra cười --- Chuyện sờ sờ ra trước mắt hàng ngày mà làm như lạ lẫm.
- Nói vậy... không lẽ... -- Huy Khởi mang mang hiểu ---- Người yêu của Richard là .. Song Nhã ?
- Còn ai vào đây nữa . --- Một cầu thủ chen vào trêu chọc --- Mà mặt cậu sao bỗng dưng ngêch ra như thằng hề vậy ? Đừng bảo với bọn này là cậu cũng

đã yêu Song Nhã rồi nghe ? Đâu không nổi Richard đâu . Hắn ta đào hoa lắm.

- Đừng nói bậy.

Huy Khởi cười gượng gạo . Anh không có ý định tranh Song Nhã với Richard như lời gã cầu thủ kia . Nhưng lại thấy chóiang váng với cái tin bất ngờ này . Song Nhã và Richard yêu nhau . Ôi ! Cục ganh tị trong lòng anh, nó lại trỗi dậy rồi.

- Huy Khởi ! Cậu đi đâu thế ? --- Thấy Huy Khởi lặng lẽ đẩy xe ra cửa không nói một lời , Paul vội hỏi --- Không ở lại tán gẫu với bọn này ư ? Hãy còn sớm mà.

- Xin lỗi, hôm nay tôi cảm thấy không được khỏe .---- Huy Khởi vẫn không dừng chân.

Một cầu thủ vội nói vọng theo :

- Cậu ta đang ghen với Richard đấy.

Cánh cửa sập lại, cắt ngang câu đùa cùng tràng cười của đoàn cầu thủ . Còn lại một mình giữa hành lang mờ mờ sáng, Huy Khởi bỗng thở ra một hơi dài buồn bã.

Có thật là anh đang ghen với Richard không ? Huy Khởi không biết . Anh chỉ biết là một nỗi thất vọng đang xâm chiếm lấy mình . Cuối cùng, Song Nhã cũng bị ánh hào quang của Richard thu phục mất rồi . Giờ này, trên một góc sân thượng, dưới trăng thanh gió mát , hai người hăng đang say đắm với nhau bằng những nụ hôn ân ái tuyệt vời.

Tim thất lại nghiền ngệh làm Huy Khởi cảm thấy ngạc nhiên nhiều . Lẽ nào anh đã đem lòng yêu Song Nhã ? Không thể nào đâu . Vì tất cả tình yêu, từ lâu anh đã dành cho Huệ Mẫn --- người con gái đẹp xinh, tài giỏi hiện nay đang giữ chức giám đốc phòng kinh doanh của khách sạn " Sun Light ."

Chỉ là chút ganh tị thôi . Huy Khởi tự nhủ lòng . Rồi bỏ mặc chiếc xe còn

ngón ngang chén giữa hành lang, anh bước vào phòng thang máy . Những con số tăng nhanh... Không đầy hai phút, Huy Khởi đã có mặt trên sân thượng . Để làm gì ? Anh không biết . Có một nỗi tò mò, bắt anh phải trộm nhìn cảnh Richard và Song Nhã yêu nhau . Dù ngày thường anh vẫn ngăn cấm nhân viên của mình xâm phạm đến cuộc sống tình cảm riêng tư của khách.

Có rất nhiều đôi nhân tình đưa nhau lên đây tâm sự . Nhưng từ đằng xa, Huy Khởi vẫn nhận ra bóng Richard và Song Nhã bên cạnh nhau . Không như anh tưởng tượng, họ đã chẳng chọn một chiếc ghế đá khuất sau lùm cây kiểng, hay âu yếm nhau dưới hồ bơi như cặp tình nhân Tây phương nọ . Thì người vào thành lan can, dõi nhìn thành phố ngập ánh đèn thu hẹp dưới chân , cả hai trao đổi với nhau những gì tâm tác lắm . Tiến đến một lùm cây gần đó, Huy Khởi trộm nghe lời tâm sự.

- Song Nhã ! Anh cũng biết, chỉ với một tuần ngắn ngủi đã vội nói tiếng yêu em là đường đột lắm . Nhưng tình yêu .. đôi khi cũng kỳ lắm . Người ta có thể yêu ngay một người từ tia nhìn đầu tiên, mà không có cảm tình với người ngày ngày cùng mình đối diện . Em là người con gái anh nghe lòng xao xuyến ngay từ phút đầu gặp gỡ .

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 3

Trơn tru, lưu loát quá. Huy Khởi thầm phục tài ăn nói đầy thuyết phục của Richard. Quả xứng với danh hiệu đào hoa. Lời sao mà êm ái, mà ngọt lịm đi vào trái tim người. Đàn ông con trai như anh con nghe tâm tư rúng động, hướng gì Song Nhã, một cô gái ngây thơ, còn chưa biết kiếm tiền tự lập. Lời tỏ tình của chàng thủ môn danh tiếng lấy lòng quả là một bất ngờ, một vinh dự lớn nhất đời cô. Hẳn là cô đang xúc động bồi hồi, đang bối rối tìm cách bày tỏ lòng mình cùng Richard.

- Đúng như anh nói, tình yêu rất là kỳ lạ -- Nhưng Song Nhã đã chẳng có chút thẹn thùng, bối rối nào của cô gái lần đầu được người danh tiếng tỏ tình --- Đôi khi người ta có thể yêu ngay một kẻ chẳng ra gì mà không hề mấy may xúc động trước một người đầy tư cách, danh tiếng lấy lòng. Nên anh có thể thông cảm cho em khi em bảo rằng : lời tỏ tình của anh đối với em là vô giá trị.

- Em nói sao ?

Richard cất giọng bàng hoàng, Huy Khởi cũng bất ngờ không kém. Song Nhã từ chối lời tỏ tình của Richard thẳng thừng quá :

- Em bảo là lời tỏ tình của anh vô giá trị với em ư ?--- Không hổ danh một sát thủ tình trường. Phút bất ngờ nhanh chóng trôi qua, Richard trở ngay về phong độ cũ -- Anh hiểu rồi. Em không tin, em sợ anh lừa gạt cũng đúng thôi. Bởi anh nhiều tai tiếng quá. Anh không phủ nhận với em, đúng là anh tài hoa, lại rất phong lưu, tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng em có hiểu cho anh...

- Làm sao anh có thể từ chối những người người con gái vì quá thần tượng nên yêu anh điên cuồng nồng nhiệt. Tự nguyện dâng thân vào vòng tay ân ái của anh dù biết rõ anh không hề yêu họ.

Điều này đúng, Huy Khởi có thể làm chứng cho Richard. Sự si mê, ngưỡng mộ thái quá đã khiến cho các " Fan " quên mất đi tư cách bản thân mình. Họ

có thể chết, có thể làm bất cứ điều gì để được thần tượng đoái hoài.

Không xảo ngôn cũng không nguy biện , những lời hoa mỹ cũng cạn dần , Richard lộ nguyên hình một gã si tình tội nghiệp :

- Song Nhã ! Em là cô gái đầu tiên gây được cảm xúc mạnh trong trái tim anh. Tư cách khác người, cùng sự hồn nhiên vô tư của em đã khiến anh có một cách nhìn khác hơn về phụ nữ. Anh muốn được trở thành bạn trai của em, được quan tâm lo lắng cho em.

- Được mấy ngày ?

Lời nói chân thành của anh dung như làm Song Nhã bồi hồi. Cô quay lại nhìn Richard, tia mắt nồng nàn trêu mến :

- Ngày mai, đá xong trận chung kết, anh đã phải trở về nước của mình rồi.

- Anh sẽ không về nước. -- Lắc đầu, Richard nói nhanh -- Anh sẽ ở lại cùng em. Dù sau trận chung kết, đội của anh phải sang Singapore thi đấu. Anh sẽ hủy hợp đồng dù có phải đền tiền nặng.

- Thế anh dự định sẽ ở lại đến bao giờ ?

Dưới ánh trăng, Huy Khởi nhìn thấy rõ ràng tia mắt cô ánh lên ranh mãnh :

- Bao lâu cũng được --- Không suy nghĩ Richard trả lời ngay -- Anh sẽ ở lại Việt Nam cho đến khi nào em thật sự hiểu anh , đồng ý nhận lời làm vợ của anh mới thôi.

- Nghiêm túc đến thế ư ?

Đôi mắt tròn mở lớn ngỡ ngàng. Huy Khởi cũng lạ lùng không kém. Sao Richard lại có thể nặng tình cùng Song Nhã như thế nhỉ ? Một người danh tiếng như anh đâu phải lần đầu tiên gặp gái đẹp.

- Thật sự nghiêm túc --- Richard gạt đầu, khẽ nắm lấy tay Song Nhã --- Anh thật sự muốn cưới em làm vợ. Em đồng ý cho anh cơ hội nhé ?

- Nhưng ... em thật khó hiểu -- Đôi mày khẽ nhíu, Song Nhã rút nhanh tay mình lại ---- Thì khi em thấy anh kiêu ngạo lắm, sao trước em lại nhìn mình

khiêm tốn quá ? Điều gì khiến anh muốn cưới em ? Em chỉ là một cô gái bình thường , không xinh đẹp lắm.

- Em đừng quá khiêm tốn thế --- Richard nhìn sâu vào đáy mắt cô --- Em là cô gái có nét đẹp dịu dàng thuần khiết Á Đông , đẹp hơn bất cứ cô gái nào anh đã gặp được trong đời. Nhưng anh không chỉ yêu sắc đẹp của em, mà yêu cả tâm hồn, yêu nét hồn nhiên không màu mè kiểu cách của em. Song Nhã ! Cho anh cơ hội, nhận làm bạn gái của anh nhé. Anh không thể đánh mất em trong cuộc đời mình.

- Ôi ! Anh làm em cảm động quá --- Đặt hai tay lên ngực, Song Nhã thở ra một hơi dài --- Và khó xử vô cùng nữa. Richard ơi ! Em làm sao nhận lời anh khi đã có ý trung nhân rồi kia chứ.

- Em đã có ý trung nhân ? --- Không kìm nổi lòng, Richard hỏi to làm những kẻ đứng gần phải giật mình quay đầu lại.

Huy Khởi cũng giật thót người, nhưng không phải vì tiếng hét của Richard.

- Em nói dối ! Em đặt điều lấy cớ từ chối anh thôi.

- Em không đặt điều đâu -- Song Nhã cúi đầu lắc nhẹ, làm mái tóc xoã trên vai sóng sánh.

Huy Khởi nhìn thấy rất rõ ràng. Dưới ánh trăng, đôi mắt Song Nhã sáng long lanh thích thú, để anh chợt có một cảm nhận thật lạ lùng. Sao anh thấy Song Nhã giống con mèo đang " vờn " con chuột Richard đáng thương kia.

- Ý trung nhân của em, anh cũng biết mặt mà.

- Hẳn là ai thế ? -- Richard găm gù như sư tử bị thương.

Song Nhã buông lời nhẹ như cơn gió :

- Còn ai nữa, ngoài cái gã vô tích sự Huy Khởi chứ ?

- Sao ?

Richard thối lui về sau một bước ngỡ ngàng, trong lúc Huy Khởi nghe đất trời như đảo lộn dưới chân mình. Song Nhã muốn giờ trò gì mà bảo anh là ý

trung nhân cùng Richard ? Làm bức bình phong hay ... quả thật, cô đã đem lòng thâm yêu trọn nhớ anh rồi ?

- Nếu vậy thì .. tôi không còn gì để nói nữa. --- Buông thông tay với tư thế người bại trận, Richard chán nản -- Em về với Huy Khởi đi.

- Vâng --- Song Nhã gật đầu, cất giọng bùi ngùi -- Em về đây, anh cũng đừng đau buồn quá.

Nói rồi , không ch Richard có phản ứng gì, cô quay lưng bước đi ngay, không quên quay mặt về phía lùm cây gởi một lời chào.

Song Nhã đã trông thấy mình ? Nhận ra cái đá mắt từ biệt của cô , Huy Khởi chợt hiểu ra tất cả. Thì ra, Song Nhã đã sớm nhận biết sự có mặt của anh ở nơi này. Cô không cần anh làm bức bình phong vì thế gian này còn biết bao nhiêu cái tên để cho cô chọn. Cũng không hề thăm nhớ trộm anh. Cái đá mắt cùng nụ cười tinh quái của cô dùng để trả đũa anh thôi. Richard nhất định sẽ hiểu lầm, sẽ không coi anh là người bạn như trước nữa. Trời ! Có ai ngờ một người con gái xinh đẹp như Song Nhã lại " thâm độc " thế.

Chỉ có một đêm mà Richard trông tiêu tụy đi thấy rõ. Không còn nụ cười hiên ngang cùng cái vẫy tay chào tự tin trước ngàn khán giả mến mộ mình. Thiếu nảo như một con gà trống mắc mưa , Richard bước vào trận chung kết với tâm trạng của kẻ thất tình.

Vẻ trầm uất của Richard đã ảnh hưởng nhiều đến tâm lý đội nhà. Ngồi trên khán đài, nhìn phong cách thi đấu của họ ri rạc, uể oải. Huy Khởi nghe lòng thấp thỏm không yên. Tình trạng này nếu cứ kéo dài thì đội " Chiếc Giày Vàng " của anh sẽ phải thua thôi. Mới hơn nửa hiệp một, họ đã để " Lôi Phong " áp đảo khung thành những bốn lần. Cú đá phạt góc vừa rồi của tiền đạo Brady nếu không may mắn đội cột dọc, hăn tỉ số đã được ghi vào phút 35 rồi.

Không, đội " Chiếc Giày Vàng " không thể thua oan vì tâm lý thất tình của

chàng thủ môn Richard. Vụt đứng lên khỏi ghế, Huy Khởi đưa mắt tìm Song Nhã giữa đám đông. Hừ ! Đúng là vô trách nhiệm, là độc ác. Giờ này cô còn có thể lú lo với đoàn cầu thủ dự bị. Cô có biết bên cạnh mình, huấn luyện viên Bernard đang lo sốt vó, ngồi đứng không yên. Con át chủ bài của ông xem ra không còn linh nghiệm nữa.

- Song Nhã !

Vụt bước xuống khỏi ghế, tiếng thảng đến bên Song Nhã, Huy Khởi hét to. Trong cơn giận dữ quên mất vai diễn của mình, anh trở về đứng vị trí một ông Tổng giám đốc độc tài ra lệnh.

- Chuyện gì thế ?

Buông câu chuyện còn đang dang dở Song Nhã ngẩng đầu lên nhìn Huy Khởi chẳng quan tâm. Trông nụ cười " biết rồi " nở trên môi cô, mà Huy Khởi tức lộn gan. Điên tiết, anh nắm tay cô lôi xệch vào một góc khán đài.

- Theo tôi mau !

- Buông tôi ra ! Anh điên rồi hả ?

Gọng tay Huy Khởi cứng như thép, Song Nhã vẫy vùng cách nào cũng không vượt rơi ra, buộc lòng cô đành bước theo anh.

- Trả lời cho tôi biết, tại sao cô phải hại Richard hả ?---- Trùng mắt , Huy Khởi xẵng giọng mình --- Ai thuê cô, ? có phải đội " Lôi Phong " trả tiền để cô làm việc này không hả ?

Thái độ của Huy Khởi hôm nay hung tợn quá, khác hẳn vẻ nhu mì, cù lần thương gặp đã làm Song Nhã thấy chùn lòng. Tia nhìn yếu đi một chút rồi bùng lên phản kháng ngay :

- Nè ! Cấm anh đặt điều vu khống tôi. Bằng cớ nào anh bảo tôi nhận tiền đội " Lôi Phong " chứ ? Nói không ra, tôi sẽ kiện anh ra toà đấy.

Bằng chứng ư ? Huy Khởi ngập ngừng đuối lý. Anh biết mình khó lòng dùng dữ kiện này ép buộc được Song Nhã. Không khéo còn bị cô ả mồm

mép này quật ngược cho một đòn đo ván.

- Bằng chứng đâu hả ? Anh nói đi ! -- Thấy Huy Khởi ngáp ngừng, Song Nhã thừa thắng, giật mạnh tay mình lại ---- Con mắt nào của anh nhìn thấy thôi nhận tiền của đội " Lôi Phong " ?

- Tôi không thấy ---- Huy Khởi hạ giọng đi một chút rồi gầm lên giận dữ --- Không tại sao cô lại nói dối Richard ? Tại sao cô bảo tôi là ý trung nhân của mình chứ ?

- Cô vậy mà cũng không hiểu nữa sao ? -- Đôi mắt mở to, Song Nhã làm ra vẻ ngạc nhiên --- Đúng là thiếu thông minh quá !

Bị mắng là ngu, tuy gián tiếp nhưng Huy Khởi vẫn nghe tức điên người.

Xưa nay, có ai dám ăn nói với anh trịch thượng kiểu cô vậy. Nếu cô là nhân viên, anh sẽ sa thải ngay lập tức. Nhưng tiếc thay, cô chẳng có lý do gì để sợ anh cả.

- Này ! Cấm cô ... xúc phạm tôi --- Suy nghĩ mãi, vẫn tìm không ra từ trả đũa. Cuối cùng , Huy Khởi chỉ nói được một câu hăm dọa ... ruồi.

- Tôi không xúc phạm anh --- Trái với vẻ căng thẳng , giận dữ của Huy Khởi, Song Nhã vẫn nhơn nhơn ---- Tôi chỉ nói sự thật thôi. Nếu anh thông minh, hãy đoán thử xem vì sao tôi phải làm như vậy ?

- Cô muốn trả đũa tôi, sao lại lôi Richard vào cuộc ? Cô có biết, trận đấu hôm nay quan trọng lắm không ? --- Chợt nhớ đến mục đích của mình, Huy Khởi cố dằn lòng không nổi nóng -- Cô biết chứ ?

Nhìn Song Nhã gật đầu một cách vô tội vạ. Huy Khởi chỉ muốn đấm cho cô một cái vào giữa mặt.

- Vì biết nên tôi mới chọn ngay thi điểm để từ chối lời tỏ tình của Richard chứ ?

- Nhưng cô làm như vậy để làm gì ? Hai bàn tay nắm lại, Huy Khởi phải dùng hết ý chí để kiềm chế cơn giận bốc cao ngút trời xanh.

- Chẳng làm gì. Buồn quá, phá cho vui không được sao ?

Cái mặt ghen lên nói gọn ơ như khiêu khích. Huy Khởi không thể dằn lòng, anh vung tay, một cái tát thật mạnh vào gương mặt đẹp.

Nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào làn da mịn đã bị một bàn tay khác chặn lại. Một tiếng " chách " vang lên, Huy Khởi nghe tay mình đau điếng. Lùi về sau một bước ngõ ngàng, anh chột kêu lên mừng rỡ :

- Richard !

Thì ra hiệp một đã chấm dứt. Từ sân bóng đi vào, nhìn thấy Song Nhã và Huy Khởi đang tranh cãi. Richard bước thảnh thơi luôn lại đây , bắt chặp lời thét gọi của huấn luyện viên Bernard :

- Cậu không được đối xử vũ phu với Song Nhã vậy.

Ném mạnh bàn tay của Huy Khởi vào không khí, Richard trầm giọng. Trận đấu đã làm anh mất sức nhiều.

- Richard ! Cậu đừng hiểu lầm. Tôi và Song Nhã ... Bỗng vụng về như đứa trẻ, Huy Khởi tiến lên một bước thanh minh. Hy vọng câu nói của mình sẽ là liều thuốc bổ, giúp Richard hồi phục lại tinh thần.

- Huy Khởi ! --- Nhưng một lần nữa, Song Nhã đã không để anh thực hiện được suy nghĩ của mình. Sau một phút bất ngờ trước cái tát hệt của Huy Khởi, cô bước lên vào giữa hai người, chặn ngay câu nói của anh --- Em không đồng ý với cách làm của anh. Chúng ta không thể thương hại Richard, cũng không nên lừa dối để anh ấy vui trong phút chốc được. Hiểu ra, Richard sẽ càng giận anh hơn nữa đó.

- Song Nhã ! --- Giận dữ, Huy Khởi trợn mắt hét to -- Cô lại nói nhảm gì nữa đó ? Tôi thương hại Richard bao giờ ? Rõ ràng tôi với cô chẳng có quan hệ gì, tại sao có lại đặt điều dựng chuyện hại Richard như vậy chứ ?

- Thì vậy đó --- Vì Song Nhã đứng quay lưng lại nên Richard không thể nhìn thấy nụ cười " đều " và cái đá mắt khiêu khích của cô cùng Huy Khởi --- Em

không đồng ý đóng kịch để gạt Richard với anh đâu. Ngay từ đầu, em đã khẳng định là trái tim của em chỉ có anh, một mình anh thôi , Huy Khởi. Nói rồi như để chứng minh, Song Nhã đặt tay âu yếm lên ngực Huy Khởi, vuốt dài một cái. Con mắt bén ngót long lanh hạnh phúc vì cùng một lúc đã đưa hai trang nam tử vào thế bị động hoàn toàn.

- Song Nhã ! --- Gạt mạnh tay cô khỏi ngực mình, Huy Khởi gầm vang như sư tử.

Không sợ chút nào, Song Nhã đưa tay che miệng cười rồi còn bước đi ngúng ngẩy :

- Tùy anh thôi.

- Huy Khởi !

Song Nhã chạy đi rồi, Richard mới nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh thân mật :

- Cảm ơn cậu đã có lòng nghĩ giúp mình. Nhưng không cần đâu, tôi không thích ai thương hại mình. Vỡ kịch cậu diễn vụng về lắm, chẳng qua mặt tớ được đâu.

Nhìn Richard quay lưng bỏ đi với vẻ bức mình khó chịu. Huy Khởi biết mình đã bị Richard hiểu lầm. Anh ta không bao giờ nghĩ đây là một trò đùa của Song Nhã. Trong tâm trạng đầy tự ái và mặc cảm Richard sẽ nghĩ anh là kẻ ngạo mạn, kiêu kỳ, muốn ban bố chút lòng ân, thương hại kẻ dưới thua cuộc.

Không. Huy Khởi chỉ muốn đuổi theo hét to cùng Richard rằng : " Tôi không bao giờ có cảm giác này. Tôi thật sự muốn giúp anh bằng tất cả tâm lòng , bằng sự yêu thương, mền mọ một tài năng. Hãy nghe tôi nói. Tất cả chỉ là trò đùa quái ác của Song Nhã."

Nhưng muộn mất rồi. Hai tay ôm đầu, Huy Khởi thở ra một hơi dài thất vọng. Ngoài sân, tiếng còi trọng tài đã vang lên , báo hiệu hiệp hai chính thức bắt đầu. Và Richard đang bước vào trận đấu với tâm trạng tồi tệ nhất.

Không cần phải xem nữa đâu. Thả ngồi phệt luôn xuống cây cột dưới khán đài, Huy Khởi biết rõ : Chúc vô địch hôm nay, Richard sẽ nhưng cho đội bạn.

Thấy Huy Khởi bước ra, gọn gàng với y phục sơ mi trắng bỏ trong quần.

Huệ Mẫn tròn đôi mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Anh chỉ mặc thế này thôi sao ? Áo veste của anh đâu ?

- Ở trong phòng.

Kéo sập cánh cửa, Huy Khởi cười tươi tắn. Huệ Mẫn bước lại gần, sửa giùm anh chiếc cà vạt thắt còn chưa khéo :

- Thế sao anh không mặc ?

- Nực nội quá !

Khoác tay lên vai Huệ Mẫn, Huy Khởi như muốn kéo cô đi. Hơn nữa, anh nghĩ dự sinh nhật ăn mặc thế này được rồi :

- Không được đâu --- Lắc đầu, Huệ Mẫn cất giọng nghiêm trang --- Anh đừng quên địa vị của mình. Sinh nhật của ba em toàn khách làm ăn tên tuổi cả. Nhìn anh đơn giản thế này, họ làm sao nghĩ anh là Tổng giám đốc của tập đoàn khách sạn " Sun Light " tên tuổi chứ ?

Toan cãi lại Huệ Mẫn rằng chiếc áo không làm nên giá trị con người, cũng như mình chẳng muốn để lộ danh phận trước đám đông một chút nào, nhưng anh biết có nói cũng vậy thôi, Huệ Mẫn sẽ không đồng ý. Cô sẽ tranh luận, sẽ dùng mọi lý lẽ tranh thắng để thuyết phục cho bằng được. Huy Khởi thôi không nói nữa, lặng lẽ mở cửa phòng, anh bước vào mặc thêm chiếc áo veste trước cặp mắt hài lòng của người yêu :

- Có thể chứ. Như vậy mới đẹp trai, mới xứng là ý trung nhân của Huệ Mẫn này.

Mỉm cười, âu yếm khoác tay Huy Khởi , Huệ Mẫn cùng anh bước ra thang máy trước nhiều đôi mắt trầm trồ, ngưỡng mộ.

- Huệ Mẫn xinh đẹp quá ! Có Huy Khởi nữa. Hai người thật vừa đôi.
- Nhìn kìa, chiếc áo đầm của Huệ Mẫn mới sang chưa. Nghe nói phải mua tận bên Anh, giá hơn 50 triệu đấy.
- Huy Khởi thật tốt phước !

Nghe những lời nói đó, Huệ Mẫn thích thú, ngẩng cao mặt, bước đi quý phái với vẻ tự hào, mím một nụ cười mãn nguyện. Cô đâu hay bên cạnh mình, Huy Khởi vừa chau đôi mày khó chịu.

Không chỉ với đám nhân viên, tất cả đám bạn bè đồng vai phải lứa đều tấm tắc khen, đều trầm trồ bảo anh khéo chọn. Huệ Mẫn không chỉ đẹp xinh, khả ái, không chỉ là đứa con gái duy nhất của giám đốc Khải Thành --- Ông vua phim nhựa tuổi tên từng được liệt là một trong bốn đại gia đứng đầu danh sách các nhà tỷ phú bình chọn trong năm. Mà đặc biệt, cô vô cùng tài giỏi nữa. Giới kinh doanh nhà hàng, khách sạn, ai không biết tên cô , ai không nể mặt , một lần tiếp xúc thôi đã mến nhau tài giao tiếp. Cách ứng xử của cô với khách không chê vào đâu được. Cái giọng thanh tao, ngọt lịm như chim hót, như mật rót vào lòng ai nghe rồi là... không sao quên được. Khách sạn " Sun Light " được như ngày nay, một phần nhờ vào tài điều hành linh động của cô giám đốc phòng kinh doanh Huệ Mẫn này.

Những ưu điểm Huệ Mẫn, Huy Khởi là người hiểu rõ hơn ai hết. Anh mừng vì tìm được người bạn đời thích hợp, vừa đẹp xinh, vừa giỏi giang. Nhưng bên cạnh nỗi mừng, trong lòng anh lúc nào cũng canh cánh một cảm giác phập phồng, không yên ổn.

Có lẽ vì Huệ Mẫn quá tuyệt vời, lại vô cùng hoàn mỹ, nên anh lúc nào cũng phải lo giữ gìn hình tượng, phong độ trước mặt cô : nghiêm trang, đĩnh đạc và chừng mực. Anh chưa một lần dám nói cười to tiếng hay làm một động tác thừa. Đứng cạnh bên Huệ Mẫn, ngứa cũng không dám gãi, ngáp cũng không dám ngáp, nên đôi khi thời gian ở cạnh bên cô không chỉ có thích thú

thôi, mà còn là một cục hình tra tấn nữa. Đúng vậy, chẳng sai đâu. Huy Khởi khẳng định như thế.

- Huy Khởi ! Anh làm gì trầm tư vậy ?

Xe chạy được một lúc lâu, thấy cứ lặng im đắm chìm trong suy nghĩ, Huệ Mẫn khẽ khàng lên tiếng :

- À ... Ồ... --- Giật mình ngẩng dậy, Huy Khởi nỏ ngay nụ cười cố hữu của mình -- Anh đang suy nghĩ đến việc mở thêm chi nhánh ở Thái Lan.

- Thật à ! --- Nghe anh quan tâm đến việc kinh doanh , mắt Huệ Mẫn sáng bừng. Cô đâu biết kế hoạch này chỉ vừa xuất hiện trong đầu Huy Khởi một phút thôi --- Anh của em thật là giỏi quá, lúc nào cũng chỉ biết quan tâm đến công việc thôi. Thật không uổng công ba em lựa rể. Anh định tặng quà gì cho ông bố vợ tương lai vậy ?

Đưa món quà lên trước mặt Huệ Mẫn, Huy Khởi lắc đầu :

- Bí mật.

- Với ba thôi. Còn em ... không chịu đâu --- Với tay lấy gói quà được gói trong lớp giấy hoa xinh đẹp, Huệ Mẫn kéo dài giọng ra vùi vĩnh.

Cô ấy lại muốn kiểm tra mình. Huy Khởi thở dài ra ngán ngẩm. Làm sao anh không biết Huệ Mẫn sợ anh mua phải món quà lù lẩn quá, lỡ khai ra giữa đám đông rồi mất mặt.

- Sao hả, anh mua quà gì cho ba hả ?

Lúc lắc cái hộp trong tay, Huệ Mẫn như sốt ruột, Huy Khởi đành phải nói ra :

-Chẳng thể giấu được em điều gì cả. Là đồng hồ. Chiếc đồng hồ cổ, hiệu Long-gin mà anh phải nhờ một người bạn bên Thụy Sĩ mua về đó.

- Ồ ! --- Tươi ngay nét mặt , Huệ Mẫn kêu lên đầy hạnh phúc --- Hay quá ! Ba nhất định sẽ hài lòng lắm đây. Anh yêu ! Anh thật giỏi.

Thở phào, Huy Khởi mừng thầm trong bụng. Hiếm khi được Huệ Mẫn khen

một câu như thế, nghe mà phoi phới cả ruột gan.

Đã đến nhà hàng " Tân Thế Kỷ " , chiếc Mercedes nhẹ lướt một vòng trên hàng sỏi. Từ đằng xe, vừa nhìn thấy đứa con gái cung, ông Khải Thành lập tức bỏ đám đông, tiến lại gần niềm nở :

- Hai đứa làm gì mà đến trễ thế ? Khách khứa đến đầy đủ này giờ.

- Xin lỗi ba --- Đưa tay ôm lấy cổ ông, Huệ Mẫn cười nũng nịu --- Anh Huy Khởi đến đón con lúc sớm. Nhưng tại con cứ mãi lúng túng trước tủ quần áo, không biết phải chọn bộ nào cho xứng đáng với sinh nhật của ba, nên mới trễ như vậy đó.

Huệ Mẫn lại nhận hết lỗi về mình. Mân mê gói quà trên tay, Huy Khởi không hiểu sao lúc nào Huệ Mẫn cũng muốn anh hoàn thiện trước mặt mọi người, cứ như là thánh sống là người máy. Cô không cho phép anh có chút khuyết điểm nào, dù chỉ là một lý do kẹt xe thôi.

- Dạ, mừng sinh nhật bác, cháu có món quà nhỏ. Chúc bác...

Câu chúc bỗng tắt giữa chừng, đôi mắt Huy Khởi mở to bất động vì phía trước. Có quáng gà không mà anh thấy ai ... sao giống Song Nhã quá chừng ? Sang trọng trong chiếc sườn xám nhung kim tuyến, tóc búi cao như một mệnh phụ phu nhân. Cô đang vui vẻ mời thực khách vào bàn, thái độ tự nhiên như thể mình là chủ nhân buổi tiệc hôm nay vậy.

- Huy Khởi ! Anh nhìn gì mà ghê vậy ? --- Bàn tay phát ngang mắt Huy Khởi, Huệ Mẫn kêu lên ngơ ngác.

- Hả ! --- Giật mình, dụi nhanh mắt vẫn không thấy bóng Song Nhã biến đi. Huy Khởi làm bầm ---- Lạ thật ! Cô ta sao giống Song Nhã quá ?

- Cô ta nào ? Song Nhã nào ?

Huệ Mẫn kêu to lạ lẫm. Số là hôm tháng trước, khi đoàn cầu thủ " Chiếc Giày Vàng " sang thi đấu, cô còn bận lo cho chi nhánh ở Malaysia , nên toàn bộ sự việc xảy ra giữa Huy Khởi, Song Nhã và đoàn cầu thủ, cô hoàn toàn

không hay biết gì. Bằng không, Huy Khởi đừng mong có cơ hội cời bỏ lốt ông Tổng, thông dong cùng đoàn cầu thủ đóng vai kịch của mình.

- À , Song Nhã ! --- Còn đang lúng túng chưa tìm được lý do đã nói cùng Huệ Mẫn. Huy Khởi đã nghe ông Khải Thành kêu to hào hứng --- Hai đứa cũng biết cô ta nữa hả ? Chỉ là diễn viên đóng hoạt cảnh ca nhạc thôi, nhưng ấn tượng lắm. Để ba giới thiệu cho hai con quen biết nhé.

Nói rồi, không đợi Huy Khởi và Huệ Mẫn kịp phản ứng gì, ông Thành quay luôn ra sau gọi lớn :

- Song Nhã ! Đến đây em.

" Em " ? Huy Khởi nghe lạ lắm. Tai của anh có ù không ? Sao ba của Huệ Mẫn lại có thể gọi một người con gái trẻ tuổi con mình bằng em như thế nhỉ ? Lại vô cùng thân mật nữa.

- Dạ --- Chưa hết ngạc nhiên, Huy Khởi lại một lần nữa phải bàng hoàng nghe Song Nhã gọi ông bằng tiếng " anh " ngọt ngào, trìu mến ---- Anh gọi em có chuyện gì ạ ?

- Đến đây ! --- Đặt tay lên vai Song Nhã đầy thân mật, ông Thành nói với giọng tự hào --- Lúc này, ba đã giới thiệu rồi, tại hai con đến trễ nên không biết đấy thôi. Cô Song Nhã đây chính thức là bạn gái của ba.

- Hà ! -- Chiếc miệng há to, Huy Khởi quên hết phép lịch sự cùng sự tế nhị cần phải có của mình ---- Bác và ... cô ấy yêu nhau ?

- Có gì đâu mà anh phải lạ lùng, sững sốt ?---- Nhìn thấy gương mặt cha đỏ bừng lên xấu hổ, Huệ Mẫn vội đỡ lời --- Chuyện các cô gái trẻ ham tiền cặp bồ với các nhà tỷ phú là chuyện thường tình. Nhìn xem, ba em hãy còn phong độ thế này, lại giàu sang cỡ ấy, cô ta mê mệt là chuyện tất nhiên thôi.

- Đúng như vậy đó --- Chẳng chút ngượng ngùng, Song Nhã gật đầu cười duyên dáng --- Tôi đã mê mệt túi tiền của ông ấy rồi đấy.

- Song Nhã ! --- Nghe cô nói như thế, ông Thành bỗng quỳnh lên sợ hãi ---

Em đừng giận. Con không biết nên nói bậy thôi -- Quay sang Huệ Mẫn, ông nghiêm giọng ----- Con đã hiểu lầm, xúc phạm đến cô Song Nhã rồi đấy.

Hãy mau xin lỗi dì một tiếng đi con.

- Dì ? --- Đến lượt Huệ Mẫn không kiềm chế nổi bản thân --- Ba không nói là mình sẽ kết hôn cùng cô ta chứ ?

- Ba sẽ chính thức kết hôn cùng cô Song Nhã ---- Gật đầu, ông nói bằng giọng nghiêm túc --- Cô ấy sẽ thay mẹ con ở cạnh bên ba trong suốt cuộc đời còn lại.

- Không được.

Quên mất đây là chuyện riêng tư, tế nhị, cần được bàn kín trong gia đình, Huệ Mẫn hét to :

- Con không đồng ý cho ba cưới một cô gái thiếu tư cách như cô ta về làm vợ. Uy tín của ba sẽ không còn nếu để mọi người biết được chuyện này. Huy Khởi ! Anh nói cho ba biết đi. Em nói có đúng không ?

- Ủ ... à...

Quá lạ lùng trước câu chuyện, Huy Khởi từ nãy giờ chỉ biết đứng ngây người nhìn Song Nhã. Tuy cô có vẻ già đi với màu áo đen và mái tóc búi cao, nhưng đẹp lạ lùng. Một nét đẹp kiêu sa, quý phái chẳng thua gì Huệ Mẫn. Và điều làm cho Huy Khởi lạ lùng nhất là nụ cười tươi nở trên môi Song Nhã : không chút ngượng ngập , gượng gạo hay xấu hổ nào thoáng qua nét mặt , dù hơn hai lần rồi, cô bị Huệ Mẫn mắng cho là hạng gái chẳng ra gì.

- Huy Khởi ! Anh nói đi. Em nói có đúng không hả ?

Hỏi rồi thấy Huy Khởi ngẩn người ra ngơ ngác, Huệ Mẫn giận dỗi kéo tay áo anh lặp lại :

- Hả ! --- Bây giờ mới giật mình quay lại Huy Khởi ngơ ngác hỏi --- Em nói gì ?

- Con đừng lo --- Thay lời con, ông Thành trả lời đồng dạc --- Mọi người đều biết cả rồi.
- Sao ? --- Mặt Huệ Mẫn tái đi, sợ hãi --- Ba đã cho mọi người biết rồi ư ?
- Làm sao mà không biết được, khi chính tôi và ông ta cắt bánh trên sân khấu chứ ? --- Một nửa nụ cười nhích qua môi, Song Nhã khiêu khích kéo tay ông Thành nũng nịu --- Đi thôi anh ! Ở đây nghe con gái anh lên lớp mãi, em thật nhức đầu quá. Bây giờ đã không chịu nổi rồi. Mai một làm sao em dám về sống chung với cô ta chứ ?
- Sao , em nhức đầu lắm hả ? --- Quay hẳn người sang Song Nhã, ông Khải Thành lo lắng :
- Có cần phải vào nghỉ không, để anh đưa em lên phòng.
- Em không cần nghỉ ngơi đâu --- Song Nhã trừng đôi mắt nhìn Huệ Mẫn. Trong một thoáng Huy Khởi nhìn thấy cô, cô dường như rất ghét bạn gái của mình ---- Chỉ cần anh bảo con xin lỗi em một lời thôi.
- Đừng hòng --- Huệ Mẫn ngẩng cao tự hào.
- Huệ Mẫn ! ---- Ông Huy Khởi trừng mắt nhìn con ---- Không được hỗn. Dù sao Song Nhã cũng sắp là vợ của ba. Con mau xin lỗi đi một tiếng.
- Ba ! ---- Lắc đầu, Huệ Mẫn nhìn ông bằng đôi mắt long lanh nước. Hy vọng ông sẽ như mọi khi, sẽ mềm lòng, sẽ chiều theo mà không bắt cô phải làm chuyện hạ mình.
- Nhưng hôm nay thì khác hẳn. Sắc đẹp của Song Nhã đã làm hèn ông mê mẩn. Không cần biết lời của mình sẽ làm đau lòng cô con gái cưng duy nhất, ông xẵng giọng :
- Ba ra lệnh cho con, từ bây giờ đến hết buổi tiệc sinh nhật phải đến xin lỗi đi Song Nhã. Bằng không, ba sẽ đuổi con ra khỏi nhà luôn đấy.
- Rồi quay sang Song Nhã, ông cất giọng ngọt ngào :
- Đi thôi em, quan khách đang chờ chúng ta trong phòng tiệc.

- Vâng.

Níu lấy tay ông bước đi, Song Nhã còn quay lại nhìn Huy Khởi một cái.

Trông nét mặt, cô như giận anh nhiều lắm.

Có phải mình đang mơ không nhỉ ? Song Nhã và ông Khải Thành khuất bóng lâu rồi mà Huy Khởi vẫn còn sững sờ đứng im tự hỏi. Những gì vừa xảy ra trước mặt anh sao mơ hồ, sao khó tin đến thế ? Lẽ nào Song Nhã lại trở thành... bà nhạc của anh ?

Ôi , Song Nhã ! Huy Khởi thấy tâm hồn mình lơ lửng. Cô đúng là cô gái khó hiểu nhất thế gian này. Từ chối Richard --- chàng thủ môn danh tiếng lẫy lừng để nhận lời một lão già sắp rụng hết răng. Cô làm như thế vì lẽ gì ? Danh tiếng, tiền tài ư ? Không đâu. So ra, chẳng phải Richard hơn hẳn ông Thành, vậy thì lý do gì ... Lý do gì khiến cô bán rẻ nhân cách của mình ? Giá mà anh có thể đọc thấu tâm hồn phức tạp của cô.

- Ô , bó hoa hồng đẹp quá !

- To và sang trọng nữa.

- Anh chàng hẳn là ga-lăng lắm, mới dám bỏ nhiều tiền mua tặng người yêu bó hoa hồng vừa đẹp, vừa to như thế.

Vừa bước xuống xe, Huy Khởi đã làm cho khách đi đường phải quay đầu lại trầm trồ, khen bó hoa hồng trên tay anh đẹp quá. Mà khen cũng phải thôi. Để có được một trăm lẻ 8 bông hồng xinh thắm nở cùng một cỡ , cùng một màu hồng phơn phớt này, anh đã phải gọi điện sang Hà Lan đặt trước một tuần. Bất họ phải đóng chúng trong một chiếc thùng cạc tông cao cấp , được giữ lạnh suốt chuyến bay. Và mãi đến lúc bước xuống xe, anh mới dám đem chúng ra khỏi thùng ướp lạnh. Hy vọng món quà của mình sẽ làm người yêu đẹp dạ.

Kính ... Coong ... Kính ... Coong....

Tiếng chuông cửa vang thánh thót. Tim Huy Khởi như ngừng đập. Anh chờ

một tiếng " ồ " bất ngờ và thú vị của Huệ Mẫn vang lên. Cô sẽ rất ngạc nhiên, sẽ không nhớ ra hôm nay là ngày đặc biệt gì để được tặng một bó hoa hồng trang trọng thế này đâu. Huy Khởi tin chắc như vậy đây.

- Ồ !

Đúng là một tiếng ồ ngạc nhiên , nhưng không mừng rỡ. Bởi trước mặt Huy Khởi không phải là Huệ Mẫn mà là một cô gái khác. Một cô gái khiến anh phải giật mình, suýt đánh rơi cả bó hoa :

- Tặng hoa cho người đẹp hả ? Cũng biết ga-lăng quá hả. Bó hoa to quá !
Mất cả tháng lương phải không ?

Nheo một con mắt lại ngắm bó hoa , Song Nhã (Phải, cô gái trước mặt Huy Khởi chính là Song Nhã) nở nụ cười châm biếm.

Biết cô vẫn hiểu lầm mình là một gã phục vụ phòng, Huy Khởi khẽ nhếch môi cười không đĩnh chính. Từ lúc nghe ông Khải Thành giới thiệu cô là bạn gái của ông, nỗi ác cảm vốn có trong lòng Huy Khởi vụt gia tăng.

Không chỉ là coi thường, anh còn cảm thấy tởm lợm và ghê sợ. Một cô gái thiếu nhân cách như Song Nhã, không đáng cho anh mến mộ. Tất cả đĩa CD karaoke có hình ảnh của cô đều bị anh đốt sạch.

- Tôi tìm Huệ Mẫn. --- Chẳng nhìn đến Song Nhã, Huy Khởi lạnh lùng.

- Làm gì gấp thế ? -- Khóe mắt long lanh, Song Nhã cười lơ lửng --- Người quen cũ, gặp tôi, anh không chào một tiếng sao ?

- Tôi không có quen cô --- Cau mày, Huy Khởi cố để lộ vẻ bức mình --

Tránh đường co tôi tìm Huệ Mẫn. Cô vào với ... người yêu của mình đi.

-Anh không vui khi thấy tôi quen được người xứng đáng sao ? ---- Chẳng quan tâm đến vẻ nôn nóng của Huy Khởi, Song Nhã cố tình kéo giọng của mình dài ra ---- Chứ tôi, tôi thật sự vui mừng khi nhìn thấy anh quen được một cô gái vừa giàu, vừa đẹp như Huệ Mẫn. Cẩn thận, kéo cô ta biết được thân phận của anh thì nguy đó. Nhân cơ hội tôi quen với ba cô ta, mau năn nỉ

một tiếng, tôi sẽ nói vô cho.

- Hừ ! -- Không chịu nổi cách nói đầy thực dụng của Song Nhã, Huy Khởi quay mặt sang hướng khác chẳng muốn nghe.

- Sao thế ? --- Song Nhã lại tiến đến trước tầm nhìn của Huy Khởi ---- Sợ tôi đòi thù lao hả ? Không đâu. Tính rẻ thôi. Chỉ cần anh tặng cho tôi một bông hồng trong bó hoa lớn kia là đủ.

Nói rồi, cô đưa tay vào giữa bó hoa, toan lấy một cành :

- Ê ! --- Gạt mạnh tay Song Nhã, Huy Khởi trừng đôi mắt --- Đủ rồi nghe. Tôi sẽ không nhin, nếu cô dám chạm tay vào bó hoa của tôi.

- Tôi cứ chạm đó thì sao ?

Song Nhã không sợ. Cô bướng bỉnh trườn người, cố lấy cho được một cành.

Tức giận, Huy Khởi không nhin nữa. Chộp mạnh tay Song Nhã, anh vặn ngược ra sau. Cùng lúc, giọng ông Thành vang lớn :

- Chuyện gì mà ồn ào thế ? Song Nhã ! Em mở cửa cho ai mà lâu vậy ?

Nghe tiếng chân ông bước lại gần, sợ Ông nhìn thấy sẽ hỏi lung tung, Huy Khởi buông vội tay Song Nhã.

- Đồ vũ phu !

Lườm Huy Khởi một cái dài, xoa xoa cái tay bị vặn ngược ra sau đau điếng, Song Nhã trả đòn :

Đạ, có Huy Khởi --- con rể chúng ta đến đó. " Nó " muốn tìm Huệ Mẫn.

Biết cô gián tiếp gọi mình bằng con , Huy Khởi nghe cay lăm. Nhưng trước mặt ông Thành không thể trả đòn ngay, anh đành phải gượng cười lễ phép:

- Dạ , thưa bác, con mới đến.

- Ồ , vào đi con.

Cướp lời ông Thành, một lần nữa Song Nhã trả thù Huy Khởi :

- Huệ Mẫn nó ở trên phòng đó.

- Dạ.

Miệng phục tùng mà tim Huy Khởi sôi lên. Bước chân lên bậc thang lầu, nhìn môi Song Nhã tím tím nở nụ cười thỏa mãn, anh nghiêng răng thăm nhủ : " Sẽ cho cô biết tay mình khi có dịp."

Cơn giận với Song Nhã đã làm Huy Khởi quên mất tiêu ý tưởng lãng mạn cùng Huệ Mẫn.

Đến khi vào thẳng giữa phòng, anh mới nhớ ra. Trao nó cho cô, anh nói bằng giọng không hào hứng lắm :

- Tặng cho em nè.

- Tặng cho em ?

Không chút ngạc nhiên cũng chẳng phải bất ngờ nào hiện lên nét diễm kiều, Huệ Mẫn đưa tay nhận bó hồng một cách thản nhiên như những khi trên sân khấu, trong hội nghị, cô được khách hàng thường tặng.

- Hoa đẹp quá ! --- Không một lần nhìn qua bó hoa mà Huy Khởi nâng niu, ấp ủ bằng thương nhớ, cô cất tiếng khen ngay --- Em cắm hoa vào bình nhé. Nhìn cô đặt cả bó hao vào chiếc bình to, Huy Khởi chỉ biết nén tiếng thở dài vào lòng ngực. Thì ra tính Huệ Mẫn là như thế, là mẫu người không biết ngạc nhiên, cũng không biết thế nào là mộng mơ, lãng mạn. Những lần trước tặng, thấy cô cứ thản nhiên, hờ hững, anh cứ nghĩ tại bó hoa của mình thường quá, không ấn tượng. Nhưng đến lần này thì đã quá rõ. Dù bó hoa của anh có lớn, có đẹp, có cầu kỳ, quái dị đến cỡ nào cũng không thể khiến Huệ Mẫn ngạc nhiên. Cô thậm chí cũng không buồn để ý đến lý do nào khiến anh tặng hoa cho mình nữa. Trong cô, ngày thường, sinh nhật hay lễ " Tình Nhân " gì cũng giống nhau. Muốn cô để ý thì hãy thông báo rằng : Cổ phiếu hôm nay xuống giá, vàng đô la tặng vọt... Với cô, lúc nào cũng chỉ có công việc và công việc, kinh doanh và kinh doanh thôi.

- Đồ em biết, trong bó hoa kia có bao nhiêu cành hồng cả thấy ?

Huệ Mẫn đã cắm xong bó hoa. Thấy cô toan bước đến bên máy vi tính.Huy

Khởi vội tập trung sự chú ý của cô trở lại bó hồng.

- Làm sao em biết được. --- Vẫn không quay đầu lại, Huệ Mẫn gõ nhẹ tay vào phím in trên máy. Ngay lập tức, những tờ giấy chỉ chít chữ lần lượt in ra. Huệ Mẫn đưa tay đón, nói bằng giọng thản nhiên --- To như thế chắc nhiều cảnh lắm, phải không anh ?

Chẳng bỏ qua cơ hội, Huy Khởi vội nói ngay :

- Những 108 bông hoa đấy.

- 108 bông ư ?

Đôi mày nhướng lên, Huệ Mẫn tỏ vẻ ngạc nhiên về số lượng có vẻ bất thường. Nhưng ngạc nhiên chỉ để ngạc nhiên thôi, chứ con số này không gợi cho cô nhớ được điều gì cả.

Huy Khởi nhắc khéo :

- 108 đấy. Em có biết con số này tượng trưng điều gì không ?

Con mắt Huệ Mẫn nheo lại như cố nhớ , Huy Khởi thầm hy vọng. Nhưng... một phút, hai phút rồi 3 phút trôi qua... Huệ Mẫn vẫn không nhớ được gì.

108, chẳng phải số tài sản, cũng không là mã số hồ sơ mật.

- À ! Hay là ... nghĩ ra rồi ! --- Huệ Mẫn quay lại ngay trước đôi mắt mở to háo hức của người yêu --- Là tổng đài 108 , đúng không.

Nụ cười chưa kịp nở đã tắt lịm trên môi, Huy Khởi thở ra một hơi dài tiu nghỉu. Huệ Mẫn thường khi thông minh lắm, sao chẳng chịu đoán giùm ra. Khi không sao anh lại đem nguyên tổng đài điện thoại tặng cho cô chứ ?

- Em đoán sai rồi à ?

Gom hết mớ tài liệu được in ra đến bàn đón dấu, Huệ Mẫn vừa chăm chú sắp chúng lại cho ngay ngắn, vừa trang nghiêm nói :

- Thôi, không đùa nữa. Anh nói đi ! Những con số ấy tượng trưng cho điều gì, hả ?

Đặt tay lên túi, nơi có viên kẹo sô-cô-la hình trái tim, phần thưởng mà anh

dự định sẽ thưởng cho Huệ Mẫn khi cô đoán trúng, Huy Khởi trầm giọng :

- Em thật là vô ý quá ! Hôm nay là ngày 18 tháng 8.

- Ngày 18 tháng 8 ư ? --- Dừng tay đóng dấu, Huệ Mẫn ngẩng đầu lên ngo ngác --- Là ngày gì thế ? Đám cưới , sinh nhật của ai à ?

Đến lượt Huy Khởi tròn đôi mắt nhìn Huệ Mẫn đầy sửng sốt. Anh không tin Huệ Mẫn có thể vô tâm đến thế. Ngày kỷ niệm hai người quen nhau mà cô cũng không buồn nhớ.

- Anh đến rủ em đi sinh nhật , phải không ? --- Bây giờ mới nhận ra bộ đồ veste mặc trên người Huy Khởi khá tươm tất, Huệ Mẫn cười biết lỗi -- Ôi !

Em thật là vô ý quá. Chờ em một tí, thay đồ xong là em đi với anh ngay.

Nói xong, cô bước vội đến bên tủ áo, chọn một bộ đồ thật sang trọng rồi bước nhanh vào toa-let. Ngả đầu ra sau ghế, Huy Khởi không phản đối cũng không đính chính, bao phần khởi vui vẻ ban đầu đều tan biến cả.

Mười tám tháng , cái ngày mà anh cho là trọng đại nhất đời, hơn cả sinh nhật, lúc nào cũng đóng một khung đỏ vào tờ lịch một cách đầy trân trọng , với Huệ Mẫn chỉ có thể là ngày sinh nhật, ngày cưới hỏi của một người bạn vu vơ nào đó. Cũng như bó hồng kia, cô đã cắm hững hờ vào bình hoa mà chẳng cần biết trong bình đã có nước hay chưa. Mà có lẽ ... không cần nước làm gì. Qua đêm mai, khi những cánh hồng vừa héo rũ, cô sẽ lập tức bảo cô người làm vứt bỏ nó đi không thương tiếc.

Boong ... boong...

Chuông đồng hồ thông thả ngân sáu tiếng dài. Huệ Mẫn vẫn còn mãi lo trang điểm chưa ra. Đưa mắt nhìn lên con chim cú cu cao giọng hót trên chiếc đồng hồ, Huy Khởi chợt nghe xao động. Hai năm trước, đúng vào ngày này, giờ này, anh và Huệ Mẫn gặp nhau...

Buổi dạ tiệc hôm đó, để không khí thật vui, Vĩnh Kiệt đã không cho tất cả khách mời được thấy mặt nhau. Mỗi người trước khi bước vào đại sảnh đều

phải bốc thăm , hóa trang thành nhân vật mình bốc được rồi mới được vào dự tiệc. Lần đó, anh bốc được lá thăm, " Hoàng tử xứ muôn hoa ". Còn Huệ Mẫn thì phải hóa trang thành " Công chúa của vương quốc nô đùa."

Một sự tình cờ thật hữu duyên. Suốt cuộc dạ vũ, đám bạn quyết không cho hai người rời nhau nửa bước. Chúng còn bắt nàng công chúa hồng nhung hôn chàng hoàng tử đúng theo câu chuyện cổ. Ôi ! Những nụ hôn ... dù chỉ là phớt qua chiếc mặt nạ dày vẫn làm hồn Huy Khởi ngất ngây. Anh quyết định dâng trọn cuộc đời mình cho Huệ Mẫn từ phút giây thần tiên tuyệt diệu này.

Đêm về vương vấn suy tư, Huy Khởi nghĩ mãi không ra cách gì tiếp cận cùng người đẹp. Nghe đồn Huệ Mẫn kiêu kỳ, khó tính, bao kẻ đi trước đều phải ôm về thất bại, Huy Khởi càng thêm do dự chần chờ. Muốn thành công, anh cần phải có độc chiêu khác hơn thiên hạ.

Giữa lúc còn đang điên đầu nhưc óc tìm không ra cách thì đúng một cái, Huệ Mẫn nộp đơn xin vào làm giám đốc kinh doanh trong khách sạn của anh. Ôi ! Nói sao cho xiết nỗi vui mừng của Huy Khởi lúc bấy giờ. Cơ hội tiếp cận đã có rồi, chỉ còn chờ đúng lúc để tỏ tình thôi.

Nhân ngày lễ Tình Nhân, Huy Khởi đã thức trắng đêm bên máy vi tính thiết kế một tấm thiệp mừng thật đẹp , với lời mời đi dạo thật văn hoa. Anh rụt rè đặt nó vào giữa tập hồ sơ, lòng thầm lo cái lắc đầu từ chối.

Nhưng không, Huệ Mẫn đã vui vẻ nhận lời, còn không ngại bảo cùng anh rằng mình đã chờ tấm thiệp đó từ lâu lắm.

Lúc đó, Huệ Mẫn chỉ biết cười, thậm chí Huệ Mẫn nói đùa thôi. Mãi đến bây giờ, anh mới biết cô nói thật. Bởi không giống như các cô gái thông thường khác trên thế gian này, Huệ Mẫn là một cô gái hoàn toàn đặc biệt. Với cô, mọi việc đều phải hoạch định rõ ràng. Từ sự nghiệp , đến tình yêu.... tất cả đều được lên kế hoạch hẩn hoi , cụ thể.

Hôm gặp anh ở buổi dạ tiệc, sau khi dò hỏi thân thế của anh một cách rõ ràng, Huệ Mẫn đã quyết định chọn anh, đâu phải vô cớ cô xin vào khách sạn của anh làm việc.

Huệ Mẫn thật giỏi giang, xinh đẹp và tài năng. Bạn bè biết tin, ai cũng xuýt xoa khen tặng, thậm chí ganh tị nữa. Huy Khởi đúng là tốt số nhất trần đời. Thoạt đầu, Huy Khởi cũng ngỡ đời mình may mắn lắm. Nhưng càng lúc, anh càng phát hiện ra sự thật hoàn toàn trái ngược. Tính tình của anh và Huệ Mẫn không một điểm trùng nhau. Nói ra chẳng ai tin, hai năm chính thức công khai quan hệ với mọi người rồi, vậy mà tình cảm của cả hai chẳng tiến thêm một chút nào, vẫn khách sáo, e dè như những ngày đầu gặp gỡ.

Chỉ có mối quan hệ công việc là trở nên thân thiết hơn thôi. Huệ Mẫn không chỉ đơn thuần là giám đốc phòng kinh doanh. Tất cả mọi kế hoạch, dự án của khách sạn đều phải thông qua cô trước khi xét duyệt. Cả hội đồng quản trị đều nể nang, kiêng dè tài năng xuất chúng của cô. Mới hai năm gia nhập khách sạn thôi, cô đã mở thêm ba chi nhánh lớn ở Malaysia, Indonesia và Hàn Quốc, một thành tích đáng được trầm trồ, thán phục.

- Xong rồi, chúng ta đi thôi ---- Huệ Mẫn đã thay xong y phục, cô bước ra lộng lẫy như một bà hoàng --- Hôm nay, chúng ta dự sinh nhật hay tiệc cưới vậy anh ? Có thân lắm không ?

Không trả lời, Huy Khởi sững người nhìn Huệ Mẫn. Mọi người nói chẳng sai, đúng là cô ngày càng đẹp. Lộng lẫy, kiêu sa như đóa hướng dương rực rỡ dưới ánh mặt trời, chỉ để ngắm nhìn, ngưỡng mộ chứ không thể nào chạm tới.

- Huy Khởi ! Anh làm gì mà nhìn em ghê vậy ?

Thấy Huy Khởi cứ ngồi yên nhìn mình không chớp, Huệ Mẫn lên tiếng gọi :

- À ! Hôm nay em đẹp quá --- Giật mình, Huy Khởi thật lòng.

Huệ Mẫn không cảm thấy tự hào. Đưa tay sửa lại một nếp nhăn trên áo, cô

nôn nóng :

- Nhanh lên anh, chúng ta trễ mất.

- Không trễ đâu --- Huy Khởi nhẹ lắc đầu -- Vì bữa tiệc hôm nay chỉ có anh và em thôi. Anh đã đặt bàn rồi.

- Sao ? --- Huệ Mẫn quay người trở lại ngay -- Chỉ có anh với em thôi ư ? Vì sao thế ?

- Vì hôm nay là ngày kỷ niệm đúng hai năm chúng ta quen nhau.

Cho tay vào túi lấy ra viên sô-cô-la hình trái tim được đặt trong chiếc hộp thủy tinh thật đẹp , Huy Khởi chìa ra trước mặt Huệ Mẫn, nồng nàn nói :

- Ngày chúng ta quen nhau mà anh cũng nhớ à ? --- Đưa tay nhận viên sô cô la, Huệ Mẫn lộ vẻ ngạc nhiên.

- Không chỉ mỗi một ngày này, mà tất cả những ngày liên quan đến tình yêu của chúng ta, anh đều nhớ rõ --- Say đắm nhìn gương mặt Huệ Mẫn hồng lên trong ánh đèn, Huy Khởi chỉ muốn nhân cơ hội đặt ngay lên đôi má kia một nụ hôn.

- Viên kẹo này đẹp quá ! --- Không để ý đến ánh mắt triu mến của người thương, Huệ Mẫn chăm soi viên kẹo một cách thích thú.

Huy Khởi mừng thầm :

- Em thích viên kẹo này à ?

- Vâng ---- Gật đầu, Huệ Mẫn ngồi luôn xuống ghế --- Anh đặt viên kẹo này ở đâu thế ? Em muốn nó sẽ là quà tặng của khách sạn cho mỗi cặp tình nhân trong ngày " tình yêu."

- Lại thế nữa rồi --- Hai tay ôm lấy đầu Huy Khởi kêu to chán nản --- Sao lúc nào em cũng dành tâm tư cho công việc của khách sạn vậy ? Em chẳng hề quan tâm đến anh một chút nào.

- Ai nói thế ? --- Huệ Mẫn cười ngay nụ cười thật đẹp --- Anh luôn là mối quan tâm hàng đầu trong trái tim em đấy. Anh không thấy ngay cả lúc ở nhà,

em cũng tranh thủ làm cho xong bản kế hoạch đây sao ?

Nói rồi, như chợt nhớ, Huệ Mẫn đứng lên, bước nhanh lại bàn, cầm tập hồ sơ mình vừa mới in ra. Cô vui vẻ :

- Anh xem, em tính thế này có được không ?

Hết rồi ! Huy Khởi thở dài ngao ngán. Không cần đoán, anh cũng biết bữa tiệc lãng mạn đặt trước của mình ở nhà hàng " Thơ Mộng " bị cái kế hoạch của Huệ Mẫn cho vào quên lãng. Một khi đã bàn đến việc kinh doanh, Huệ Mẫn sẽ không còn gì để bận tâm đâu.

Hạ Thu

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 4

- Con lại đi phỏng vấn nữa à ?

Thấy Song Nhã đẩy chiếc xe đẹp ra khỏi cửa, bà Huyền nhìn theo ái ngại :
Đạ, ---- Thoáng chút ngập ngừng rồi gạt đầu ngay, Song Nhã cười cho yên lòng mẹ --- Có một công ty gửi giấy mời . Con chắc lần này sẽ thành công, không sao đâu.

- Cầm theo 50 ngàn, có khát mua nước uống con à . -- Lăn tay vào túi áo trong bà lấy ra một xấp tiền, lựa một tờ đưa cho Nhã.

Mẹ đã phải đếm tiền dành dụm . Nhìn những tờ giấy bạc mới cứng phảng phiu trên tay mẹ, Song Nhã thầm e ngại . Mấy ngày nay trời mưa gió liên miên, chợ hàng lồng lộng lại đang dọn dẹp xây cất lại, bán buôn trở nên ế ẩm .

Lần nào ra chợ phụ mẹ dọn hàng , cô cũng nghe các bạn hàng kêu ca than vãn.

- Thôi mẹ à, con vẫn còn tiền.

Nhã lắc đầu, toan dợm đạp xe đi, nhưng bà Huyền đã trợn to đôi mắt :

- Còn đâu mà còn ? Con đừng gạt mẹ . Có 50 ngàn, xài tới bốn nữa nay .

Nào, cầm lấy ! Cái này là tôi cho vay chứ không cho dứt cô luôn đâu mà ngại.

- Mẹ ! --- Dừng chống xe, Song Nhã chạy ào đến bên bà rung rung nước mắt

--- Con vô tâm quá ! Sao mãi đến bây giờ, con mới nhận ra mẹ già đi nhiều lắm ? Con sẽ cố gắng, sẽ xin được việc làm kiếm tiền nuôi mẹ.

-Ừ --- Vuốt tóc con, bà cười đôn hậu --- Mà việc làm khó xin lắm hả con ?

Sao mẹ thấy con cứ phải cực nhọc chạy tới chạy lui vậy ?

- Dạ.

Gật đầu trả lời mẹ Song Nhã nghe xấu hổ vô cùng . Đúng là với tình hình kinh tế hiện nay, người nhiều việc ít, kiếm một chỗ làm chẳng phải dễ gì .

Nhưng với trình độ, ngoại hình của cô , thật ra kiếm một việc làm vừa cũng không đến nỗi nào khó lắm, chẳng qua t.ại vì quá " kén cá chọn canh " thôi, hết chê công ty này nhỏ, lại chê giám đốc kia có gương mặt không ưa nổi .

Tối ngày, cô chỉ muốn vào làm công ty lớn . Mà công ty lớn thì luôn đòi kinh nghiệm , cô mới ra trường, lấy gì đáp ứng được đây ?

- Nếu như khó quá thì thôi đi, con đừng xin nữa .--- Nghe Song Nhã bắt chọt thở dài, bà Huyền nắm tay con xót ruột --- Tìm một tấm chồng kha khá nương tựa tâm thân . Như con Lành cháu chú Bảy kia, nhan sắc cũng tầm thường, vậy mà lấy chồng rồi, nó có phải làm gì cho cực thân đâu . Tối ngày chỉ biết đi chợ, nấu cơm phục vụ chồng thôi . Hôm qua, chú Bảy nói có mỗi này ngon lắm, muốn giới thiệu cho con.

- Thôi, thôi . - Nghe đến đây, Song Nhã bỗng giãy lên như đĩa phải vôi - Cho

con xin hai chữ bình yên đi . Con không lấy chồng đâu . Chiều nay, con sẽ tìm được việc làm ngay cho má thấy.

Nói xong, như sợ phải nghe đến từ "lấy chồng" nữa, Song Nhã chạy vụt ra xe đạp đi ngay, không quên cầm theo tờ năm chục ngàn của mẹ.

Chạy được một lúc lâu rồi, mà Song Nhã còn rung mình với hai từ "lấy chồng" của mẹ . Thiên địa quỷ thần ơi! Chắc là cô chết mất, nếu một ngày những lời nói của mẹ kia trở thành một sự thật.

Với Song Nhã, trên đời không có việc gì kinh sợ hơn việc phải lấy chồng.

- Tính mày như vậy, không "pê đê" cũng đồng tính rồi.

Một đứa bạn sau khi nghe Song Nhã kể đã sợ hãi kêu lên như thế . Nhưng Song Nhã không cảm thấy phật lòng hay tự ái chút nào, chỉ nhe răng ra để cười thôi.

Một thoáng chạnh lòng, Song Nhã nghe tâm trí miên man ngược dòng quá khứ, đó là những ngày đầu cô đặt chân vào trường đại học... Ôi! Như có có cơn gió lạnh từ đầu thời đến, Song Nhã bỗng giật mình chột tỉnh . Không! - Cô giận dữ mắng trái tim nhạy cảm của mình - Không được nhớ, không được quyền nhắc đến chuyện đó, dù chỉ một lời thôi . Hãy nghĩ đến chuyện phải làm trong ngày hôm nay đi.

Ngày hôm nay, theo lịch hẹn của đạo diễn, cô sẽ phải đến phim trường quay một hoạt cảnh minh họa cho bài hát của ca sĩ Lê Thành, một ca sĩ ngôi sao đang được giới trẻ hết mình mến mộ . Ai cũng xum xoe, cũng mơ ước có cơ hội được tiếp cận, chỉ có cô là vẫn bình thường . Không phải riêng anh, mà những ngôi sao khác cũng điều như thế, cũng điều bị nhìn bằng nửa con mắt của mình . Dù với họ, một cô bé không tên tuổi chuyên đóng hoạt cảnh minh họa như cô chẳng là gì cả.

Song Nhã trở thành diễn viên minh họa hoạt cảnh lâu rồi, từ khi cô hãy còn là sinh viên năm thứ ba trường đại học Ngoại ngữ và Tin học kia . Tất cả chỉ

là sự tình cờ . Cô đi trên phố và bỗng dung lọt vào mắt một đạo diễn . Ông ta tìm đến mời, thấy vui vui, Song Nhã nhận lời mà không quan tâm đến thù lao, lợi nhuận gì.

Chuyện này Song Nhã giấu mẹ . Vì bà không bao giờ đồng ý cho cô tiếp xúc với môi trường mà bà cho là lãng mạn, chẳng chút đàng hoàng này . Bà nghĩ cô con gái ngây thơ của mình sẽ bị ánh hào quang kia mê hoặc rồi trở nên hư đốn lúc nào không biết . Bà ngỡ trái tim yếu đuối của cô cũng nhẹ dạ, cả tin như bà ngày xưa vậy . Bà đâu biết từ lâu, trái tim đứa con gái của mình đã trở nên chai sạn, khô cứng, nó không còn biết yêu thương là gì nữa, mặc cho các gã si tình đêm ngày phủ phục dưới chân, sẵn sàng moi cả tim ra dâng tặng . Có chẳng là những trò đùa tình quái để phá lên cười mỗi khi hồi tưởng lại . Nhiều, rất nhiều gã trai khờ dại trở thành nạn nhân của người đẹp karaoke Song Nhã này rồi đấy.

Việc quay phim thì năm khi mười họa, thù lao lại không cao, số tiền kiếm được do việc đóng phim chỉ đủ cho Song Nhã mua sắm vài cái áo, rửa đám bạn uống nước vài lần . Tính của cô lại ham vui, nên dù có muốn, cô cũng không có để đem về phụ giúp mẹ . Với lại, mẹ cô có cần đâu . Lúc nào cô hỏi cũng nghe mẹ bảo: "Có dư . Có dư rồi , con cứ xài thoải mái".

Mãi đến hôm kia ra chợ phụ mẹ dọn hàng, cô mới biết rõ thực tại tình hình kinh tế của mẹ . Thì ra mức doanh thu từ lâu đã không còn dồi dào như trước nữa . Để có thể chi phí rộng rãi như xưa, mẹ buộc đã phải xài vào tiền tiết kiệm . Theo đà này không lâu nữa, cả vốn của mẹ cũng bị xài thâm luôn đấy. Mình sẽ đi làm, sẽ không xài tiền hoang phí nữa . Dừng chân mua một tờ báo, Song Nhã thầm hứa với lòng rồi nhanh chân đạp xe đến phim trường.

- Song Nhã! Sao sớm thế ?

Đang loay hoay lo chuẩn bị đạo cụ, thấy Song Nhã bước vào, một anh trong tổ đạo cụ vui vẻ hỏi.

Gật đầu không đáp, Song Nhã đi thẳng vào phòng hóa trang . Vắng ngắt . Cả đạo diễn, quay phim còn chưa đến, nói gì ca sĩ . Song Nhã mỉm cười, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, rồi mở to tờ báo . Mục đầu tiên cô cần đọc là "Việc tìm người".

Cử nhân Anh văn, vi tính bằng B, ngoại hình đẹp, hộ khẩu thành phố... Có bao nhiêu công ty cần tuyển, Song Nhã nhẹ đưa tay đếm thử . Có ít nhất là hai mươi cơ hội, biết chọn cơ hội nào bây giờ nhỉ ? Công ty nào cũng hứa hẹn một tương lai sáng sủa, nhưng sự thật thì sao ? Những lần phỏng vấn không thành công đã cho Song Nhã một kinh nghiệm dạn dày . Đừng vội tin vào những lời quảng cáo . Một công ty lớn với lô-gô thật đẹp, thật kêu, đôi khi chỉ là một văn phòng môi giới . Lễ tân, chỉ là lời mời khéo dành cho tiếp viên các quán bia "không đứng đắn".

Đã một lần, suýt bị gã giám đốc một công ty giả danh sàm sỡ, Song Nhã quyết kỳ này không lọt bẫy . Cô đọc đi, đọc lại thật kỹ các thông báo tuyển dụng.

Ồ! Có một cái tên nghe quen quá . Khách sạn "Sun Light", cô dường như đã gặp nó ở đâu rồi ? A! - Hét lên một tiếng làm giật mình cô diễn viên bên cạnh, Song Nhã nghe trống tim đập ầm lên mừng rỡ . Khách sạn "Sun Light", nơi cô từng cho chàng thủ môn Richard đẹp trai té nhào đo ván đây mà.

Tuyển trưởng phòng tạp vụ thôi ư ? Song Nhã thở dài tiu nghỉu . Chức danh này thật chẳng xứng với trình độ học vấn, với ngoại hình của cô một chút nào . Nhưng chẳng hiểu sao, lòng Song Nhã cứ nao nao, muốn được vào làm ngay quá . Vì nơi đó có gã phục vụ phòng ngốc nghếch, thường chọc cô tức chết ư ? Hừ! Nghĩ đến gã, không hiểu sao Song Nhã lại thấy lòng tung tóe. Cô thật không ngờ một gã bồi phòng cù lần như Huy Khởi, lại có thể chinh phục được một cô gái xinh đẹp, giỏi giang lại giàu có như Huệ Mẫn . Cô gái

này, Song Nhã chỉ mới tiếp xúc một vài lần, nhưng đã biết cô ta từ hơn ba năm trước . Cả làng phim, ai không biết cô con gái cung độc nhất của giám đốc xưởng phim Khải Thành này chứ ? Đi đâu, cô cũng nghe người ta bàn tán xì xào . Nhất là đám siêu sao điện ảnh, ca nhạc kia, gã nào không thòm thèm, mơ ước.

Huy Khởi hẳn tốn không ít công phu mới chiếm được trái tim Huệ Mẫn . - Song Nhã thầm suy luận - Cô thật muốn biết gã đã làm cách nào để tỏ tình cùng cô gái nổi tiếng kiêu kỳ và khó tính kia ? Chỉ tặng những bó hoa đẹp quá sức tưởng tượng thôi hay còn độc chiêu gì nữa ?

Chà ! Nhắc đến hoa, đôi mắt Song Nhã lại mơ màng . Lần đầu tiên trong đời, cô được nhìn thấy một bó hoa vừa đẹp, vừa to đến thế . Những nụ hoa nở vừa đúng lứa, phơn phớt hồng trông quyến rũ lạ thường . Giá mà trong đời cô, một lần được ai tặng cho bó hoa đẹp xinh đến thế, cô sẽ nâng niu, giữ gìn cho những cành hoa tươi thắm mãi.

Hôm đó, cô chỉ xin một bông thôi, vậy mà gã Huy Khởi kia thật ích kỷ, kiên quyết không cho . Hừ ! Cứ chờ đấy . Được nhận vào làm rồi, cô nhất định sẽ trả thù . Bao nhiêu ân oán từ trước nay vẫn nhập nhằng, cô không biết hiện tại hẳn nợ mình , hay mình đang nợ hẳn ? Nhưng dù muốn dù không, cô cũng làm cho Huệ Mẫn xù đẹp hẳn . Tại sao ư ? Chẳng sao cả, chỉ tại cô thích đùa thôi, ngay từ đầu đã nói rồi.

- Ê, Song Nhã kia !

- Đâu, nó đâu ?

- Đang chăm chú xem báo đó . Chà ! Trời chiều nay chắc bão rồi.

Một nhóm gồm ba cô gái đẹp, thân mật khoác tay nhau bước vào phòng hóa trang, nhìn thấy Song Nhã, liền kêu lên mừng rỡ.

Dứt mình khỏi dòng suy nghĩ, vội nhìn lên . Nhận ra họ, Song Nhã vội bật lên khỏi ghế, chạy ủa lại ngay :

- Ôi, tội quỉ ! Sao hôm nay đi trễ vậy ?

- Trễ đâu mà trễ . - Một cô lật tay xem đồng hồ - Hẹn tám giờ, mới chín giờ chứ mấy.

- Mà đang xem gì vậy ? - Một cô khác giằng lấy tờ báo trên tay Song Nhã - Tin khủng bố hay giá cả thị trường ?

Cười hì hì, Song Nhã chưa kịp trả lời đã nghe cô bạn còn lại cất giọng buồn buồn:

- Xin lỗi, tao có chuyện phải ra ngoài một chút.

Nói xong, cô quay lưng bước ngay, không thèm nhìn lấy Song Nhã một lần:

- Con Thực Đoan, nó làm sao vậy ?

Nhìn theo bạn, Song Nhã ngơ ngác hỏi . Hai cô bạn nhìn nhau, khẽ nhún vai không đáp.

Song Nhã chụp lấy vai một đứa:

- Nó giận tao, phải không ?

- Mà hỏi con Huyền Trâm kia . - Đưa mắt nhìn cô gái được gọi là Huyền Trâm, Trinh Trinh thoái thác.

Song Nhã nhìn thẳng vào mắt hai đứa.

- Có chuyện gì hả ? Tại sao nó giận tao ?

- Ai biểu mày giành người yêu của nó chi . - Huyền Trâm nói lẹ.

Song Nhã tròn to đôi mắt chưng hửng :

- Hả ! Tao giành người yêu của nó hồi nào ?

- Chẳng phải mày đang cặp với ông Thành đó là gì ? - Đảo nhanh cặp mắt dè chừng, Trinh Trinh hạ giọng - Thiệt, tao không hiểu, lão già đó có gì ngon mà hai đứa tội bây phải đi giành giật nữa ?

Giành giật ? Hai con mắt mở to, Song Nhã nghe cơ thể nóng bừng lên giận dữ, một nỗi xấu hổ dâng tràn . Cô không ngờ những đứa bạn mà mình đặt hết niềm tin kia lại có thể nghĩ mình xấu xa, tồi tệ thế.

Cô mà phải đi giành Khải Thành với Thục Đoan ư ? Sao bọn họ lại có thể nghĩ cô tầm thường thế ? Nhất là Thục Đoan . Chưa bao giờ Song Nhã nghe giận ai bằng giận Thục Đoan phút giây này . Là người trong cuộc, lẽ ra nó phải hiểu cho cô chứ ? Nếu không vì nó, chẳng đời nào, cô buồn ghé mắt đến lão già "dê" ấy . Vậy mà...

Nhớ hôm đó, quay xong một cảnh minh họa cho bài karaoke một phờ người, còn đang loay hoay tìm chai nước thì Song Nhã bỗng bắt gặp nhỏ Thục Đoan ngồi khóc một mình trong góc phim trường . Tò mò, cô bước đến bên nó, quan tâm hỏi :

- Thục Đoan! Mà sao thế ? Nhà có chuyện buồn à ?

Ngẩng đầu lên, nhận ra Song Nhã, Thục Đoan bỗng ào lên ôm chầm lấy cô, òa khóc lớn :

- Song Nhã ơi! Tao khổ quá.

- Sao, chuyện gì thế ? - Mở nắp chai nước, Song Nhã trao cho Thục Đoan, bình tĩnh hỏi - Uống một hớp đi, rồi kể tao nghe . Ai hiếp đáp, chộc ghẹo mày ?

Bằng cái giọng vừa uất ức, vừa tức tưởi, Thục Đoan kể cho Song Nhã nghe việc mình đã bị giám đốc Khải Thành lừa gạt thế nào.

Cũng như tất cả các cô gái đẹp, tập tễnh bước vào nghề người mẫu, Thục Đoan rất ham được trở thành ngôi sao điện ảnh, dù biết mình không có tài diễn xuất . Đóng minh họa karaoke thôi, cô cũng đã phải làm cho đạo diễn bực mình vì nét mặt đẹp như hoa, nhưng không sao diễn đạt được hồn bài nhạc . Nên trong bốn người bạn, nó là người yếu nhất . Nếu không được Song Nhã, Trinh Trinh và Huyền Trâm hết lời năn nỉ cùng đạo diễn, có lẽ nó đã bị sa thải từ lâu.

Buồn, mặc cảm đã khiến Thục Đoan đâm liều tìm đến ông Thành . Nghe đồn, nếu ai được ông nể tình lãng xê thì lập tức nổi danh ngay, dễ như trở

bàn tay vậy.

Cái giá cho sự nổi danh được đổi bằng... trinh tiết . Ngay lần đầu gặp mặt, ông đã thẳng thừng ra giá . Run sợ... nhưng nổi đam mê được nổi danh lại lớn hơn, nên trong một phút cạn suy, Thục Đoan đã vội nhận lời cùng ông vào khách sạn.

Sau khi thỏa mãn xong dục vọng, giữ đúng lời hứa, ông Thành cũng cho Thục Đoan một vai chính trong phim, nhưng không hứa hẹn sẽ bảo vệ vai này cho cô khi đạo diễn khước từ . Kết quả, chỉ một hai lần diễn thử, Thục Đoan đã bị đạo diễn đuổi ra khỏi vai diễn . Tức lòng, cô tìm đến ông Thành nài nỉ . Kết quả, chỉ là cái nhún vai vô trách nhiệm.

- Đành thôi . Ai bảo cô không năng khiếu làm gì ? Thôi, quay trở về tiếp tục đóng hoạt cảnh minh họa đi . Bao giờ có vai diễn phù hợp, tôi sẽ chọn cô.

Chỉ là lời hứa suông . Thục Đoan hiểu điều đó khi nhìn vẻ mặt ơ hờ, lãnh đạm của ông . Tức mình ngu ngốc, tiếc cái ngàn vàng của đời con gái, giận mình bị gạt mà không thể thưa ai... Thục Đoan chỉ biết âm thầm ngồi khóc . Chuyện đại khờ này, cô chỉ có thể kể cùng Song Nhã mà không kể cùng ai, kể cả Huyền Trâm và Trinh Trinh cũng vậy . E những cái miệng không kín kia lan truyền, cô sẽ không còn mặt mũi nào đứng trong làng điện ảnh . Mọi người sẽ bùm miệng cười cho là cô ngu ngốc quá.

Nghe Thục Đoan kể xong câu chuyện, Song Nhã vừa thương, vừa giận, chỉ muốn mắng một trận vào cái đầu ngu ngốc của nó . Nhưng nhìn vẻ mặt nó thảm não đầy đau khổ, cô lại không đành . Lão Khải Thành khôn kiếp! Xưa nay từng nghe danh chuyện lão gạt các cô người mẫu ngây thơ muốn mau chóng nổi danh, Song Nhã không ngờ có lúc người bị hại lại chính là bạn của mình.

Đau đớn, tức giận như thể mình mới là nạn nhân, Song Nhã nhủ thầm không để chuyện này rơi vào quên lãng . Nhất định cô phải cho lão giám đốc già

háu cở non kia một bài học nhớ đời, vừa buộc lão trả lại công bằng cho Thục Đoan, vừa cho lão bỏ tật dâm ô, háo sắc kia.

Nghĩ xong, Song Nhã bắt tay ngay vào cuộc. Không thèm đến năn nỉ lão theo cách Thục Đoan và các cô người mẫu khác vẫn làm . Cô âm thầm theo dõi sở thích và sinh hoạt của lão ta . Tưởng gì khó, chứ chơi bowling và bi da vốn là sở trường của cô rồi.

Thế là ngày ngày, canh đúng giờ lão xuất hiện ở câu lạc bộ là cô đến trước lão mười lăm phút, chọn ngay bàn của lão mà chơi.

Song Nhã chơi bowling hay lắm, bi da càng xuất sắc hơn . Nhìn cô chơi, đám con trai cứ trót mắt ra thần phục . Lão hiếu kỳ nhìn theo rồi dâm ra thích thú . Một lần, trước sự cổ vũ của bạn bè, lão đánh liều thách Song Nhã cùng đấu với mình . Dĩ nhiên là lão thua đau, thua đậm.

Càng thua, lão càng tức, càng muốn đấu hoài, đấu mãi . Chưa đầy một tháng cùng nhau đối diện thi tài, Song Nhã đã bắt lão phải hạ mình tỏ lời yêu.

Chẳng dễ dàng đâu . Song Nhã như một con mèo vờn chuột, hết gần rồi lại xa, hết xa rồi lại gần khiến lão quay cuồng điên đảo . Trong cuộc đời, lão chưa bao giờ gặp một cô gái kiêu kỳ có tính cách khác người như Song Nhã vậy . Phần đông các cô gái gặp lão không xun xoe nịnh nọt, cũng sợ hãi cúi đầu, cầu mong lão lãng-xê cho chút danh tiếng, chỉ có Song Nhã là không cần gì cả.

Quần áo, tư trang... các món quà quý giá lão tặng cho, cô đều bình thản lắc đầu . Cả lời hứa được trở thành ảnh hậu cũng không mê hoặc được cô . Lúc nào cũng là nụ cười phá lên giòn tan như pha lê vỡ, cô làm trái tim lão đập lên những nhịp đập khác thường, không còn là những dục vọng tầm thường của một con người . Bởi bên cạnh Song Nhã, lão không được phép làm gì, kể cả một cái nắm tay cũng bị cô nghiêm cấm . Sự khe khắt khó khăn quá đáng của cô không làm lão phiền chán . Ngược lại, lão càng nể phục, yêu

mến cô hơn.

Ba lần tỏ tình điều thất bại . Song Nhã không ngờ lão bền lòng đến thế . Sự kiên nhẫn của lão làm Song Nhã thoáng giật mình lo sợ . Cô đã không lường đến tình huống bất ngờ này, càng không ngờ đến lần chạm trán cùng Huy Khởi trong ngày sinh nhật lão.

Thoạt đầu, cô chỉ muốn đến trêu ngươi, làm cho lão chết mê chết mệt mình, rồi nói lời từ chối như cách đã làm với chàng thủ môn Richard, để lão biết thế nào là cảm giác thất tình, là khổ đau, là ê chề trước đám đông . Ngày sinh nhật lão, cô đã cố tình cho lão tuyên bố giữa đám đông mình là bạn gái của lão và vở kịch sẽ hạ màn ngay lúc đó . Song Nhã đã soạn sẵn cho mình một bài "diễn văn" thật hùng hồn vào cuối bữa tiệc . Giữa đám đông thực khách, cô sẽ vạch trần thói xấu của lão, sẽ nói rõ đây là một trò đùa trả đũa . Cô sẽ bắt đám đông đồng tình ủng hộ, buộc lão trả lại công bằng cho cô bạn gái Thục Đoan.

Thế nhưng, sự xuất hiện bất ngờ của Huy Khởi đã làm đảo lộn mọi dự tính ba đầu . Vở kịch không thể hạ màn nhanh như thế được . Vì sự khiêu khích của Huệ Mẫn hay vì một cái gì khác nữa, Song Nhã không biết được . Cô chỉ biết hành động của mình đang làm khiến Huy Khởi tức điên lên, mà điều đó lại làm cho cô thích thú vô cùng.

Sự thật là như thế . Cô đang vì Thục Đoan lấy lại công bằng, không chỉ cho riêng nó, mà còn cho tất cả các cô gái ngây thơ vô tội còn và sẽ đang ngỡ ngác rơi vào vòng tay tên "yêu râu xanh" đó . Nhưng biết làm sao ? Song Nhã biết mình không thể trách bạn khi toàn bộ sự việc này, đầu đuôi cô chỉ giấu trong lòng, không biết lộ cùng ai cả . Đành phải chịu tiếng oan thôi . Song Nhã tự nhủ thầm : "Một khi sự việc được phơi bày, khi Thục Đoan và tụi nó hiểu ra rồi, giận còn chưa muộn . Hi hi... "

- Sao quyết định hủy hợp đồng ư ? - Đọc xong từ đơn xin hủy hợp đồng của

Song Nhã, ông Thành kêu lên sừng sốt - Diễn viên hay đạo diễn nào làm trái ý em ? Nói đi ! Anh nhất định cho họ nghỉ ngay.

- Không một lý do gì cả.

Nhẹ lắc đầu, cái mũi Song Nhã hơi chun lại vì khó chịu . Một tháng hơn rồi, cô vẫn không quen cách xưng hô "anh, em" ngọt xớt của ông Thành . Thật chẳng có gì ngại miệng bằng khi phải gọi một lão già đáng tuổi cha, chú bằng anh.

- Vậy sao em đòi hủy hợp đồng ? Có phải vì công việc không hợp với khả năng ? - Đặt tờ đơn xuống bàn, ông tỏ vẻ băn khoăn lo lắng - Hay là anh cho em đóng vai chính trong bộ phim sắp bấm máy quay của hãng phim nghe ? Lời đề nghị này nếu được nghe cách đây một tháng, có lẽ Song Nhã đã nhảy cẫng lên mừng, hét vang đầy sung sướng . Nhưng bây giờ thì không . Cô không muốn đạp lên vết xe đổ của Thục Đoan, càng không muốn làm mẹ phải phiền lòng.

- Cám ơn anh đã quan tâm, nhưng em không thể . Em tự nhận thấy mình không đủ khả năng diễn xuất . Tờ đơn xin hủy hợp đồng kia, xin anh hãy thông qua . Phải bồi thường bao nhiêu ạ ?

- Nhưng em có thể cho anh biết lý do mình xin hủy hợp đồng không ? Cây bút cầm lên rồi đặt xuống, ông băn khoăn không muốn ký . Có lẽ đằng sau tờ đơn xin hủy hợp đồng này là sự cắt đứt quan hệ của cô với ông chăng ? Không, ông không muốn điều đó một chút nào.

Biết ông sẽ còn hỏi mãi, Song Nhã đành thú thật:

- Không có gì hệ trọng . Em hủy hợp đồng chẳng qua muốn rảnh tay, rảnh chân để đặt hết tinh thần vào công việc mới có tương lai hơn.

- Thế theo em, công việc ở hãng phim không có tương lai ư ?

- Vẫn có, nhưng...

Dừng lời giây phút, Song Nhã ngập ngừng . "Có nên tiết lộ trình độ của

mình không ?" Từ lâu, để hòa đồng với bọn Thục Đoan, cô chỉ khai mình học đến lớp chín thôi :

- Mẹ em không thích em theo cái ngành này . Bắp bênh và thu nhập không ổn định, trong lúc gia đình em đang gặp khó khăn, cần được em giúp đỡ.

-Ồ ! Tưởng chuyện gì . - Nghe đến đây, mắt ông Thành sáng bừng lên - Sao em không nói cùng anh ? Năm triệu này em cầm tạm...

- Xin anh cất ngay số tiền kia . - Đôi mắt mở to, Song Nhã giận dữ cắt ngang lời ông Thành - Em có đôi tay, không cần anh bố thí . Xin hãy giữ gìn sĩ diện và nhân cách cho em.

-Ồ không ! - Sợ hãi, cất ngay xấp tiền vào tủ, ông Thành lúng túng thanh minh - Anh không có ý định bố thí, xem thường em . Chẳng qua là chút lòng thành.

- Cám ơn anh . Nhưng em làm người sống có nguyên tắc rõ ràng: "Nghèo cho sạch, rách cho thơm", càng không có thói quen lợi dụng.

-Ừ, anh biết rồi.

Nhìn chăm chú vào vẻ mặt đầy cương quyết của Song Nhã, ông Thành nghe lòng trào dâng niềm khâm phục.

Lần đầu tiên, từ sau ngày người vợ yếu mạng mất đi, ông nghe trái tim mình xôn xao trước một người con gái.

Lần đầu gặp Song Nhã ở câu lạc bộ bi da, ông đã không buồn để ý đến cô dù là nửa cái nhìn . Sắc đẹp của cô không là gì so với các cô người mẫu, các diễn viên phụ muốn được nổi danh, xum xoe vây lấy ông suốt đêm ngày.

Nhưng chỉ một lần đối diện, một lần tiếp xúc thôi, Song Nhã đã cho ông một ấn tượng hoàn toàn khác . Cô càng tỏ ra bất cần với ông bao nhiêu, ông càng sợ mất cô bấy nhiêu.

- Song Nhã à! - Dàn tiếng trống tim đập dồn trong ngực, ông cất giọng khàn khàn - Một lát, sau khi ăn sáng xong, em cho phép anh về gặp... mẹ của em

nha.

- Hả! - Cái chặn giấy rơi xuống đất, Song Nhã nghe tay chân rời rã . Thừa hiểu rõ ông muốn đến gặp mẹ để làm gì, nhưng cô vẫn ngây thơ hỏi lại - Anh đến nhà gặp mẹ em để làm gì ?

- Để chính thức xin được cưới em làm vợ.

Nhìn thẳng vào mắt cô, ông Thành cất giọng nghiêm trang như chứng tỏ cho Song Nhã biết đây là một quyết định thật chứ không phải là trò đùa như cô tưởng.

Cưới mình ư ? Ôi ! Song Nhã không kiềm nổi cái rùng mình kinh sợ . Mẹ sẽ té xỉu mất thôi, khi thấy cô đưa một lão già bằng tuổi mẹ về làm rể.

- Em đồng ý chứ ?

Thấy cô ngẩn người ra không nói . Ngỡ cô quá xúc động trước lời tỏ tình đột ngột, ông Thành thân mật đặt tay xuống vai cô vỗ khẽ.

- Ôi !

Một cái gạt thật mạnh làm ông Thành chưng hửng . Song Nhã ngẩng đầu lên, mắt long lanh tia lửa giận :

- Lần này là lần thứ ba anh vi phạm vào lời hứa cùng em rồi đó . Anh có nhớ em đã nói gì với anh không ?

- Anh nhớ, anh nhớ... - Rụt nhanh bàn tay mình lại, ông Thành cười chữa lỗi

- Nhưng dù sao chúng ta cũng sắp thành vợ thành chồng, em còn khe khắt đến vậy sao ?

- Ai bảo với anh là em nhận lời anh chứ ? - Hạ một chút giận, nhưng giọng của Song Nhã không kém phần gay gắt - Anh nên nhớ, trong những ngày qua, em chưa một lần nói tiếng yêu anh, cũng không hề nhận một lời tỏ tình nào của anh cả . Quan hệ của chúng ta chỉ đơn thuần dừng lại ở tình bạn . Em chỉ vì lời năn nỉ của anh, vờ làm bạn gái của anh trước đám đông thôi.

- Anh hiểu . Nhưng mà... - Hai tay ôm đầu, ông kêu lên khổ sở - Bao giờ em

mới cho anh cơ hội được trở thành bạn trai chính thức của em chứ ?

- Thì anh cứ chờ đi . - Song Nhã nén một nụ cười - Thế nào rồi cũng có ngày đó mà . Thôi, chào anh, em phải về để nộp đơn đây, không khéo trễ mất cơ hội.

Nói xong, cô kéo ghế đứng lên . Ông Thành nhìn theo lưu luyến :

- Không ở lại dùng bữa với anh sao ? Em định xin vào công ty nào thế ?

- Trưởng phòng tạp vụ của khách sạn "Sun Light" . - Song Nhã trả lời không giấu giếm.

- Sao lại là phòng tạp vụ ? - Ông kêu lên ngạc nhiên - Đẹp như em phải là thư ký hay ít ra cũng ở chức vụ lễ tân.

- Ở những địa vị đó chẳng có gì để làm, để vui đâu.

Vừa nói, cô vừa ngoái đầu nhìn ông để bước, Song Nhã không nhận ra trước mặt mình có hai người đang đi tới . Đến khi đụng sầm vào người họ, cô mới giật mình quay lại . Thì ra là Huy Khởi và Huệ Mẫn . Hừ ! Nhận ra họ, mặt Song Nhã lập tức hắt cao lên thù địch . Huệ Mẫn cũng đổi ngay nụ cười thành cái cau mày khó chịu . Chỉ có Huy Khởi la to một tiếng nhận người quen . Sợ vào giữa phút này, cô tự nhiên bảo anh là gã bồi phòng thì... chết cùng Huệ Mẫn . Cô sẽ không bỏ qua cho anh cái tội dám tụt từ địa vị Tổng giám đốc xuống làm phục vụ phòng, rồi còn lang thang vui chơi cùng Song Nhã và dám can thủ "Chiếc Giày Vàng". Cái đầu đa nghi của Huệ Mẫn sẽ còn suy diễn lung tung ra bao nhiêu chuyện . Không khéo lại nghĩ lầm anh có gì gì với Song Nhã trong lúc mình ở Malaysia thì nguy mất . Không nước nào rửa sạch nỗi oan của anh đâu.

- À ! Huệ Mẫn, Huy Khởi! Hai con đến thật đúng lúc . Ba có chuyện này muốn hỏi hai đứa đây.

Huy Khởi thở phào ra thoát nạn khi nghe giọng ông Thành cất lên sang sảng . Giọng của ông đã thu hút sự chú ý của Huệ Mẫn ra khỏi Song Nhã:

- Khách sạn của các con thiếu người hay sao mà phải tuyển người trên báo thế ?

- Dạ...

Huy Khởi lúng túng chưa biết trả lời sao, thì Huệ Mẫn đã gật đầu :

- Dạ, con vừa bảo phòng nhân sự tuyển trưởng phòng tạp vụ, vì con vừa sa thải hết hai nhân viên vô trách nhiệm . - Rồi cô ngạc nhiên - Sao bỗng dưng hôm nay ba quan tâm đến nhân sự của khách sạn một cách bất thường như vậy ?

- Không có gì . - Ông Thành cười vui vẻ - Ba chỉ muốn con nhận "dì" Song Nhã vào chức vụ này thôi.

- Sao cơ ? - Quay lại nhìn Song Nhã thật nhanh, Huệ Mẫn bật lên cười lớn - Phim trường hết đất dụng võ định nhảy sang lĩnh vực thị trường à ? Ồ !

Không dễ ăn đâu . Trình độ của cô ta... làm tiếp viên còn chưa xứng nữa là.

- Ba cũng biết thế, nhưng... - Chặc lưỡi, ông Thành khản khoản - Nể tình ba, con hãy nhận Song Nhã.

- Anh không cần phải hạ mình năn nỉ đâu . - Bây giờ mới quay người lại .

Song Nhã nheo một con mắt khôì hài nhìn Huệ Mẫn - Thừa bà giám đốc kinh doanh khách sạn, để có thể trở thành ứng cử viên chức trưởng phòng tạp vụ, tôi cần phải đáp ứng những điều kiện gì ?

- Sơ sơ thôi.

Huệ Mẫn so vai đầy kiêu hãnh . Trong suy nghĩ của cô, Song Nhã bất quá chỉ học hết cấp hai, cao lắm là đến cấp ba thôi . Ngu ngốc chẳng biết gì, được tí sắc đẹp trời ban, hòng lợi dụng đám đàn ông hiếu sắc . Nên lần này, trước mặt ba và Huy Khởi, Huệ Mẫn quyết hạ Song Nhã đo ván bằng chính lòng tự trọng . Để họ nhận thứ được rằng, cô gái kia chỉ là một cành hoa "hữu sắc vô hương", chẳng như cô : "tài sắc vẹn toàn".

- Một bằng đại học, một ngoại ngữ bằng B, một vi tính văn phòng thôi . Ở vị

trí này, chúng tôi không cần đến ngoại hình.

Huệ Mẫn ra tay nặng quá . Huy Khởi thầm ái ngại cho Song Nhã . Không biết cô sẽ ứng xử sao trước cảnh ngộ bẽ bàng này . Bởi còn thấp hơn Huệ Mẫn, Huy Khởi nghĩ Song Nhã chỉ học đến lớp bảy là cùng.

- Chỉ có bấy nhiêu thôi ư ? - Nhưng trái với dự đoán của mọi người, Song Nhã không "tịt ngòi", cũng chẳng chút ngớ ngàng xấu hổ . Mà trái lại, cô còn hớn hờ, cười vui ra mặt - Vậy thì tôi còn thừa đấy.

- Thừa ư ? - Không hện mà cả ba đồng hỏi.

- Vâng . - Mở chiếc bóp nhỏ đeo lưng lẳng bên hông, Song Nhã lấy ra từng tập hồ sơ đặt xuống bàn - Đây nha ! Ngoài bằng đại học Ngoại ngữ, Tin học, bằng C tiếng Hoa, bằng lập trình viên trung cấp như tiêu chuẩn của khách sạn đề ra, tôi còn thờ một bằng đại học Quản trị Kinh doanh và một ngoài hình xinh đẹp nữa, đúng không ?

Ồ ! Bất ngờ ! Một bất ngờ không chỉ riêng Huệ Mẫn, Huy Khởi mà với cả ông Thành . Ngỡ ngàng cầm các văn bằng của cô lên, tất cả nhìn nhau như thầm hỏi : Có thật những học vị này của cô không, một cô gái trông có vẻ lý lắc trẻ con, hơn là một trí thức học cao hiểu rộng.

Ngược với nụ cười và hơi thở phào ra nhẹ nhõm của cha và Huy Khởi, gương mặt Huệ Mẫn tối sầm đi giận dữ . Cầm hai tấm bằng tốt nghiệp đại học hạng ưu của Song Nhã trên tay, Huệ Mẫn thầm trách mình đã quá chủ quan, khinh địch . Hại người ta bẽ mặt đâu không thấy, chỉ thấy mình bị tên tò thôi.

- Có phải cho tất cả những văn bằng này vào phong bì rồi đem nộp ở phòng nhân sự không ? - Như chẳng để ý đến hiệu quả bất ngờ mình đã gây ra, Song Nhã từ tốn nhặt lại những văn bằng cho vào phong bì.

- Không cần phỏng vấn, tôi nhận cô . - Giật mạnh cái phong bì trên tay Song Nhã, Huệ Mẫn quyết định ngay.

- Ô ! Vậy thì hay quá . Cám ơn con.

Ông Thành kêu to mừng rỡ . Song Nhã khẽ nhoẻn một nụ cười khen tặng:

- Vì cô ta biết nhìn người thôi . Tạm biệt.

- Để anh tiễn em . - Ông Thành lật đật đứng lên, bước vội theo Song Nhã.

Nhìn theo bóng hai người cho đến khi khuất hẳn, Huy Khởi mới quay sang nhìn Huệ Mẫn lạ lùng:

- Sao hôm nay, em dễ dãi với cô ta thế ?

- Không dễ dãi đâu . - Huệ Mẫn cười bí hiểm - Rồi anh sẽ thấy em "đi" cô nhân viên mới vào này thế nào.

"Đi" ư ? Huy Khởi như ngờ ngẩn . Phải hơn một phút sau, anh mới hiểu Huệ Mẫn muốn nói gì . Đôi mày nhíu lại, anh không đồng tình cùng Huệ Mẫn .

Tự nhiên, anh thấy lo lo . Liệu Song Nhã có chịu đựng nổi không , hay cô sẽ vội vàng xin nghỉ vì áp lực ? Anh không muốn điều đó chút nào.

Ở khách sạn " Sun Light " này, đông nhân sự, nhiều tai tiếng và lăm việc để làm nhất có lẽ chỉ có ở phòng tạp vụ . Một cái phòng không thể thiếu ở bất kỳ khách sạn nào, nhưng lại bị người ta kỳ thị, xem nhẹ nhất.

Có lẽ vì công việc của họ tầm thường , đơn giản quá . Lại không đòi hỏi trình độ, văn bằng cao như phòng kinh doanh, tiếp tân hay nhân sự . Công việc của họ không có tên để gọi . Vì nếu phải gọi ra, ắt phải viết đầy cả trang giấy học trò mới đủ . Cực nhọc, lại luôn bị cấp trên khiển trách nên từ lúc khách sạn được khánh thành đến bây giờ, chưa có một người nào giữ chức trưởng phòng tạp vụ quá hai năm , dù mức lương đưa ra khá hấp dẫn . Một số bạn đồng nghiệp mới quen đã đưa ra lời cảnh báo như thế cùng Song Nhã trong buổi họp giao ban đầu tiên . Cô ta còn có ý tiếc cho Song Nhã . Đẹp như vậy, học vị cao như vậy, sao lại đại khờ xin vào làm ở phòng tạp vụ chi cho cực ? Hãy nhanh chóng chuyển sang làm lễ tân, vừa sung sướng nhàn hạ, vừa có cơ hội tiếp xúc kiếm chồng là doanh nhân, chính khách.

Nghe cô ta hù dọa một hơi, Song Nhã xây xẩm mặt mày . Cô không ngờ công việc mình sắp bước vào áp lực lại nhiều đến thế . Xin chuyển hay bỏ việc giữa chừng ? Lòng Song Nhã phân vân sợ hãi.

- Đã đi làm rồi đấy sao ?--- Đang lầm lũi bước trong lo lắng, Song Nhã bỗng giật mình vì nghe giọng Huệ Mẫn vang thật lớn --- Trông cũng ra vẻ lắm, nhưng chẳng biết được mấy ngày đây ? Công việc kinh doanh không dễ bằng bán nũ cười đâu . Suy nghĩ kỹ rồi xin nghỉ còn chưa muộn.

Quắc đôi mắt lên, toan trả đũa lại một câu, nhưng chợt nhớ Huệ Mẫn hiện đang là cấp trên của mình, Song Nhã cúi đầu nhớ lời mẹ dặn trước lúc đi làm :

" Ra đi làm, con phải ráng học âu nhẩn nhin . Cuộc đời nhiều sóng gió thăng trầm, có vinh quanh nhưng cũng đầy tủi nhục . Không êm ấm, yên bình như lúc con trong vòng tay mẹ . Nhớ điều này mà sống nghe con ."

- Vâng, mẹ ạ --- Song Nhã hứa thắm --- Con sẽ cố gắng, sẽ không phụ lời mẹ dạy . Sẽ vượt qua nghịch cảnh, chiến thắng mọi khó khăn để mẹ được vui lòng . Hôm qua nhìn mắt mẹ, con biết mẹ rất vui khi nghe con báo tin đã tìm được việc làm.

- Nè ! Tưởng tôi không biết mưu đồ của cô thì làm đấy --- Thấy Song Nhã lặng yên . Huệ Mẫn càng sấn tới --- Mặt giả nai, chăm chỉ kiếm việc làm để mua lòng ba tôi hả ? Đừng hòng . Tôi dám bảo đảm, hạng người như cô không thể nào chịu nổi khó khăn đâu . Chưa đến bảy ba 21 ngày , cô đã phải xin nghỉ việc rồi.

- Đừng vội kết luận hi tất cả còn đang chờ trước mặt --- Hơi ngẩng đầu lên, Song Nhã dịu dàng --- Không khéo lại lầm nữa đó.

- Hừ ! --- Bị nhắc lại lần thua đau, Huệ Mẫn giận run người . Không tìm ra lời bắt bẻ, cô đành hét --- Cô đợi đấy ?

- Vâng, thưa bà giám đốc --- Song Nhã lại cúi đầu nhẩn nhin -- Xin phép bà,

tôi phải về phòng làm việc.

Nói rồi ngẩng cao đầu, Song Nhã bước đi đầy kiêu hãnh, môi nở nụ cười tự đắc . Cô biết mình một lần nữa làm Huệ Mẫn tức điên lên.

Thật ra, một nhân viên chân ướt chân ráo mới bước vào khách sạn như cô không nên chọc giận một người nhiều thế lực như Huệ Mẫn kia. Song Nhã hiểu được điều này chẳng ích lợi cho mình . Nhưng thật khó hiểu... Song Nhã thấy mình khó kềm lòng trước người con gái này . Mỗi lúc gặp Huệ Mẫn , cô chỉ muốn làm một điều gì khiêu khích, chọc tức cho cô ta tức lên thôi . Có phải vì Huệ Mẫn đã yêu Huy Khởi không nhỉ ? Sao mà cô ghét cả hai người vậy nhỉ ?

- Trưởng phòng !

- Dạ, chào trưởng phòng ạ.

Vừa đẩy cửa bước vào, Song Nhã đã phải giật mình vì tiếng chào vang lên vồn vã . Ồ ! Đôi mắt cô mới mở to lạ lẫm nhìn các nhân viên phòng tạp vụ . Nơi đây, họ đều lớn tuổi hơn cô, sao có thể cúi đầu chào cô một cách cung kính vậy ?

Hôm nay là ngày thứ hai cô tiếp xúc cùng bọn họ, nên còn nhiều ngỡ ngàng lắm . Dù hôm qua gặp cô, bọn họ cũng đã cúi đầu chào, nhưng cô cứ ngỡ thái độ cung kính họ dành cho ông giám đốc phòng nhân sự . Thì ra mình cũng có phần... trưởng phòng chứ bộ bỏ à ?

Phút hãnh diện con nít qua mau, Song Nhã nghe áy náy trước vị nể mà họ dành cho . Vội xua tay, cô nói thật lòng mình :

- Không cần, không cần đâu . Xin đừng phân biệt vậy . Ở đây, tôi nhỏ nhất chỉ đáng tuổi em, cháu mấy dì, mấy chị thôi . Hãy cứ gọi là Song Nhã cho thân mật.

- Không được . ---- Một gì trạc tuổi sồn sồn cất giọng ôn hòa --- Quy định của khách sạn không cho nhân viên gọi thượng cấp bằng tên thân mật . Phải

gọi đúng chức danh . Tổng giám đốc bảo cần như thế để giữ gìn tôn ti trật tự.

- Tôn ti trật tự con khỉ ! -- Song Nhã trẻ môi ---- Háo danh, quan trọng hóa bản thân mình thì có . Lão Tổng giám đốc già này, chẳng biết mặt mũi thế nào mà quan liêu , hách dịch dữ.

Đưa mắt nhìn nhau, đám nhân viên phòng tạp vụ cúi đầu lám lét . Họ không dám về hòa cùng Song Nhã nói xấu Tổng giám đốc đâu . Cô trưởng phòng này ăn nói táo tợn quá . Chẳng biết giữ mồm giữ miệng, e... không thọ . Tốt nhất là hồn ai nấy giữ, công việc ai nấy làm thôi.

Nghĩ xong, bọn họ tản đi ngay . Trong thời gian khách ra ngoài dùng điểm tâm, nhân viên phải tranh thủ dọn phòng cho lẹ trước khi khách trở vào .

Phương châm của khách sạn là : " Dọn , kiểm phòng khi vắng khách ."

Bọn nhân viên đã đi hết cả rồi, phòng tạp vụ giờ chỉ còn mình Song Nhã .

Ngồi xuống chiếc bàn dành cho mình, nhẹ bấm tay vào bàn phím , Song Nhã kiểm tra danh sách nhân viên.

Mới hôm qua, cô còn xem bọn họ là người xa lạ, nhưng từ hôm nay thì không thể nữa . Với cô, họ đã là một đại gia đình gắn bó . Cô nhất định không để họ thiệt thòi, bị khinh khi, rẻ rúng nữa đâu . Phòng tạp vụ phải là một phòng ban được vị nể , kính trọng nhất trong khách sạn , Song Nhã tin như vậy.

Thảo xong một văn bản quan trọng Fax sang chi nhánh ở Hồng Kông , Huy Khởi bấm vào nút điện đàm , hỏi cô thư ký :

- Vui lòng cho gặp giám đốc phòng kinh doanh.

- Dạ, thưa Tổng giám đốc, giám đốc phòng kinh doanh vừa ra ngoài với khách ạ.

- Được rồi.

Thở phào nhẹ nhõm, Huy Khởi bấm tắt nói điện đàm, rồi khoan khoái đứng lên . Thật ra anh không cần gặp Huệ Mẫn , chỉ kiểm tra xem cô có ở trong

khách sạn không trước khi dạo một vòng xuống phòng tạp vụ . Đã một tuần Song Nhã đảm nhiệm chức trưởng phòng, vậy mà anh chẳng gặp cô được một lần . Máy lần muốn dò nơi Huệ Mẫn, lại nghe ngại ngại . Không hiểu sao anh cứ có cảm giác như một tên trộm bị bắt quả tang mỗi khi nhắc đến tên Song Nhã trước mặt Huệ Mẫn như vậy nữa.

Kính... Koong...

Tiếng chuông cửa vang lên khá lâu rồi vẫn không thấy ai ra mở . Huy Khởi chau mày khó chịu . Từ lâu anh đã ra quy định, các trưởng phòng ban không được ra khỏi cửa phòng trong giờ làm việc . Song Nhã không đọc nội quy sao ? Lại quen nếp cũ, la cà vào phòng tán gẫu với khách rồi . Điều này tuyệt đối cấm ở " Sun Light " đấy.

- Chào Tổng giám đốc.

Thu Trâm --- một nhân viên tạp vụ vừa dọn phòng về đến, thấy Huy Khởi hăm hăm đứng trước cửa phòng, vội cúi đầu chào sợ hãi :

- Trưởng phòng của các cô đâu ? --- Huy Khởi hỏi ngay, giọng gay gắt.

Thu Trâm run rẩy :

- Dạ... thưa Tổng giám đốc, chị Song Nhã... Ồ không . Trưởng phòng của tụi em đang dọn phòng à.

- Cái gì ? --- Huy Khởi như giật mình hỏi lớn --- Ai bảo cô ta làm chuyện đó ? Nhiệm vụ của cô ta là ngồi ở văn phòng quản lý các cô, là giải quyết những tình huống xảy ra ngoài dự định kia mà.

- Dạ, em biết ---- Lui về sau một bước, Thu Trâm cố thu mình nhỏ lại ---

Nhưng chị Song Nhã đành phải làm như vậy vì thiếu người.

- Thiếu người ? ----- Huy Khởi bực dọc ---- Tại sao lại thiếu ? Mà thiếu bao nhiêu người cả thầy ? Tại sao không báo cáo ?

- Dạ...

Những câu hỏi tới tấp như nước tạt vào mặt làm Thu Trâm hoảng sợ, nghe

muốn khóc . Lần đầu tiên, một nhân viên tạp vụ như cô được Tổng giám đốc đích thân nói chuyện . Xưa nay, các cô chỉ dám nhìn bóng Tổng giám đốc thoáng nhanh qua cửa.

- Tại sao tôi hỏi mà không nói, hả ?

Thấy Thu Trâm lặng yên, vâng vâng chiếc máy hút bụi trên tay, Huy Khởi cau mày hỏi lại :

- Dạ... --- Giật mình chợt tỉnh, Thu Trâm cất giọng run run --- Hôm qua, thiếu năm người ạ . Đã báo cáo, nhưng phòng nhân sự bảo chưa tuyển kịp . Hôm nay lại thêm hai chị nghỉ không lý do, nên vào những giờ cao điểm thế này, chị Song Nhã... buộc phải làm.

- Chị Song Nhã ? --- Bây giờ mới nhận ra cách xưng hô thân mật của Thu Trâm , Huy Khởi trầm giọng hỏi ---- Các cô quên hết quy định của khách sạn rồi, phải không ?

- Dạ không, dạ không...

Sợ hãi, Thu Trâm quỳnh quáng xua tay . Chiếc máy hút bụi rơi xuống chân Huy Khởi làm cô càng quỳnh lên . Không biết nên trả lời trước hay phải cúi mặt lên trước nữa ?

- Trả lời đi ! --- Dừng chân đá chiếc máy ra xa, Huy Khởi hất hàm.

Thu Trâm cúi thấp đầu :

- Dạ... tui em không quen, nhưng tại chị Song Nhã... trưởng phòng không chịu . Chị bảo gọi bằng tên cho thân mật, gần gũi để làm việc hơn.

Hừ ! Song Nhã đúng là Song Nhã , lúc nào cũng khác người . Huy Khởi nghĩ thầm rồi hỏi :

- Nói thật cho tôi biết nhé, cô ta thế nào ? Có được không ?

- Dạ, được lắm ạ --- Đôi mắt chợt sáng bừng . Thu Trâm như quên mất nỗi sợ hãi thường nhật , cất giọng sang sảng --- Hồi giờ, em chưa thấy trưởng phòng nào lại hòa đồng với nhân viên như vậy . Không hách dịch, ỷ thế, cậy

quyền . Mới có một tuần thôi mà cả phòng tạp vụ này , ai cũng chỉ như người thân vậy.

- Được rồi ---- Biết Thu Trâm còn mãi thao thao ca ngợi cô trưởng phòng tạp vụ của mình, Huy Khởi đưa tay cản lại --- Mau nói cho tôi biết, cô trưởng phòng của các cô hiện đang ở phòng nào, hả ?

- Dạ... 702 , 703 và cả 704 nữa ạ.

Thái độ Ôn hòa của Huy Khởi phần nào giúp Thu Trâm bình tĩnh . Thật ra, Tổng giám đốc cũng đâu đến nỗi nào ghê gớm lắm . Bây giờ, cô đã dám ngẩng đầu lên nhìn vào mặt của ông rồi . Trời ơi ! Nhìn xa đã đẹp, nhìn gần càng đẹp trai hơn . Giá mà...

- Ê , Thu Trâm ! Mày làm gì ngăn người ra cười như ma vậy.

Một bàn tay đập mạnh vào vai . Thu Trâm bừng tỉnh mộng . Thì ra Tổng giám đốc đã đi rồi, trước mặt cô chỉ có đám bạn cùng phòng . Túm tùm cười, Thu Trâm nói tự hào :

- Tổng giám đốc vừa ở đây nói chuyện với mình lâu lắm đấy.

- Thật à ? ---- Đám đông xúm lại ngay, tò mò --- Ông ta nói gì vậy hả ?

- Ông ta quan tâm chị Song Nhã của mình.

Đúng là quan tâm thật . Bước vào thanh máy, Huy Khởi vẫn nghe rõ tiếng đám nhân viên cười khúc khích, nhưng không cảm thấy bức mình . Có lẽ vì họ đã nhận xét đúng tâm trạng của anh hiện tại . Nếu không quan tâm thì việc gì anh phải lặn lội xuống tận lầu bảy tìm Song Nhã ? Lại còn hài lòng về lời nhận xét tốt của đ am nhân viên dành cho cô nữa.

Thế gian này, anh từng tiếp xúc với nhiều hạng người tốt xấu, tiểu nhân, quân tử đều đủ cả . Chỉ duy nhất mẫu người như Song Nhã là chưa gặp bao giờ . Một cô gái lạ lùng luôn tạo bất ngờ cho người đối diện để người ta không tài nào biết được cô thuộc hạng người nào . Tốt xấu, đầy lòng tự trọng hay không nhân cách ? Đến tận bây giờ, anh còn chưa biết nổi.

Lần đầu gặp nhau, Song Nhã đã cho anh ấn tượng như thế nào nhỉ ? Đưa mắt nhìn số thang máy biểu thị trên màn hình , Huy Khởi bồi hồi nhớ... Chỉ là một cô gái lém lỉnh, cố tình đi lộn vé xe, một sự trả thù bằng những bịch màu vô cùng con nít . Rồi sự bất ngờ cứ lớn dần lên . Từ giọng hát ngọt ngào, từ sự phát hiện thú vị cô diễn viên chuyên minh họa hoạt cảnh karaoke . Song Nhã bây giờ sắp trở thành nhạc của anh rồi.

Ôi ! Huy Khởi vẫn còn nhớ cảm giác hụt hẫng của mình khi nghe bác Thành giới thiệu, và gần đây nhất là phát hiện trình độ học vấn của cô . Cuối cùng, chỉ có thể kết luận một câu rằng : Song Nhã là một con biển sắc . Càng đến gần, càng tìm hiểu, càng bị hút vào mà không tài nào hiểu nổi.

Màn hình dừng lại ở con số 7, cửa cầu thang bật mở . Chưa bước ra ngay, dùng chân chèn không cho cánh cửa khép lại , Huy Khởi cởi vội chiếc áo veste mặt trên người . Song Nhã vẫn chưa phát hiện ra anh là Tổng giám đốc . Lấy thân phận một gã phục vụ phòng gặp cô thú vị hơn.

702, 703... và kia rồi , 704 . Theo dấu hiệu đèn báo trên cánh cửa , Huy Khởi biết Song Nhã đang dọn dẹp phòng nào . Rút tấm card chủ có thể mở tất cả các cửa phòng tra vào khe kiểm soát, Huy Khởi rón rén đẩy cửa bước vào . Anh muốn nhìn thấy Song Nhã trong tư thế bất ngờ không phòng bị.

- Cuối cùng, tôi cũng phát hiện ra lý do khiến cô từ giã môi trường điện ảnh nhàn hạ và sung sướng để xin vào làm ở nơi này.

Chưa kịp bước thêm bước nào, Huy Khởi đã điếng hồn thực ngay vào toa-let . Huệ Mẫn... sao lại có mặt ở nơi này nhỉ ? Chẳng phải cô đã ra ngoài với khách rồi sao ? Ôi ! Những giọt mồ hôi rịn đầy khắp thái dương . Huy Khởi bậm môi định tìm cách thoát thân . Huệ Mẫn không thể biết chuyện anh quan tâm đến Song Nhã được . Nhưng cả hai tranh cãi chuyện gì mà có vẻ gay gắt thế ? Áp tai vào tường, Huy Khởi vừa thở, vừa cố nghe . May vì giận dữ, giọng Huệ Mẫn vang khá lớn :

- Lại còn đích thân ra tay dọn phòng cho khách nữa, cứ như là tử tế hòa đồng với nhân viên lắm . Cái mảnh mung trẻ nít ấy, đừng hòng qua được mắt tôi.

- Cô muốn ám chỉ điều gì, cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo như vậy, tôi không hiểu . Tại sao cô cứ theo tôi mà kiếm chuyện hoài như thế ? - Nhỏ hơn một chút là giọng Song Nhã , nhưng rõ ràng, mạch lạc.

- Tại sao ư ? Hừ ! ---- Cười khẩy một tiếng, giọng Huệ Mẫn đánh lại --- Vì tôi ghét cô, ghét con cáo già đội lốt nai tơ, và quyết lòng phơi trần bộ mặt thật của cô ra ánh sáng.

- Tôi vẫn không hiểu cô muốn ám chỉ điều gì ? ---- Song Nhã vẫn ngậy thơ một cách trêu người.

Huệ Mẫn không dẫn được , hét to :

- Được . Nếu như cô vẫn cố tình vờ không hiểu thì để tôi nói thẳng ra cho cô hiểu nhé . Không tốt lành gì... vào dọn phòng cho khách chẳng qua cô muốn kiếm một gã khờ rồi dụ cho hắn cưới cho . Dù sao ba tôi cũng đã già rồi . Ngoài tiền bạc, ông đâu thể cho cô những cảm giác ngất ngây, điên đảo như bọn thanh niên ngoại quốc kia.

- Vô văn hóa --- Kèm theo tiếng hét to giận dữ là tiếng " chát " vang thật lớn. Không nhìn thấy gì, nhưng Huy Khởi cũng biết tiến động đó được phát ra từ đâu . Đó chính là tiếng tát tai của Song Nhã vào mặt Huệ Mẫn . Cô đã không thể kiềm lòng trước lời nhục mạ quá đáng này.

- Cô làm gì đánh tôi ? Đánh thượng cấp của mình ư ? --- Quá bất ngờ, Huệ Mẫn không kịp phản ứng gì, sững người ra bất động mất một giây mới có thể kêu lên giận dữ.

- Tại sao tôi lại không dám đánh kẻ đã sỉ nhục mình kia chứ ? ---- Song Nhã vẫn thản nhiên.

Huệ Mẫn đe dọa :

- Tôi sẽ thưa cô ra tòa vì tội xâm phạm đến thân thể người khác

- Và tôi cũng sẽ thừa cô về tội bôi nhọ danh dự của tôi . --- Song Nhã rần rỏi.

Huệ Mẫn phá lên cười lớn :

- Danh dự ư ? Ôi , Song Nhã ! Cô thật là ngây thơ quá . Cô có biết một khi bước vào vị trí bồi phòng, mình đã cởi bỏ bộ đời đã mặc trên người không ? Đòi bồi phòng mạt hạng !

- Tôi không cho phép cô gọi các nhân viên phòng tạp vụ bằng danh từ vô văn hóa đó --- Giọng Song Nhã lớn dần lên . Qua khe cửa, Huy Khởi có thể nhìn thấy sắc mặt cô đang giận dữ --- Họ là bồi phòng, nhưng không mạt hạng như cô nghĩ . Cũng như tất cả các nhân viên cao cấp ở đây đã suy nghĩ, đã xem thường họ, những con người mà phẩm chất đôi khi còn cao quý hơn bọn mặt trắng mày trơn ngồi ngất ngưỡng trên cao kia.

- Cao quý hơn ư ? --- Huệ Mẫn kéo dài giọng ra mai mỉa.

Song Nhã khẳng định :

- Phải . Không chỉ cao quý mà còn rất là cao quý nữa kia . So với các người , họ chẳng thua một cái gì , ngoại trừ một chút trình độ văn hóa mà do hoàn cảnh không thể học cao hơn . Nên thay vì được thanh thoi trong phòng máy lạnh, họ phải dùng đôi tay của mình phục vụ hành khách . Công việc của họ tầm thường , nhưng không phải vì thế mà nhân cách của họ tầm thường theo . Chính những ai không biết nhận ra giá trị của những đã lao động chân chính, kẻ đó mới đáng bị xem thường.

- Cô dám ám chỉ tôi à ? ---- Trước lập luận vững chắc của Song Nhã, Huệ Mẫn không phản bác được gì.

- Tôi không ám chỉ mà nói đích danh cô --- Song Nhã thẳng thắn ---- Lần thứ nhất , chỉ là một cái tát, cảnh cáo cho những lời nhục mạ . Nếu lần sau tôi còn nghe cô nói những lời này không chỉ với tôi mà với bất kỳ nhân viên nào trong phòng tạp vụ, tôi không bỏ qua đâu.

- Cô dọa tôi đấy à ?--- Tức điên lên trước cách nói trịnh thượng của Song

Nhã , Huệ Mẫn không kèm chế được hơi thở của mình.

- Tôi không dọa đâu --- Song Nhã khẽ nhún vai --- Con người tôi xưa nay ăn ngay nói thẳng . Không tin , cô thử gọi lại một lần thì biết.

- Được , tôi gọi đây --- bị thách thức , Huệ Mẫn quên mất vị trí giám đốc của mình, cô hét to -- Đồ bồi phòng mạt...

- Thôi !

Biết Song Nhã nói là làm và hậu quả câu chuyện sẽ trở nên khủng khiếp , Huy Khởi không thể đứng yên làm kẻ bàng quan nghe chuyện nữa . Trách nhiệm Tổng giám đốc khách sạn, bắt anh phải bước ra khỏi chỗ nấp, hét to giận dữ :

- Có ngưng ngay cuộc tranh cãi này lại không ? Các cô có biết mình đang làm gì không ? Khách có thể về phòng bất cứ lúc nào, và hình tượng văn minh, văn hóa của một khách sạn năm sao có thể bị cách cô đánh mất vì cuộc tranh cãi không chút văn minh, lịch sự này.

Tiếng hét bất ngờ, cùng sự xuất hiện đột ngột của Huy Khởi đã làm hai cô gái giật mình . Xấu hổ vì đã để lộ bản chất hung dữ ra trước mặt người yêu . Huệ Mẫn đỏ bừng đôi má, vội lui về sau một bước . Trong lúc Song Nhã chẳng biết sợ là gì . Quắc đôi mắt, cô hét luôn vào mặt anh :

- Đánh mất thì đã sao ? Cái khách sạn này vốn dĩ đã mất văn hóa như vậy mà ? Nếu không , sao lại có các cư xử bất công với những kẻ đã trực tiếp giữ gìn, làm sạch đẹp cho nó chứ ?

- Tôi không tranh cãi với cô . Ra khỏi phòng lập tức ! Khách có thể đang trên đường về phòng đó . ---- Ra lệnh bằng một giọng lạnh lùng mà lòng Huy Khởi lại run lên . Anh không biết, nếu một vị khách trông thấy cảnh này sẽ nghĩ gì về khách sạn của mình ?

- Tôi không ra . Anh lấy quyền gì mà ra lệnh cho tôi , hả ? --- Ngỡ Huy Khởi nóng lòng cho Huệ Mẫn mắng mình, Song Nhã hất mặt lên bướng bỉnh ----

Bất quá chỉ là người yêu của người ta thôi.

- Tôi không ra lệnh bằng quyền người yêu của Huệ Mẫn, mà ra bằng lệnh của một Tổng giám đốc . Cô có thực hiện không ? ---- Tình thế cấp bách, Huy Khởi đành phải lộ thân phận.

- Tổng giám đốc ư ? --- Đưa tay bịt miệng, Song Nhã cười mỉa mai --- Huy Khởi ! Anh đùa hơi quá rồi đấy.

- Tôi không đùa . Đây ! - Cho tay vào túi lấy ra tấm danh thiếp , Huy Khởi đặt mạnh vào tay Song Nhã --- Xem đi ! Tin chưa hả ?

Con mắt liếc nhanh qua tấm thẻ rồi mở tròn chết lặng, Song Nhã cà lăm :

- Anh... là... Tổng giám đốc thật à ? Không phải là gã phục vụ phòng sao ?

- Suyt ! --- Sợ cô làm lộ chuyện trước mặt Huệ Mẫn, Huy Khởi đặt vội ngón tay xuống môi cô --- Đừng nói lung tung nữa, ra khỏi phòng lập tức ! Lệnh của Tổng giám đốc đấy, có thi hành không ?

- Thi hành thì thi hành chứ . Nhưng... - Bàn chân hướng ra cửa , Song Nhã vẫn còn quay đầu lại khó hiểu --- Chuyện này là thế nào ?

- Thì cứ đi đi ! --- Một con mắt nheo lại , Huy Khởi ngăm ra hiệu cùng Song Nhã.

Hành động chớp nhoáng đó không qua được tầm nhìn của Huệ Mẫn.

Lập tức, bộ óc thông minh của cô đoán ra ngay . Mỗi quan hệ giữa Huy Khởi và Song Nhã không đơn giản đơn thuần như cô nghĩ . Giữa họ nhất định có một bí mật chung muốn giấu cô . Nhưng bí mật đó là gì ? Lòng cô tràn ngập nỗi nghi ngờ . Lẽ nào... ả hồ ly tinh Song Nhã đó lại vươn móng vuốt đến cả Huy Khởi nữa ?Ồ, không ! Huy Khởi xưa nay rất đứng đắn đàng hoàng . Hạng người như Song Nhã, không thể lọt vào con mắt khát khe, đạo đức của anh . Thế nhưng cái đá mắt lúc này ẩn chứa điều gì ? Huệ

Mẫn nhủ lòng tìm hiểu và hứa sẽ không tha nếu Song Nhã dám cả gan giành Huy Khởi của cô .

Hạ Thu

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 5

Chiếc Mercedes bóng lộn mới toanh dừng lại trước con hẻm đã gây nhiều chú ý đến mọi người . Những con mắt hiếu kỳ càng mở To hơn khi nhìn thấy từ trong chiếc xe sang trọng ấy , một chàng trai trẻ phong nhã bước ra . Tay cầm tờ giấy , anh ta đảo dác nhìn quanh, rồi bước đến hỏi một bà cụ bán thuốc lá ở đầu con hẻm :

- Dì ơi ! Vui lòng cho con hỏi . Số nhà này có phải nằm trong con hẻm này không ạ ?

Đôi mắt lướt nhanh qua tờ giấy , bà cụ gật đầu vui vẻ :

- Phải rồi . Cậu đi tới chừng mười căn, rẽ phải.

- Dạ cảm ơn dì.

Gật đầu cảm ơn , mua giùm người đàn bà tốt bụng hai gói thuốc . Đưa tất cả cho người tài xế, anh ta bảo :

- Cậu ngồi đây trông xe và đợi tôi.

- Tổng giám đốc đi một mình ư ? --- Anh tài xế ra chiều ái ngại.

Anh ta vẫy tay dứt khoát rồi xăng xái bước nhanh . Trong đám đông có người buột miệng :

- Là Tổng giám đốc ư ? Anh ta vào hẻm tìm ai thế nhỉ ?

Không đoán, chúng ta cũng biết chàng Tổng giám đốc đó là Huy Khởi , và cũng biết luôn anh ta vào hẻm tìm Song Nhã rồi . Nhưng sao phải tìm ?

Chuyện kể ra dài dòng lắm . Có lẽ nên bắt đầu từ cuộc cãi vã dữ dội của hai người con gái . Một cái tát và một tờ giấy quyết định sa thải được ký ngay sau đó . Huệ Mẫn ra tay chớp nhoáng , nhanh nhẹn đến nỗi Huy Khởi không kịp biết . Song Nhã phản ứng quyết liệt hơn . Cười khinh một tiếng, không nói không rằng , cô xé ngay tờ giấy quyết định ném vụn xuống dưới chân rồi bỏ đi ngay . Cả hai đều không biết hành động của mình đã hại Huy Khởi phải một phen rụng rời kinh hãi.

Sáng hôm sau, tức là cách khoảng thời xảy ra câu chuyện đúng một ngày . Giữa lúc Huy Khởi đang bận bịu tổ chức cuộc họp định kỳ với các cổ đông thì Cô thư ký bật tung cửa hốt hải chạy vào . Sự việc nghiêm trọng đến nỗi cô quên mất thói quen lịch sự gõ cửa của mình, cũng như không còn nhớ đến tôn chỉ hoạt động của khách sạn : " Việc nội bộ thì chẳng nên để cổ đông được biết ."

- Tổng giám đốc ! Tổng giám đốc ơi ! Nguy rồi Tất cả nhân viên phòng tạp vụ đã đình công.

- Hà ! --- Xấp báo cáo trên tay rơi xuống bàn, sắc mặt tái xanh , Huy Khởi vội kéo cô thư ký sang một góc --- Chuyện gì , tại sao bọn họ lại đình công chứ ? Xưa nay , chuyện này có bao giờ xảy ra đâu.

- Dạ --- Cô thư ký mới bình tâm lại, hào hển thở --- Em cũng không biết nữa . Nghe đâu chuyện có liên quan đến trưởng phòng tạp vụ . Họ đình công để Phản đối quyết định sa thải Song Nhã của ban giám đốc.

- Quyết định sa thải ư ?

Huy Khởi ngỡ ngàng rồi chợt hiểu . Tất cả là do Huệ Mẫn . Cô đã không biết trong lúc mình tranh cãi cùng Song Nhã, một nhân viên phòng tạp vụ đã

tình cờ nghe được . Bất bình trước cách nói, cách nghĩ của Huệ Mẫn về nghề nghiệp của mình, bọn họ đã vô cùng hả dạ khi biết được Song Nhã đã vì họ tát tai Huệ Mẫn . Cái phòng ban thường nhút nhát , ít có tiếng nói trên diễn đàn nhất bỗng trở nên mạnh mẽ khác thường . Đồng lòng đình công , họ bắt ban giám đốc phải thu hồi quyết định sa thải Song Nhã.

- Làm sao bây giờ , Tổng giám đốc ơi ? --- Thấy Huy Khởi cứ đứng yên trầm ngâm không nói, cô thư ký kêu lên lo lắng ---- Sự việc đã nghiêm trọng lắm rồi . Các khách hàng đang kêu ầm lên vì tình trạng bẽ bộn trong phòng . Rác không ai đổ, drap phòng chẳng ai thay Lại còn bao nhiêu công việc phục vụ Khác với khách hàng.

- Cô lập tức xuống bảo họ ngưng đình công . Vụ việc Song Nhã, ban giám đốc sẽ xem xét lại.

Trong lúc bối rối, Huy Khởi chỉ Có thể Tìm ra cách này thôi :

- Dạ

Cô thư ký chưa kịp quay đi đã nghe giọng Huệ Mẫn vang lên kiêu hãnh :

- Việc gì phải xem xét lại, xem xét lui cho mệt chứ ? Bọn chúng muốn đình công ư ? Được cứ cho nghỉ quách là xong.

- Em vừa nói gì vậy ? --- Quay đầu lại, Huy Khởi kêu to bực dọc --- Em có biết mình vừa phạm một sai lầm nghiêm trọng không ? Tại sao em sa thải Song Nhã mà không một lời thông qua anh hả ?

- Thì xưa nay vẫn vậy --- Đôi mắt Huệ Mẫn quắc lên, long lanh sáng ---- Có bao giờ em phải báo cáo cùng anh những việc cón con thế chứ ? Bao nhiêu nhân viên sa thải, anh chẳng nói một lời nào, sao với Song Nhã, anh tỏ ra quan tâm vậy ?

- Ờ thì ---- - Huy Khởi cứng lời . Dù biết Huệ Mẫn sai, anh cũng không thể công khai bên Song Nhã trước mặt cô thư ký, phải giữ thể Diện cho Huệ Mẫn --- Nhưng em có thấy tình hình đang rối lên không ? Khách hàng nghĩ

gì khi trở Về những căn phòng bề bộn không ai dọn, tổng đài điện thoại không ai trực , xà phòng, khăn tắm, áo quần khách ... ai lo, ai ủi Bây giờ ?
Càng nói, trán Huy Khởi càng toát mồ hôi lạnh . Hậu quả Việc đình công này nghiêm trọng hơn anh tưởng nhiều

:

- Anh cứ yên tâm ! --- Trái với vẻ lo lắng của Huy Khởi, vẻ mặt Huệ Mẫn vẫn thản nhiên . Quay sang cô thư ký lấm lét vào một góc phòng khó xử này giờ , cô ra lệnh ---- Cô xuống phòng tạp vụ bảo bọn họ mau trở về vị trí ngay . Bằng không , tôi sẽ sa thải tất cả.

- Huệ Mẫn ! --- Huy Khởi vội đưa tay ngăn lại ---- Giải quyết như em, anh thấy không được thông minh lắm . Theo anh, vào lúc này, cần xoa dịu họ . Nói một lời xin lỗi, cũng như hứa sẽ thu hồi quyết định sa thải Song Nhã.

- Không thể nào .---- Huệ Mẫn lắc đầu cương quyết --- Anh có thể sa thải em chứ không thể bắt em làm điều đó được đâu.

- Huệ Mẫn ! ---- Huy Khởi nấn mặt --- Em đừng nói khó nghe như vậy . Anh ... chẳng qua vì khách sạn

- Nếu tin em, hãy để việc này cho em giải quyết.

Như bao nhiêu lần trước, Huệ Mẫn kết thúc buổi tranh cãi bằng một câu khẳng định đầy tự Tin . Và Huy Khởi thì ... vẫn thế , một cái nhún vai, trao toàn quyền cho Huệ Mẫn , hy vọng cô giải quyết êm xuôi như từng giải quyết bao khó khăn nan giải khác.

Nhưng Huy Khởi đã làm, cũng như Huệ Mẫn đã làm . Sự Việc thật chẳng dễ giải quyết một chút nào . Hơn 200 nhân viên phòng tạp vụ . Sau khi nghe xong lời quyết định của Huệ Mẫn , đã đồng loạt đệ đơn xin thôi việc . Chưa đầy năm tiếng đồng hồ kể từ khi cuộc đình công xảy ra, tình hình của khách sạn đã trở nên tồi tệ Hơn bao giờ hết . Phòng Tổng giám đốc chuông điện thoại liên tục đổ không ngừng . Toàn những lời ca thán, phàn nàn Thậm

chí cả những lời gắt gỏng, bức bối.

Tuyển nhân viên mới, khác nào nước xa không cứu được lửa gần . Biết kiếm đâu một lúc những 200 nhân viên giỏi nghề, giàu kinh nghiệm ? Trong lúc cấp bách thời rối rắm, may mà Huy Khởi kịp nhớ ra, vội dừng động các nhân viên phục vụ Ở các chi nhánh về hỗ trợ.

Tình hình tạm yên, nhưng chỉ tạm thời yên trong nhất thời . Huệ Mẫn cũng bắt đầu nhận thức tai họa việc mình làm . Song cái tội kiêu ngạo của cô, không cho phép cô hạ Mình đến xin lỗi cùng Song Nhã.

Hơn ai hết, Huy Khởi hiểu được tâm trạng của người yêu . Nên thay vì buộc Huệ Mẫn tìm đến nhà Song Nhã nói lời xin lỗi và rút lại quyết định sa thải của mình như lời các nhân viên phòng tạp vụ, Huy Khởi chỉ năn nỉ Xin cô ký và thư xin lỗi . Còn việc đích thân đến nhà thương thảo, anh sẽ tự mình làm lấy . Trước áp lực của các cổ đông và đặc biệt là nể lời cha, Huệ Mẫn đành phải cay cú ký vào tờ đơn xin lỗi.

Vèo...

Một cái gì tựa như hơi gió tạt nhanh vào mặt , làm Huy Khởi giật mình thoát khỏi dòng suy tưởng . Theo bản năng, anh vội hụp người né tránh . Cùng lúc nghe tiếng con nít hét âm lên sợ hãi :

- Trời ơi ! Hên quá , suýt tí nữa bẻ đầu người ta rồi.

Hú hồn ! Huy Khởi đưa tay ôm ngực . Một đứa bé nhặt cái vật suýt trúng đầu anh từ dưới đất lên, ném trả về phía trước . Huy Khởi ngược nhìn theo, bất chợt đôi mắt mở tròn lạ lẫm.

Không phải vì cái trò chơi đánh trống mà đám con nít đang chơi ấy , mà vì... giữa đám oắt con lộn xộn kia, xuất hiện một Song Nhã rất lạ đời.

Lại một biến sắc mới . Song Nhã hôm nay không giống bất kỳ Song Nhã nào anh đã gặp . Trong bộ đồ lửng bần vải ka tê màu xanh nhạt . Trông cái thể cô lom khom đánh trống , cô gần với một đứa trẻ con hơn là một cô gái đã

trưởng thành . Huy Khởi thật không ngờ, một người như Song Nhã lại có thể chơi trò đánh trống một cách vô tư thế.

- Ông kia ! Đứng xong chưa ? Tránh ra cho người ta còn chơi nữa.

Nhận ra Huy Khởi ngay từ khi khúc cây được đánh baY đi, nhưng Song Nhã không tỏ chút ngạc nhiên nào . Nhìn anh như người xa lạ, cô còn lên tiếng giục khi thấy anh đứng án ngay mức chơi lâu quá.

- Song Nhã à ! Tôi... --- Cách ăn mặc cùng thái độ dửng dưng của cô làm Huy Khởi nghe lúng túng . Xưa nay, anh chưa từng đàm phán hay thương thuyết với ai trong hoàn cảnh thế này --- Tôi có việc cần thương thuyết với cô.

- Việc gì thế ?

Chép môi một cái, vô tình Song Nhã để cho Huy Khởi nhìn thấy viên kẹo trong miệng . Đưa mắt nhìn đám trẻ hiếu kỳ vây lấy mình và Song Nhã thành một vòng tròn, Huy Khởi nói khẽ :

- Chuyện quan trọng . Cô có thể mời tôi vào nhà nói chuyện không ?

- Có thể --- Suy nghĩ một chút, Song Nhã gật đầu, rồi rủ luôn đám con nít quanh mình --- Các em cũng vào luôn nhé !

Không bảo thế, bọn chúng cũng tiến theo rồi . Nhìn Song Nhã " hùng hồn " đi trước dẫn đường, cả đoàn con nít theo sau như một bầy quân sĩ, Huy Khởi vừa buồn cười vừa bực tức . Làm sao anh có thể thương lượng giữa tiếng cười đùa ồn ào của bầy con nít nhỏ.

- Này, anh ơi ! --- Được mấy bước, Huy Khởi bỗng thấy bàn tay mình bị một đứa con nít đi sau giật giật -- Có phải anh đang theo đuổi chị Song Nhã không hả ? Nếu vậy thì anh dừng vô, hôm nay có mẹ chị Nhã ở nhà . Coi chừng anh bị chỉ mắng cho một trận nên thân đó.

- Thăng Đen ! Mày im đi không ?

Một cái véo vào tai khiến thăng nhóc đang thao thao phải im cái miệng .

Trông vẻ mặt Song Nhã hằm hằm giận dữ , Huy Khởi đoán cô không muốn để anh hiểu nhiều hơn con người thật của mình.

- Tới nhà rồi đó, muốn gì nói lẹ đi --- Đưa tay đẩy mạnh cánh cửa rào, Song Nhã hất mặt lên danh đá.

- Không thể vào nhà ngồi vào ghế được sao ? ---- Huy Khởi trầm giọng nghiêm nét mặt . Dù sao Song Nhã cũng biết anh là Tổng giám đốc của khách sạn rồi . Cần giữ chút hình tượng oai phong cho cô nể nang đôi chút --

- Tôi thật không có thói quen... nói chuyện thế này.

Đúng lúc đó, bên trong nhà bỗng vang tiếng chân người, rồi giọng bà Huyền vang lên :

- Có chuyện gì ồn ào ngoài cửa vậy, Song Nhã ?

- Dạ... --- Một đứa con nít chen vào cướp lời --- Chị Song Nhã và người yêu đến chơi . Chỉ mắc cỡ hồng dấm mời vào nhà ạ.

- Cu Phong ! --- Thăng nhóc tên cu Phong cười khúc khích --- Nhìn thái độ chị " xếp re " này giờ cũng biết rồi . Thường khi, chị đâu có hiền từ, thực nữ như vậy chứ.

- Mày ngon, đứng lại tao biểu ! --- Một cái gì chạy lên nóng rần đôi má .

Song Nhã điên tiết rượt theo thằng nhó --- Dám nói bậy, coi chừng tao đánh chết bây giờ.

- Chào cậu.

Mỉm cười nhìn Song Nhã nhảy ào qua cái hàng rào, giẫm bừa lên cả luống hành của nhà bên cạnh, Huy Khởi bỗng giật mình nghe giọng bà Huyền vang lên sát một bên.

- Dạ , chào... bác.

Hai tay co lên trước ngực, Huy Khởi chào lễ phép trong tia nhìn như dò xét của bà Huyền . Gã thanh niên này có phải là bạn trai của Song Nhã không ?
Tương tá, mặt mày coi bảnh quá.

- Ồ . Vào nhà, vào nhà ngồi đi cháu . Để bác gọi Song Nhã về cho --- Vui vẻ mời Huy Khởi ngồi vào ghế , bà quay ra đường gọi lớn . Rồi như thấy lời gọi của mình vô tác dụng, bà chặc lưỡi thanh minh --- Cậu thông cảm . Con Song Nhã nhà tôi lớn đầu vậ chứ tính còn con nít lắm, suốt ngày cứ theo đám giặc nhỏ phá làng, phá xóm . Không bẻ ổi người này cũng làm bẻ cửa sổ nhà ai đó . Thiệt là khổ !

Nghe bà ca thán như thế Song Nhã là đứa bé vừa lên 7, lên 10 , Huy Khởi cảm thấy lòng đầy nghi hoặc . Bản chất nào mới thật của cô đây ? Một đứa bé hồn nhiên, một cô gái ngây thơ đầy nhân hậu, hay một ả hồ ly chuyên lừa tình các đại gia ? Liệu bà mẹ của cô có biết con gái của mình hiện đang cặp với một lão già trạc bằng tuổi bà ? Bà nghĩ gì về điều ấy ? Ca thán như khi cô vừa trộm ai đó một trái ổi ư ?

- Đen ! Mà đi đâu vậy ? Có thấy Song Nhã chạy hướng nào không ?----

Một thằng nhóc chạy ngang qua, bị bà kêu vào hỏi lớn.

- Dạ --- Thằng nhóc dừng chân, từ ngoài cửa nói vọng vào --- Chị Song Nhã vào nhà bác Sáu Ân xem phim kiếm hiệp rồi.

- Vậy à ! --- Để thằng bé chạy đi, bà mới quay lại nhìn Huy Khởi --- Cậu nghe rồi đó , Song Nhã đã đi xem phim ké người ta . Bộ phim " Thần điêu đại hiệp " này, nó mê lắm . Chưa xem hết tập là chẳng chịu về đâu . Gần ba tiếng đồng hồ... Cậu về hay chờ nó ?

- Ba tiếng đồng hồ ư ? ---- Như hốt hoảng, Huy Khởi giật mình hỏi lớn.

Trời ơi là trời ! Song Nhã vô tình hay cố ý hại anh đây ? Sao cô không biết anh đến đây làm gì hả ?

- Sao ,cậu về hay chờ nó ? --- Nhìn thẳng vào mặt Huy Khởi , bà như nóng lòng chờ câu trả lời của anh.

- Dạ, cháu chờ ạ.

Huy Khởi gật đầu dù biết vắng anh, khách sạn hiện giờ đang rồi tung lên .

Nhưng nếu Song Nhã đã cố tình làm như thế để thử lòng thành tâm của anh thì cô nhất định phải thua thôi . Nhẫn nại, chịu đựng là một trong những đức tính tốt hiện có thừa trong Huy Khởi này đó.

Hừ ! Với tay cầm tờ báo, Huy Khởi đầu hay sau lưng mình, nấp sau tấm rèm, một đôi mắt long lanh đang dõi nhìn thú vị.

- Khách hai không một bốn trả phòng , đề nghị kiểm tra.

Nhận xong tín hiệu của mạng vi tính truyền lên từ quầy thu ngân, Song Nhã vội gõ nhanh vào bàn phím.

- Đã kiểm tra Đủ.

- Được.

Cuộc đối thoại chấm dứt . Màn hình còn lại một màu xanh dịu dịu trước mắt cô . Khẽ mỉm cười , Song Nhã nhớ đến những ngày đầu còn lúng túng của mình . Thì ra, ở bất cứ việc gì , kinh nghiệm là rất quan trọng . Nhất là việc kiểm phòng, càng đòi hỏi nhiều kinh nghiệm cá nhân hơn.

Để nhân viên phòng tạp vụ có trách nhiệm hơn trong việc kiểm phòng, từ lâu ban giám đốc khách sạn đã đề ra một quy định khắt khe . Tất cả vật dụng trong phòng nếu bị khách lấy đi (trừ những thứ được dùng trong phục vụ) nếu không kịp thời phát hiện, báo phòng thu ngân giữ lại, nhân viên quản lý phòng đó sẽ phải đền bằng tiền của chính mình . Mà điều đó đồng nghĩa việc phải mất trắng một tháng lương . Thậm chí còn nhiều hơn nữa, bởi các vật trưng bày, trang trí các khách sạn đều sang trọng, đắt tiền.

Hơn một tháng rồi, Song Nhã vẫn chưa quên lần kiểm phòng đầu tiên đầy ấn tượng của mình . Hôm đó, qua màn hình camera, thấy vị khách phòng 307 bước ra, tay xách theo một vali đầy căng . Biết ông xuống trả phòng, Song Nhã lập tức vào phòng để kiểm tra.

Để tỏ lòng tôn trọng và giữ khách, " Sun Light " không vào phòng kiểm tra trực tiếp cùng khách như những khách sạn khác vẫn làm . Vờ như tin tưởng,

họ để khách ra về thoải mái . Trong lúc chờ làm thủ tục, các nhân viên phòng tạp vụ sẽ vào phòng xem xét, sau đó báo thẳng xuống thu ngân qua mạng.

Báo cáo đã xong rồi, năm phút sau Song Nhã mới được Thu Trâm thông báo . Do thiếu kinh nghiệm , cô đã không phát hiện ra chiếc bình cổ chung trên kệ bị vị khách lấy đi rồi . Giá trị chiếc bình rất lớn, có thể lên đến 1000 đô. Một ngàn đô... mười mấy triệu tiền đồng . Ôi ! Nghe tin mà mặt mày Song Nhã xanh lè . Vị khách làm xong thủ tục lâu rồi, có lẽ đang trên đường ra sân bay trở về nước.

Không kịp suy nghĩ, ba chân bốn cẳng , Song Nhã vội đón tắc xi, đuổi theo ông khách . Vừa may, ông ta cũng vừa làm xong thủ tục hải quan.

Giữa một đoàn khách hoàn toàn những người ngoại quốc, ai cũng giống ai, Song Nhã thật chẳng nhận ra vị khách nào đã ở phòng 307 . Trực tiếp hỏi thẳng ư ? Mất lịch sự, vô văn hóa . Khách sạn đã ra quy định : " Bất kỳ tình huống nào cũng không được làm mất lòng thượng đế ".

Nhìn thấy cô trong y phục nhân viên khách sạn, mặt xanh lè hớt hải, vị khách vô tình lỡ lấy đi chiếc bình làm kỷ niệm nghe chột dạ . Không chờ cô hỏi, ông đã bước ra nói lời xin lỗi.

Giận rung cả người, Song Nhã chỉ muốn " giảng " cho ông ta một bài giáo huấn về lòng tự trọng . Nhưng vì tôn chỉ không được mất lòng khách, cô đành hạ giọng :

- Xin lỗi , anh đã... " kỷ niệm " những gì của khách sạn chúng tôi.

- Chẳng có gì.

Bẽn lẽn cười vớ vẩn biết lỗi, vị khách mở va li, từ tốn lấy ra một cái bình và một tờ tranh được cuộn tròn.

- Không phải tôi tham, mà vì tôi quá thích những vật này thôi . Tôi... muốn đề nghị mua , nhưng lại sợ khách sạn không đồng ý.

Ngượng ngịu, vị khách thanh minh cho hành động của mình . Nhưng Song Nhã chẳng còn tâm trí để nghe , bởi cô còn quá bất ngờ, choáng váng trước món vật thứ hai mà vị khách toan lấy làm kỷ niệm.

Đó là một bức tranh sơn dầu nổi tiếng trong làng nghệ thuật . Trị giá lên đến 1000 đô la . Và số tiền đó sẽ là tiền cô phải đền cho khách sạn, nếu vị khách kia không thật thà khai báo.

Nhưng vị khách này lấy bức tranh từ khi nào ? Lúc này vào kiểm tra phòng, rõ ràng cô thấy nó vẫn còn treo trên tường kia mà ? Mãi đến lúc về kiểm tra lại, cô mới phát hiện ra nguyên cớ . Vị khách ma mãnh đã tinh khôn thay vào khung hình một bức tranh khác vô giá trị để đánh lừa những cô nhân viên tạp vụ mới vào nghề thiếu kinh nghiệm như cô.

Kính... Koong...

Tiếng chuông cửa chọt vọt cắt ngang dòng duy tưởng . Song Nhã ngẩng đầu lên vui vẻ :

- Mời vào.

Cánh cửa bật mở, Huệ Mẫn bước vào thân mật :

- Công việc bình thường chứ ?

- Vẫn bình thường.

Song Nhã gật đầu trả lời không thân thiện lắm . Một tháng rồi sau cuộc ẩu đã xảy ra, mối quan hệ của cô và Huệ Mẫn trở lại bình thường . Trước mặt mọi người, Huy Khởi đã bắt hai người nắm tay nhau thân mật và phải hứa là sẽ không gây nữa.

Huệ Mẫn vui vẻ thực hiện ngay lời đề nghị, vượt xa mức mong đợi nữa là chẳng khác . Thản nhiên như chẳng có chuyện gì , gặp Song Nhã ở đâu, cô cũng vồn vã, tay bắt mặt mừng như thân thiết.

Chỉ có Song Nhã là không làm được . Cô thật không biết giấu cảm xúc , càng không quen dối lòng mình . Từ đầu đến cuối, chẳng hiểu sao cô không

ura được Huệ Mẫn chút nào . Trông cô chẳng có vẻ gì thật thà thân thiện cả. Hôm đó, sau khi bắt Huy Khởi ngồi chờ gần ba tiếng ngoài phòng khách, Song Nhã mới chịu bước ra . Chẳng phải mê phim kiếm hiệp như mẹ nói, cô chỉ muốn " đì " anh một chút cho hả giận thôi.

Nghe anh kể mà mũi Song Nhã cay xè . Cô không ngờ những nhân viên phòng tạp vụ sống có tình nghĩa với mình như thế . Nên không cần đọc qua tờ xin lỗi của Huệ Mẫn gửi cho mình , Song Nhã nhận lời trở lại khách sạn ngay lập tức . Chẳng phải vì tự ái được xoa dịu mà vì những con người đã yêu thương mình đến thế và cũng vì mẹ nữa.

- Mọi người vào việc cả rồi à ? --- Đưa mắt nhìn quanh một lượt, Huệ Mẫn lại lên tiếng hỏi :

Song Nhã vẫn chỉ các gặt đầu :

- Vâng . Cô tìm tôi có việc gì không ?

- Có, dĩ nhiên là có chứ --- Đôi môi nở nụ cười rất lạ ---- Tôi đem đến cho cô một vinh dự bất ngờ đây . Đêm nay, người mẫu Paula trình bày bộ sưu tập thời trang của nhà thiết kế lừng danh Thomas White tại tầng 32 , khách sạn đây.

Tưởng chuyện gì . Về mặt Song Nhã không có chút ngạc nhiên nào . Chuyện này, cô đã biết từ hai hôm trước , lòng cũng nao nao chờ xem sự kiện trọng đại trong lịch sử thời trang, không chỉ vì Paula là cô người mẫu trẻ tuổi nhất hành tinh hiện được người hâm mộ nhiều nhất trên thế giới, mà còn vì nhà thiết kế Thomas White, một nhà tạo mẫu có những sáng tác mang đầy tính trẻ trung đột phá.

Cuộc biểu diễn thời trang tầm cỡ quốc tế này không mang tính biểu diễn rộng rãi . Nó được thu gọn trong giới hạn các nhà kinh doanh, các chuyên gia thiết kế tên tuổi lẫy lừng . Nhằm để trưng bày những mẫu mới nhất, đẹp nhất và đặc biệt là để nhà thiết kế quảng cáo thành tựu độc đáo nhất của

mình : Chiếc áo cưới được nữ hoàng Anh chọn làm biểu tượng cho mùa cưới năm hai ngày lễ...

- Tôi muốn đích thân cô sẽ phải ủi chiếc áo đặc biệt nhất đêm biểu diễn này cho siêu người mẫu Paulla . - Vừa nói, Huệ Mẫn vừa đặt xuống bàn, trước mặt Song Nhã một cái hộp vuông vuông.

- Tôi ư ? - Hơi ngẩng đầu lên, Song Nhã nghe ngạc nhiên nhiều trước lời đề nghị đích danh này.

- Phải . Và đừng quên chiếc áo này quan trọng và đắt tiền lắm đấy . - Nói rồi mím một nụ cười bí hiểm, Huệ Mẫn bỏ đi ngay.

- Sao lại đích thân mình ủi chiếc áo này nhỉ ? - Nhìn theo bóng Huệ Mẫn khuất xa dần, Song Nhã lạ lùng buột miệng tự hỏi mình.

- Có vậy mà chị cũng không hiểu nữa à ?

Bên bàn đối diện, im lặng theo dõi diễn biến câu chuyện, Thu Trâm bây giờ mới cất lời:

- Cô ta cố tình muốn hại chị đó.

- Hại tôi à ? - Quay đầu lại, Song Nhã ngờ ngác hỏi - Bằng cách nào ?

- Em cũng không biết nữa - Rời bàn, Thu Trâm bước đến gần Song Nhã - Nhưng em khuyên chị, chớ dại dột ủi chiếc áo này . Tốt hết là hãy giao nó cho ai đó.

- Không được đâu . - Song Nhã lắc đầu - Huệ Mẫn cố tình hại tôi, sao tôi lại bắt ai đó vô tình chịu thay được ? Tôi nhất định phải ủi chiếc áo này.

- Chị thật là dại dột... - nắm tay Song Nhã, Thu Trâm nói bằng một giọng đầy khâm phục - nhưng cũng thật là tốt bụng . Tôi khuyên chị, trước khi ủi chiếc áo, hãy kiểm tra cho kỹ nhé !

- Vậy chúng ta cùng kiểm tra nó nhé ? - Vụt đứng lên khỏi ghế , Song Nhã đề nghị.

Thu Trâm vui vẻ nhận lời ngay.

Hết sức cẩn thận và tỉ mỉ, Thu Trâm và Song Nhã cùng lật kiểm tra từng mũi kim một trên chiếc áo cưới đáng giá hàng chục ngàn đô la ấy . Chẳng biết Huệ Mẫn có giỏi trò gì không, sao chiếc áo vẫn bình thường, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng như vậy nhỉ ?

Giờ khai mạc đêm biểu diễn sắp bắt đầu, vậy mà... Song Nhã cứ thập thò ở cánh gà, không dám bước ra trao chiếc áo cho siêu người mẫu Paulla.

Cô sẽ nói thế nào đây ? Biết rõ tất cả là âm mưu, là thủ đoạn của Huệ Mẫn hại mình, nhưng... không chứng không bằng, cô làm sao buộc tội cô ta được. Thật khủng khiếp, thật ghê tởm ! Song Nhã không ngờ Huệ Mẫn lại có thể ra tay vừa độc ác, vừa tinh vi đến thế . Ngay từ đầu, cô và Thu Trâm đã sớm nhận biết rồi vẫn không thể nào tránh khỏi.

Làm sao cô có thể nhận biết khi thứ hoá chất Huệ Mẫn bôi lên áo là một thứ hóa chất không màu, không mùi vị . Và... phản ứng chỉ xảy ra khi tiếp xúc cùng nhiệt độ . Ôi! Nói làm sao hết nỗi bàng hoàng sợ hãi của Song Nhã khi vừa đặt bàn ủi trên chiếc áo ? Lớp đăng-ten trên vùng ngực từ màu trắng bỗng ngả sang màu tím thẫm . Tệ hại hơn nữa là Huệ Mẫn đã cố tình bôi hóa chất thành một vệt dài lan rộng.

- Đã ủi xong rồi đấy à ? Sao không mang vào cho cô ta ? Sắp đến giờ trình diễn rồi đấy . - Một giọng nói chột vang lên từ phía sau đầy khiêu khích.

Không cần quay đầu lại, Song Nhã cũng nhận ra chủ nhân giọng nói kia là cô gái mang trái tim rắn độc: Huệ Mẫn . Con giận lại trào lên không kềm được, Song Nhã quay phắt ra sau, vung tay tát mạnh vào mặt người đối diện. Nhưng... do đã phòng bị, Huệ Mẫn dễ dàng tránh được . Tát tai rơi vào khoảng không làm Song Nhã mất đà, chói với mặt một giây.

- Làm gì mà giận dữ thế ?

Nụ cười tươi nở trên môi, Huệ Mẫn hát cao đầu ngạo mạn :

- Nói cho tôi biết, cô đang run sợ vì làm hư chiếc áo có phải không ? Trời...

trời... tai họa .. Chiếc áo đầy mắc hơn gia tài nhà cô đấy . Tôi thật là ái ngại . Không biết cô đào đâu ra tiền để đền cho Paulla đây nữa ? À ! Phải rồi, vậy mà tôi quên mất chứ . Cô còn một kho đàn ông để đào đang chờ sẵn ngoài kia . Chỉ cần đưa vài đường lả lướt, là không cần lo gì nữa.

Biết Huệ Mẫn cố tình nói khích chọc tức mình, Song Nhã cố dần lòng không nổi giận . Nhếch nửa nụ cười khinh miệt, cô trả lời bình thản :

- Cô tưởng làm thế là hại chết tôi sao ? Không đâu . Sau khi phân tích, các chuyên gia sẽ biết được nguyên nhân làm chiếc áo đổi màu . Đừng quên, chính cô đã bôi và trao nó cho tôi.

- Sao, mời các chuyên gia thẩm định à ? - Thoáng giật mình rồi bình tĩnh lại ngay, Huệ Mẫn bật lên cười lớn - Thì làm gì được tôi nào ? Chiếc áo đã tẩm hóa chất thì sao ? Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi làm ? Nên nhớ, không chỉ có tôi, mà cô cũng có thể bôi hóa chất để hại danh tiếng siêu người mẫu Paulla được mà.

Căn môi nín lặng, Song Nhã biết Huệ Mẫn nói không sai . Cứng cổ trước Huệ Mẫn nãy giờ, chứ thật ra lòng Song Nhã rồi bời lo lắng . Giọng người giới thiệu đã cất lên, chẳng bao lâu nữa, chương trình sẽ bắt đầu rồi, sao Paulla không phản ứng gì ? Cô ta quên chiếc áo này hay để đến cuối buổi diễn rồi mặc ?

- Chị Song Nhã ơi ! May quá ! Thoát nạn rồi.

Từ đằng xa, như một viên đạn pháo, Thu Trâm ào nhanh đến, mừng rỡ ôm chầm Song Nhã xoay vòng . Cô không nhận ra sự hiện diện của Huệ Mẫn cạnh bên mình.

- May quá ! Chị Song Nhã ơi ! Em mừng quá . Trời cứu chúng ta rồi.

- Chuyện gì thế ? - Giữ chặt không cho Thu Trâm quay cuồng nữa, Song Nhã hỏi dồn - Chuyện gì may ? Có phải chiếc áo...

- Phải . - Thu Trâm gạt đầu, nói nhanh không kịp thở - Chiếc áo chúng ta

làm hư không phải chiếc áo cưới được nữ hoàng Anh ban tặng, nó chỉ là một chiếc áo bình thường của siêu người mẫu Paulla . Lúc này, em đã hỏi chị ấy rồi . Chị ấy bảo, nếu lỡ hư rồi thì bỏ đi, không phải đền đâu...

- Ôi, má ơi ! - Nghe chưa hết câu, Song Nhã đã nhảy lên mừng quýnh . Nước mắt vui mừng chảy tràn trên má . Hai chị em cứ ôm nhau vừa cười vừa khóc.

- Không thể nào...

Lời thông báo của Thu Trâm làm Huệ Mẫn choáng váng mắt một giây . Hai tai ù đi, cô như không tin vào những gì mình nghe thấy . Vô lý quá ! Rõ ràng cô đã bảo Paulla đưa mình chiếc áo cưới quan trọng nhất kia mà . Sao lại trở thành chiếc áo đầm bình thường chứ ? Nhất định cô ta đã nhìn lầm . Không thì Thu Trâm đã nghe lầm . Chính nhà thiết kế Thomas White cũng bảo với cô rằng : chiếc áo cưới được đặt trong chiếc hộp đen . Và... chiếc hộp đen vẫn còn nằm trên tay Song Nhã.

- Sao lại không thể chứ ?

Trong nỗi vui mừng và căm ghét, Thu Trâm quên mất Huệ Mẫn là thượng cấp của mình, quay đầu đánh đá cãi.

Huệ Mẫn bám vào hy vọng cuối của mình :

- Vì rõ ràng... chiếc hộp đựng áo cưới đang có mặt ở đây . Tại sao chiếc áo lại ở chỗ Paulla được chứ ?

- Tôi không biết . - Thu Trâm nhẹ nhún vai - Nhưng chị Paulla bảo rằng : Có một người đã ủi sẵn và đem chiếc áo đến cho chị ấy rồi . Ôi ! Bắt đầu rồi kìa . Nhìn lên sân khấu đi chứ, Song Nhã . Đó... chiếc áo cưới đó . Chao ôi !

Trông đẹp quá . Paulla mặc áo vào lồng lẫy làm sao.

Đang trả lời Huệ Mẫn, Thu Trâm đột nhiên la lớn . Cùng lúc, ánh đèn ngoài hội trường vụt tắt . Trên sân khấu, dưới làn ánh sáng laser hiện đại, Paulla bước đi trong nền nhạc hoành tráng . Chiếc áo cưới trên người cô mới toanh,

trắng tinh khôi nhún nhảy như cười cợt, trêu ngươi cùng Huệ Mẫn.

Có người đã tháo chiếc áo, nhưng... người đó là ai ? Huệ Mẫn nhăn mày cố đoán rồi cay cú nắm mạnh tay vào bức tường trước mặt . Thất bại một lần không có nghĩa là cô bỏ qua đâu.

- Tôi biết, bắt khách sạn khám xét từng nhân viên như thế này là khiếm nhã lắm . - Cúi thấp đầu xuống trước mặt Huy Khởi và Huệ Mẫn, Donald nhã nhặn - Nhưng tôi buộc phải làm như vậy vì viên kim cương này không phải của cá nhân tôi . Nó là tài sản quốc gia . Tôi chỉ có nhiệm vụ đem nó sang đây trưng bày trong cuộc triển lãm, rồi phải đem nó an toàn trở về nước.

- Tôi biết . - Gật đầu, Huy Khởi niềm nở - Và tôi cũng đã nói rõ lý do cho các nhân viên phòng tạp vụ hiểu . Họ thông cảm và sẵn sàng chấp nhận cuộc khám xét với một tâm trạng thoải mái . Họ bảo không nhặt được viên kim cương của ông và tôi tin như thế.

- Nếu tin thì anh hãy mau tiến hành cuộc điều tra - Huệ Mẫn nôn nóng - Chần chừ hoài... bọn họ sẽ có cơ hội tẩu tán mất đấy . Em...

Đang nói, Huệ Mẫn bỗng nín bật giữa chừng . Tia mắt Huy Khởi đang nhìn cô rất lạ . Cứ như anh đang giận, như anh đã biết đây là âm mưu của cô bày ra để trả thù Song Nhã vậy.

Không đâu . Huệ Mẫn lắc đầu xua ý nghĩ vừa chợt đến . Tại mình có tịch nên giận mình thôi . Huy Khởi làm sao biết được viên kim cương tự tay cô đã lấy, đã bỏ vào cái ngăn nhỏ nhất kín nhất trong chiếc xác tay cá nhân của Song Nhã . Công việc này cô làm thật gọn, thật khéo, Huy Khởi làm sao biết được.

Khi đưa mắt nhìn hai bảo vệ của khách sạn lần lượt khám xét kỹ càng từng nhân viên phòng tạp vụ, Huệ Mẫn không giấu được nụ cười hả hê lên nét mặt . Cuối cùng rồi cũng có ngày này . Cái ngày Song Nhã bị cô hại cho hết đường vùng vẫy.

Không đơn thuần là bị đuổi khỏi công ty, ê mặt, xấu hổ trước mọi người... Song Nhã còn phải ra tòa với tội danh trộm tài sản . Donald là một người nguyên tắc và khó tính, ông ta sẽ không bỏ qua đâu . Với trị giá tài sản quá lớn thế này, Song Nhã phải chịu ít nhất bốn năm tù.

- Cô Trần Song Nhã !

Giọng người bảo vệ vang to, Huệ Mẫn ngẩng ngay đầu dậy . Từ trong hàng các nhân viên, Song Nhã từ tốn bước lên, vẻ mặt thản nhiên vô tội vạ.

Sắp có trò để xem rồi đó, tim Huệ Mẫn đập vang hí hửng . Nóng lòng nhìn các cô bảo vệ cho tay vào túi áo Song Nhã. Không phải, không phải chỗ đó đâu . Chính là cái bóp nhỏ, cái bóp nhỏ đang nằm trong tay cô ta đó.

Cuối cùng, cô bảo vệ cũng tìm đến cái xác tay của Song Nhã . Tim Huệ Mẫn như ngừng đập . Đôi mắt mở to, từng tế bào trong người cô căng ra chờ đợi . Cô chờ nghe một tiếng "ò" thảng thốt của người bảo vệ, cũng như tiếng ò mừng vỡ vang lên từ cửa miệng Donald.

Nhưng... lạ chưa kìa ! Tất cả vật dụng đã được đổ ra bàn, cả chiếc bóp cũng được mở tung, lộn trái... Vậy mà chẳng có viên kim cương nào rơi ra cả . Có chăng là một chiếc nút áo tròn, sáng long lanh, trông tựa tựa viên kim cương vậy.

- Khoan đã ! - Thấy cô bảo vệ toan nhặt bỏ trả những vật dụng vào trong bóp, Huệ Mẫn chột kêu lên - Để đó cho tôi.

Bước thẳng đến bàn, cô bắt đầu khám xé tỉ mỉ từng vật dụng . Nhìn sâu vào từng ngăn bóp, cô quyết tìm cho ra viên kim cương mình đã đặt vào . Song Nhã đã kịp phát hiện và tẩu tán rồi ư ?

Không đâu, Song Nhã vẫn chưa biết gì . Huệ Mẫn tin vào điều đó . Từ lúc bỏ viên kim cương vào xác tay Song Nhã, cô vẫn rập tâm theo dõi Song Nhã từng bước một . Song Nhã chưa lần nào đến gần cái bóp cho đến lúc tập trung thì làm sao tẩu tán kịp . Có ai đó đã giúp cô tẩu tán viên kim cương

nếu đã từng giúp cô trao chiếc áo cưới của siêu người mẫu Paulla dạo trước . Nhưng... kẻ đó là ai ? Làm sao biết được mưu đồ của cô mà ra tay cao thế ?

- Huệ Mẫn ! Em làm gì mà chỉ xét mãi một chiếc bóp của Song Nhã thôi ?

Cứ như em biết viên kim cương được giấu ở nơi này vậy.

Giọng Huy Khởi chợt vang lên làm Huệ Mẫn bàng hoàng chợt tỉnh . Buông tay thả chiếc bóp xuống bàn, cô biết mình một lần nữa thua đau Song Nhã .

Ôi ! Kẻ đã giúp cô ta... Một ý nghĩ chợt thoáng qua là Huệ Mẫn rùng mình .

Phải chăng là Huy Khởi ? Nếu không, sao này giờ anh có những câu nói lạ lùng, kỳ quặc thế ? Trời ơi ! Nếu đúng Huy Khởi làm điều đó thì sao nhỉ ?

Trái tim thất đau trong lồng ngực, Huệ Mẫn run lên cùng ý nghĩ, rồi nhanh chóng gạt đi ngay . Không, Huy Khởi sẽ không bao giờ làm điều đó . Dù có biết chuyện cô rấp tâm hại Song Nhã đi nữa, anh cũng đâu có lý do gì đứng về phía cô ta mà bán đứng cô kia chứ ? Cô là người yêu của anh, còn Song Nhã... bất quá chỉ là một nhân viên . Anh không bao giờ đem một viên kim cương như cô đổi lấy cục than Song Nhã kia đâu . Có chỉ quá đa nghi, khéo tưởng tượng thôi.

Người cuối cùng cũng đã được khám xong, Donald kêu lên đầy thất vọng:

- Không có . Vậy là tôi đánh mất viên kim cương thật rồi sao ? Không được, tôi muốn mở rộng cuộc điều tra, muốn khám xét tất cả nhân viên của khách sạn.

- Donald ! Ông đừng nóng . - Ra hiệu cho các nhân viên phòng tạp vụ lui đi, Huy Khởi bước lên một bước - Hãy bình tĩnh kể lại một lần đầu đuôi câu chuyện . Ông để viên kim cương ấy ở đâu, lúc mấy giờ và đến mấy giờ thì phát hiện mất viên kim cương ấy ? Hãy bình tĩnh ! Tôi đã cho phong tỏa khách sạn . Nếu cần sẽ cho mời cảnh sát đến tiến hành lục soát, điều tra . Giá trị viên kim cương rất lớn, nên tôi không ngoại trừ nguyên nhân có kẻ trộm bên ngoài vào lấy . Dù an ninh ở đây rất chặt chẽ, kẻ lạ mặt không thể tự tiện

ra vào, nhưng biết đâu... kẻ trộm lại là một vị khách sang trọng ở cạnh phòng ông.

- Vâng . - Lý luận của Huy Khởi phần nào làm Donald bình tâm lại.

Thả người ngồi xuống ghế, ông trầm ngâm kể :

- Tôi vẫn nhớ... lúc chín giờ trước khi xuống đất gặp một người bạn, tôi còn cẩn thận mở két an toàn để nhìn thấy nó . Chỉ mười lăm phút sau, khi trở lên, tôi đã không nhìn thấy nó nữa rồi.

- Chỉ mười lăm phút thôi ư ? - Huy Khởi cau mày khó hiểu - Bấy nhiêu thời gian đó, chỉ kịp cho ông xuống lầu rồi trở lên thôi.

- Đúng vậy . - Donald gật đầu - Tôi không gặp được bạn, chỉ gặp cô nhân viên trực điện thoại thôi . Bạn tôi bạn không đến được, anh ta đã gọi điện bảo với cô ta như thế.

Nghe Huy Khởi và Donald phân tích tỉ mỉ từng diễn biến, Huệ Mẫn bắt đầu nghe run sợ . Cô đã phạm một sai lầm lớn . Vì mãi mê trả thù Song Nhã, cô đã không nhận thức được hậu quả việc mình làm.

Viên kim cương đã biến mất . Nếu Huy Khởi cho mời cảnh sát đến hiện trường tìm dấu vết, họ chắc chắn tìm được dấu vân tay của cô trên nút khóa điện tử . Họ cũng sẽ truy ra được lời hẹn của bạn Donald là giả . Họ sẽ biết tất cả do cô sắp đặt . Trời ơi ! Đến lúc đó... thì thế nào ? Donald và cảnh sát nhất định chẳng tin đây là một trò đùa cô dùng để hại người . Viên kim cương mất rồi, họ sẽ truy tố cô ra trước tòa . Cô không chỉ đền viên kim cương, mà còn phải vào tù nữa . Ôi...

- Huệ Mẫn ! Em làm gì mà thù người ra như kẻ mất hồn vậy ? - Một bàn tay nhẹ lay lên vai làm Huệ Mẫn giật mình choàng tỉnh.

Ngơ ngác ngẩng đầu lên, cô không hiểu vì sao Huy Khởi và Donald lại có vẻ vui mừng phấn khởi vậy.

- Ôn trời... Thật là phước lớn! Huệ Mẫn mau chia vui cùng chúng tôi nào .

Thì ra viên kim cương không hề bị mất . - Donald vui mừng thông báo.

Huệ Mẫn như không hiểu :

- Viên kim cương không bị mất ư ?

- Đúng vậy . - Donald gật đầu ngay - Tôi thật là hồ đồ quá . Lúc này lấy ra xem rồi đặt vào, vô tình làm rớt viên kim cương ra khỏi hộp, nó lăn vào góc tủ . Nếu Huy Khởi không phát hiện ra, có lẽ tôi lại phải làm phiền đến quý vị rồi.

Huy Khởi tìm thấy ư ? - Đưa đôi mắt nhìn thẳng vào mắt anh dò hỏi, Huệ Mẫn bỗng hiểu ra tất cả . Chính anh chứ không ai khác đã âm thầm giúp Song Nhã hai lần thoát khỏi tay cô . Điều đó hiện rõ qua ánh mắt đang ngại ngùng, bối rối kia . Và tự nhiên Huệ Mẫn nhìn thấy rất rõ ràng, có một khoảng cách cũng đang dần xuất hiện trong tình cảm cả hai.

Cây bút cầm lên rồi lại đặt xuống bàn, Huy Khởi không biết phải làm gì, cũng như không tài nào tập trung hết tinh thần cho công việc . Huệ Mẫn đã đề đơn xin từ chức . Nói cách nào cũng không nghe, anh biết làm sao ?

Nhớ lại hôm ấy... Huy Khởi thoáng nghe lòng ân hận . Lẽ ra anh không nên nói những lời nặng nề như thế cùng Huệ Mẫn . Cũng không nên giúp Song Nhã một cách âm thầm lén lút thế . Cô hiểu lầm, cô nổi giận cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng anh còn đường nào khác để đi ? Huệ Mẫn là người yêu của anh, song làm sao anh có thể mắt lấp tai ngơ để cô mặc tình hại người vô tội, nhất là khi những thủ đoạn của cô lại gây ra những hậu quả vô cùng tệ hại . Huy Khởi vẫn chưa quên nỗi bàng hoàng của mình khi trộm nghe được lời đối thoại của Huệ Mẫn và người nhân viên thân tín của mình . Anh thật không ngờ, một người con gái xinh đẹp, giỏi giang như Huệ Mẫn lại có thể thủ đoạn và độc ác đến thế.

Phá hỏng chiếc áo của người mẫu Paulla, Huệ Mẫn không chỉ hại mỗi mình

Song Nhã, mà cô hại cả Paulla, cả nhà thiết kế Thomas White, bao nhiêu người khác và... đáng nói hơn nữa, là cô sẽ hại đến danh tiếng của khách sạn. Với cung cách phục vụ như thế, sẽ không một khách hàng nào dám tin tưởng chọn khách sạn làm nơi họp mặt, trưng bày, biểu diễn hay triển lãm gì nữa đâu. Bằng mọi cách phải ngăn chặn tai họa. Song, bằng cách nào đây? Huy Khởi biết mình không thể trực tiếp khuyên Huệ Mẫn cũng như không thể thông báo điều gì cùng Song Nhã. Huệ Mẫn sẽ tự ái với Song Nhã, nhất định sẽ làm lớn chuyện.

Suy nghĩ, suy nghĩ mãi, cuối cùng Huy Khởi cũng tìm ra cách vện toàn. Đợi lúc, Huệ Mẫn nhận xong chiếc áo từ tay Paulla đem về phòng. Huy Khởi lập tức tráo ngay khi cô vừa sơ hở quay lưng.

Lần này cũng thế, từ lúc nhìn mắt Huệ Mẫn sáng lên khi nghe nói đến viên kim cương trị giá hàng triệu đô la này, Huy Khởi đã kịp nghi ngờ.

Vờ lấy lý do an toàn cho tài sản quốc gia, Huy Khởi đã xin Donald cho phép mình đặt một camera trong phòng.

Qua màn ảnh, Huy Khởi đã nhìn thấy rõ ràng cảnh Huệ Mẫn đã vào phòng Donald lấy đi viên kim cương quý giá. Sợ những hình ảnh này đến tai Donald sẽ thêm phiền phức, Huy Khởi đã vội thủ tiêu ngay cuộn phim vừa thu được. Bỏ trống hộc băng như thể mình đã quên một cách vô tình, anh dõi theo bước người yêu đến phòng Song Nhã.

Hỡi ơi! Đê tiện quá! Nhìn Huệ Mẫn nhét viên kim cương vào bóp Song Nhã, Huy Khởi nghe lòng đầy hụt hẫng. Anh không đồng tình với hành động của người yêu chút nào. Bởi hành động đó đã khiến giá trị của cô thấp đi một chút trong tâm tưởng của anh. Để anh buộc lòng làm bài toán so sánh giữa hai người con gái. Và cũng như lần trước, vì không phòng bị, vì mãi dõi theo Song Nhã, Huệ Mẫn đã không nhìn thấy Huy Khởi lấy đi viên kim cương khỏi bóp. Tình hình cấp bách, không đặt trả được viên kim cương

vào ngăn tủ, Huy Khởi đành giữ nó bên mình, chờ đến giờ chót mới vờ kiểm tra ngăn tủ của Donald rồi tri hô phát hiện ra . May nhờ Donald tin tưởng, lại không ngờ... Nên cách giải thích hoang đường của anh được tin ngay.

Donald có thể tin, nhưng Huệ Mẫn thì không . Bởi chính tay cô đã đem viên kim cương ấy bỏ vào bóp của Song Nhã rõ ràng . Nên khi vừa đặt chân trở về phòng, cô lập tức trừng đôi mắt nhìn anh giận dữ :

- Có phải anh cố tình làm thế để cứu Song Nhã không ?

Biết có chối cũng chẳng xong, Huy Khởi đành thú nhận.

- Tại sao anh làm thế ? Tại sao hết lần này đến lần khác, anh giúp Song Nhã chống lại em ? Phải chăng anh đã có tình ý với cô ta rồi ?

Nghe xong câu chuyện, Huệ Mẫn đùng đùng giận dữ . Rồi mặc cho anh năn nỉ giải thích cách nào, cô cũng không tin, cũng không chấp nhận rằng anh làm như thế chẳng qua chỉ vì mình, vì lợi ích và danh tiếng của khách sạn . Một hai, cô quả quyết bảo rằng, anh vì có tình ý với Song Nhã mà thôi . Cô còn không tiếc lời miệt thị, khinh bỉ Song Nhã là hạng gái lăng loàn, đâm dăng, cả con rết cũng không chừa...

Những lời của Huệ Mẫn thật chướng tai, thật xúc phạm làm Huy Khởi không nhìn được . Trong lúc tức giận, anh đã lỡ buông lời:

- Em đừng vu khống, gấp lửa bỏ tay người như thế . Song Nhã lăng loàn thiếu tư cách đâu anh không biết, anh chỉ thấy em ích kỷ, nhỏ mọn và quá thủ đoạn thôi.

Lời như tên bắn... đã bay ra không thu hồi được . Nhìn Huệ Mẫn mặt tái xanh, tay chân run lên lẩy bẩy, Huy Khởi biết là cô thôi . Ai bảo cô miệt thị, xem thường người ta trước, lại còn cho anh là phường háo sắc, mê đắm sắc đẹp không còn biết gì liêm sỉ.

- Được . - Sau một lúc sững người chết lặng, nghe lòng tự trọng bị tổn thương sâu sắc, Huệ Mẫn hất mặt lên kiêu ngạo - Nếu anh vì bên Song Nhã

mà xúc phạm đến em như thế, thì anh hãy chọn cô ta, đừng chọn em làm gì nữa.

Rồi quay ngoắt người đi đúng một trăm tám mươi độ, Huệ Mẫn bỏ đi ngay. Mình đã sai rồi . Cúi nhìn tờ đơn xin từ chức của Huệ Mẫn, Huy Khởi thở ra một hơi dài nghe lòng đầy hối hận . Anh không hiểu sao mình lại có thể nổi nóng cùng Huệ Mẫn như vậy nữa ? Thường khi, anh rất tôn trọng, rất lựa lời, rất sợ làm Huệ Mẫn phật lòng . Lẽ nào... Huệ Mẫn nói không sai, anh bị Song Nhã chi phối rồi ư ? Vì cô, anh sẽ đánh mất Huệ Mẫn trong cuộc đời à ?

Không đâu . Huy Khởi lắc đầu nghe sợ hãi . Anh sẽ không bao giờ đánh mất Huệ Mẫn trong cuộc đời mình . Song Nhã chẳng là gì so với tình cảm hai năm dài anh dành cho Huệ Mẫn . Bằng mọi cách, anh sẽ cầu hoà, sẽ năn nỉ Huệ Mẫn đừng bỏ ra đi . Thậm chí cô có bắt anh hy sinh Song Nhã, anh cũng bằng lòng.

Kính... Koong...

Tiếng chuông cửa chọt reo, cắt ngay dòng suy tưởng . Giật mình ngẩng dậy, Huy Khởi đưa mắt nhìn đồng hồ rồi mừng rỡ lao ra mở cửa . Hả Huệ Mẫn đã suy nghĩ lại, cô đến để rút đơn đây...

Nhưng nụ cười vừa nở trên môi đã tắt ngấm đi ngay, trước mặt Huy Khởi không phải là Huệ Mẫn, mà là cô gái anh đang sợ gặp nhất trên đời : Song Nhã . Huệ Mẫn trông thấy cảnh này thì... khác gì châm dầu vào lửa.

Không vội mở rộng cánh cửa, Huy Khởi cố tình tỏ ý cùng Song Nhã rằng mình chỉ có thể tiếp cô một vài từ . Nhưng... như không nhận ra điều ấy, vừa nhìn thấy anh, Song Nhã đã nở ngay nụ cười thân thiện :

- Chào Tổng giám đốc, em có chuyện muốn nói với anh đây.

"Em!" - Huy Khởi chột rùng mình, nghe sống lưng lạnh toát . Sao bỗng nhiên Song Nhã đổi cách xưng hô vậy ? Lại còn thân mật khác thường .

Chẳng trách như mọi lần, gặp anh, mặt cô cứ hầm hầm, giận dữ...

- Em xin lỗi vì những ngày qua đã hiểu lầm, trách oan anh . - Như đọc được suy nghĩ từ tia nhìn của Huy Khởi, Song Nhã nói như thể thanh minh - Sự việc hôm đó, nếu không được anh ra tay giúp đỡ, em thật không biết mình sẽ ra sao nữa . Hôm nay em đến đây, ngoài lời cảm ơn còn có chút quà nhỏ tặng anh để tỏ lòng biết ơn . Xin anh vui lòng nhận cho.

Vừa nói, Song Nhã cho tay vào túi lấy ra một món quà được gói trong giấy kiếng xinh xinh.

- Cô nói gì lạ vậy ? - Chớp mắt, Huy Khởi vờ ngạc nhiên, nhưng lòng thầm lạ sao cô biết được chuyện mình ra tay giúp đỡ.

- Dạ, anh đừng giấu em làm gì nữa . - Cười tươi, Song Nhã không giấu nỗi thán phục vào ánh mắt - Hôm đó, đứng ngoài cửa, em đã nghe tất cả lời tranh cãi của anh và chị Huệ Mẫn rồi . - Ngưng một chút, cô cất giọng bồi hồi cảm động - Huy Khởi ! Anh thật là tốt bụng . Em xin lỗi vì những ngày qua đã hiểu lầm, đã oán ghét anh . Từ hôm nay, em hứa sẽ không như thế nữa, sẽ không bao giờ tranh cãi, đối đầu với anh . Anh đồng ý thì nhận giùm em món quà nhỏ để em vui.

Những lời ngọt ngào của Song Nhã cứ làm Huy Khởi run lên từng chập.

Hơn bao giờ hết, anh sợ Huệ Mẫn trông thấy cảnh này thì sẽ không còn gì nữa, cô nhất định quả quyết rằng anh đã có tình ý cùng Song Nhã.

- Tôi không hiểu cô muốn nói gì, cũng như không bao giờ muốn nhận quà của cô đâu . - Nghiêm nét mặt, Huy Khởi cất giọng lạnh lùng - Cô hãy về đi, tôi không có thời gian rảnh để nói chuyện phiếm với cô đâu.

Nói xong, anh bước lui về sau một bước, cánh cửa toan đóng sập lại ngay, nhưng Song Nhã đã vội chen vào :

- Huy Khởi! Anh không giấu được em đâu . Anh đúng là người đàn ông tốt bụng nhất trên đời . Xin hãy nhận quà em tặng . Bằng không, em sẽ đứng

mãi nơi này đây.

- Trời đất ơi ! - Huy Khởi nhăn nhó mặt, rồi cũng đưa tay nhận quà - Thôi được rồi, tôi nhận . Làm ơn rời khỏi nơi này lập tức.

- Vâng ạ . - Thấy anh nhận quà, Song Nhã tươi ngay nét mặt - Cảm ơn anh .
Tạm biệt !

- Tạm biệt...

Lời chưa dứt, Huy Khởi đã sập ngay cánh cửa . Thả ngòai xuống ghế, anh thờ phào nhẹ nhõm . Món quà vút lăn lóc xuống mặt bàn.

Song Nhã đã không đổi đầu, thù nghịch cùng anh nữa, đó là điều Huy Khởi hằng mong muốn . Nhưng bây giờ nó chẳng làm anh thích thú một chút nào . Sự thân mật khác thường của Song Nhã sẽ làm cho quan hệ của anh và Huệ Mẫn trở nên căng thẳng . Chắc ! Nghĩ rồi mới nhớ, anh thật không biết làm hòa cùng Huệ Mẫn bằng cách nào đây.

Tặng hoa ư ? Vô ích ! Huệ Mẫn chẳng yêu hoa, cũng như không thích món quà nào bất kỳ của anh từ trước đến nay tặng cho . Tất cả với cô đều tẻ nhạt. Phải tìm một cách thật ấn tượng, thật khác thường . Nhưng cách gì đây ?

Đang nghĩ, Huy Khởi chợt nhìn thấy gói quà trước mắt . Quà của Song Nhã đây . Đưa tay cầm lên, anh thử đoán . Nhưng xoay trở, lắc lư mãi, Huy Khởi vẫn không thể nào biết được cô ả lảm trò này tặng mình món quà gì.

Có thể lấy ý tưởng từ đây chăng ? Huy Khởi mở nhanh lớp giấy bên ngoài . Biết đâu từ món quà của Song Nhã, anh tìm được ý hay cho món quà mình tặng cho Huệ Mẫn.

Ồ! Quà không sai . Khi lớp giấy cuối cùng mở ra, dù đã chuẩn bị tinh thần đón nhận một bất ngờ, Huy Khởi vẫn không nén được tiếng cười thích thú . Song Nhã bao giờ cũng là Song Nhã, nên món quà của cô đúng như tên gọi : Nghịch ngợm và dễ thương như cô vậy.

Chỉ là một chiếc chặn giấy bình thường bằng thủy tinh thôi . Nhưng hình

ảnh chú bé bị con chó rượt cắn tuột quần, lời nguyên cả phần mông trắng toát kia mới là điều đáng nói . Một bức tranh hài hước mà ai nhìn vào cũng có thể bật lên cười, cũng cảm thấy bao phiền toái hay biến cả . Thật là vui, càng nhìn càng thấm thía, càng thấy phải bật lên cười lớn.

- Huy Khởi! Có chuyện gì vui mà anh cười nghe thoải mái quá vậy ?

Giọng Huệ Mẫn đột ngột chột vang trước mặt làm Huy Khởi giật bắn người lên sợ hãi . Cái chăn giấy rơi "cộp" xuống bàn, máu trong người anh như đông cứng lại . Thầm lo cô sẽ hỏi lai lịch chiếc chăn giấy dễ thương, anh quên mất lời cầu hòa đã cố công suy nghĩ . Đôi mắt mở tròn, anh nhìn cô với gương mặt xanh lè, tái ngắt.

Nhưng Huệ Mẫn đã không quan tâm đến cái chăn giấy dù đôi mắt đã đưa qua một lượt . Nhặt tờ đơn trên bàn lên, cô cất giọng ôn hòa:

- Em muốn rút lại tờ đơn từ chức.

- Và rút cả lời đề nghị chia tay, em nhé . - Mừng quýnh lên, Huy Khởi nhòm ngay người dậy, nói nhanh - Anh thật không muốn đánh mất em đâu.

Đôi mắt đẹp sụp xuống nhìn anh suy nghĩ, rồi cái đầu khế gật . Huy Khởi thấy tim mình như vỡ tung từng mảnh vụn . Thì ra... việc cầu hòa dễ hơn anh lo sợ những ngàn lần . Phải chăng Huệ Mẫn cũng như anh vậy ? Không nỡ đánh mất những gì đã nâng niu gìn giữ, đã tự xem là nửa cuộc đời yêu dấu của mình rồi .

Hạ Thu

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 6

- Chúc mừng em sinh nhật vui vẻ !

Trong tiếng vỗ tay lẫn lời khích động của bạn bè, chàng trai mỉm cười rồi nhẹ nhàng đặt xuống má cô bạn gái một nụ hôn thật nồng nàn.

Đoạn băng trên, Huệ Mẫn đã xem đi xem lại đến lần thứ một ngàn, đến độ nó muốn chảy ra rồi mà vẫn không biết chán . Lần nào cũng như lần nào, xem đến đoạn này là trái tim cô lại run lên, phập phồng trong một cảm giác lạ lùng ngây ngất.

Bởi không xa lạ, chàng trai trong đoạn phim trên là Huy khởi và cô gái không ai khác , chính là cô . Cảnh trong phim chính là cảnh sinh nhật của cô năm ngoái.

Còn hơn một tuần sinh nhật cô lại đến rồi . Bồi hồi nhìn lên màn ảnh, Huệ Mẫn không biết năm nay Huy khởi sẽ tặng cho mình món quà gì.

Năm ngoái, anh đã tặng cho cô một lẵng hoa và một sợi dây chuyền bạch kim thật đẹp . Bạn bè, đứa nào cũng trầm trồ, cũng khen Huy khởi ga-lăng , hào phóng quá.

Năm nay, anh cũng sẽ tặng hoa và tặng cho cô một món quà sang trọng làm cô nở mày, nở mặt với bạn bè ? Huệ Mẫn thở ra một hơi dài buồn bã .

Nhưng anh chẳng biết rằng, những món quà đắt giá của anh kia không làm

cô vui chút nào.

Cô không cần hoa, càng không cần dây chuyền, vòng tay hay bất cứ vật chất sang trọng nào . Những món xa xỉ ấy, cô có đầy một tủ . Cái cô cần , cô chờ đợi là một thứ khác, hoàn toàn khác.

Hai năm rồi, từ lúc yêu anh, cô chờ đợi khao khát biết bao một nụ hôn .

Vâng, một nụ hôn . Dù điều này nói ra có vẻ như nghịch lý, như hoang đường, nhưng sự thật là như thế . Hai năm yêu nhau, chưa bao giờ Huy khởi đã đặt nụ hôn xuống môi cô . Thậm chí cả một cái nắm tay thân mật theo kiểu yêu đương cũng không có được.

Tại sao lại thế ? Huệ Mẫn hoàn toàn không hiểu được . Giữa đám đông hội nghị, giữa buổi họp mặt bạn bè, Huy khởi thân mật tự nhiên, thậm chí cả hôn cô vui vẻ bao nhiêu , thì khi chỉ còn lại hai người, anh trở nên dè dặt, ý tứ bao nhiêu . Cả buổi ngồi bên nhau, anh chỉ biết im lặng im nghe cô nói . Chưa một lần anh té nhị rủ cô vào rạp xem phim hay đến một nơi vắng vẻ nào . Anh dằng hoàng đến mức làm cô phát khùng lên, phải gây cùng anh một trận.

Có những khi đi công tác ở nước ngoài về, gần một tháng xa nhau, cô nghe nhớ anh cồn cào da thịt, những tưởng khi gặp lại sẽ được anh ôm vào lòng ngực nói những tiếng yêu thương . Vậy mà .. tất cả đều không có, ngoài một bữa tiệc mừng linh đình ở nhà hàng đầy đủ bạn bè . Anh chẳng dành phút riêng tư nào cho hai đứa . Anh không biết lãng mạn hay cô không đủ đẹp để quyến rũ anh ? Cả hai đều không đúng . Huệ Mẫn tin như vậy.

Sinh nhật năm nay, anh hãy tặng cho em một nụ hôn nồng nàn nhé . Huệ Mẫn nhắm đôi mắt lại, thầm ao ước . Đây không phải lần đầu cô mơ thấy điều này . Nhiều lần, rất nhiều lần rồi trong giấc ngủ chập chờn, cô mộng thấy anh hôn cô . Ôi ! Nụ hôn của anh nồng nàn làm sao, say đắm làm sao. Cốc... Cốc... Cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang lên, cắt ngang dòng mơ tưởng tuyệt vời đang vào lúc cao trào làm Huệ Mẫn mở bừng mắt dậy . Ai mà vô duyên thế ? Thầm mắng một câu, Huệ Mẫn bước đến bên cánh cửa, tung ra . Nét mặt lập tức sa sầm giận dữ . Lại kẻ cô ghét nhất đời : Song Nhã.

- Chào . Xin hỏi , anh Thành có nhà không ạ ?

Với thân phận người yêu của ba Huệ Mẫn , Song Nhã không biết cô gọi bằng gì phải lẽ.

- Ba tôi đi vắng rồi ---- Xăng giọng, Huệ Mẫn sập ngay cánh cửa.

Nhưng Song Nhã nhanh tay cản lại :

- Cô nói dối, anh Thành có ở nhà . Tôi nhìn thấy xe anh ấy vẫn còn ở ngoài sân.

- Đúng là ba tôi có ở nhà, nhưng tôi bảo không cho gặp thì sao ? --- Hắt mặt lên, mắt Huệ Mẫn ngàu tia lửa --- Đồ mặt dày, vô liêm sỉ ?

Thường khi có lẽ Song Nhã đã nổi nóng tìm từ trả đòn rồi . Nhưng hôm nay thì khác, cô không muốn tranh cãi làm gì, chỉ muốn gặp ông Thành ngay thôi. Chuyện đã gấp lắm rồi.

- À , cô kia ! Cô làm gì vậy ? --- Thấy Song Nhã không nói không rằng, xăm xăm bước đại vào nhà, Huệ Mẫn vội nắm tay cô kéo lại --- Tôi không cho cô tự tiện lên phòng ba tôi đâu

- Buông ra ! -- Quay đầu lại nhìn thẳng vào Huệ Mẫn , Song Nhã hét to ---- Tôi bảo cô buông ra ! Bằng không đừng có trách.

Tia mắt Song Nhã hôm nay lạ quá . Bùng bùng sắc giận như muốn giết người như tia nhìn của chúa sơn lâm làm Huệ Mẫn phải chùng lòng, nói lỏng tay . Song Nhã giật nhanh tay mình lại, hăm hăm bước lên lầu.

Song Nhã đã bị ba làm phật ý ư ? Huệ Mẫn nghĩ thầm rồi sao so vai cười thích thú . Chắc bị ba chán chê , bỏ bê cho leo cây mới nổi giận đùng đùng như vậy . Hừ ! Cho đáng đời, cho bỏ tật...

Không như những gì Huệ Mẫn vừa suy nghĩ, nguyên nhân khiến Song Nhã nổi trận tam bành lớn hơn nhiều. Lớn đến nỗi cô vung tay tát ngay vào mặt ông Thành khi cánh cửa vừa hé mở.

- Song Nhã ! -- Bất ngờ lãnh trọn nguyên cái tát như trời giáng vào giữa mặt, thành kêu lên giận dữ --- Em điên rồi chẳng ? Sao tự nhiên lại đánh anh như vậy ?

- Phải , tôi điên rồi . --- Song Nhã lại vung tay ---- Thậm chí giết được anh tôi cũng giết

- Có chuyện gì thế ? ---- Đưa tay chụp gọn cái tát, nhìn cô nghiêm nét mặt --

- Sao bỗng nhiên em giận dữ thế kia ?

- Không phải bỗng nhiên đâu ---- Song Nhã giật mạnh tay mình lại ---- Anh mau nói, có phải những ngày qua, anh vẫn lén lút quan hệ với Thục Đoan không ?

Tưởng chuyện gì, nghe đến đây, Thành thở phào ra cười lớn :

- Thì ra cục cưng của anh đồ ghè tương . Đúng vậy . Đúng là những ngày qua, anh vẫn cùng Thục Đoan quan hệ . Nhưng em yên tâm . Cô ta chỉ để qua đường, anh chỉ thật tâm thật dạ yêu có em thôi . Em đừng giận . Thục Đoan ngốc lắm, không thông minh, sắc sảo như em được . Anh hứa...

- Im đi ! --- Nghe đến đây, không còn chịu nổi nữa , Song Nhã vùng hét thật to --- Đồ sở Khanh khốn nạn thua loài cầm thú kia . Đừng hòng tôi dành cho chút cảm tình . Thục Đoan mà có mệnh hệ nào, tôi nhất định sẽ không để yên đâu.

- Em nói Thục Đoan có mệnh hệ nào ? không lẽ... cô ta đã... --- Nói đến đây, ông nghe sợ quá, không dám nói thêm.

- Phải --- Té ngồi luôn xuống ghế, Song Nhã oà lên khóc lớn --- Con Thục Đoan ngu ngốc đó đã tự vẫn rồi.

- Hả ! --- Đến lượt té ngồi xuống ghế sững sờ --- Thục Đoan... tự vẫn ư ? bao

giờ ? Cô ta thế nào rồi ?

- Nó đã dùng dao cắt mạch máu tự tử . Đến bây giờ vẫn chưa qua hồi nguy kịch --- Nói đến đây, Song Nhã bỗng ngẩng đầu lên , quắc đôi mắt nhè giận dữ --- Đêm qua, ông đã nói gì với nó ?

- Nói gì ư ? --- Đưa tay lên ôm trán, ông bồi hồi nhớ --- Chẳng có gì . Đêm qua, sau khi cùng nhau ân ái , Thục Đoan có gợi ý muốn được anh cưới làm vợ . Nhưng anh bảo, mình không có tình ý với cô ta . Lại còn bảo nên chấm dứt mối quan hệ, anh sẽ cho cô ta một vai diễn ưng ý nhất.

- Chính những lời nói vô tình vô nghĩa của đã đưa Thục Đoan vào cái chết . Khải Thành ! Ông có biết , Thục Đoan đã mang thai với ông rồi hay không ?

- Sao cơ ? ---- Vùng đứng lên khỏi ghế, ông nghe toàn thân chấn động rung rờ ---- Thục Đoan mang thai ư ? Không thể nào.

- Đây là giấy chứng nhận của bác sĩ . --- Mở bóp, Song Nhã lấy ra tờ kết quả xét nghiệm đặt xuống bàn .---- Thục Đoan đã mang thai hai tháng . Có thể nghi ngờ, nhưng tôi có thể chứng minh . Trong cuộc đời mình, Thục Đoan chỉ có là người đàn ông duy nhất.

Điều này có thể tin, vì khi đến với ông Thục Đoan hãy còn trong trắng.

- Nhưng tại sao cô dễ mang thai, lại còn tự vẫn vì nữa , có phải là đại đột lắm không ?

- Không đại đột lắm đâu --- Chột ngẩng lên, nhìn thẳng vào mặt , Song Nhã trầm giọng -- Nó làm thế chỉ vì quá yêu mà thôi.

- Yêu ư ?

Một lần nữa ông nghe tâm thần rung động . Lẽ nào lời Song Nhã nói lại là sự thật ? Lẽ nào Thục Đoan lại yêu ? Ông không tin vào điều đó . Xưa nay, các cô gái đến với chỉ vì tiền, chỉ vì muốn được lãng xê, đền đáp.

-Phải ---- Song Nhã nhẹ gật đầu --- Khi nghe nó bảo thế , tôi cũng không tin, nhưng sự thật là như thế . Vì quá yêu ông, Thục Đoan đã bất chấp dư luận,

danh giá, thậm chí cả sự nghiệp bản thân để gìn giữ giọt máu của ông . Ngay cả lúc hấp hối, tưởng mình sắp chết rồi, nó vẫn còn năn nỉ bảo tôi tha cho ông nữa.

- Tha cho tôi ư ? --- Ông chớp mắt lạ lùng ---- Em nói gì, anh không hiểu.

- Rồi ông sẽ hiểu.

Đến nước này, Song Nhã thôi không giấu nữa . Bằng một giọng buồn buồn, cô kể cho ông nghe lý do nào đã khiến mình tiếp cận ông

Trời Phạt ạ ! Nghe cô nói rõ ý định trả thù mà ông lạnh cả người . Thật không ngờ, một cô gái trẻ đẹp xinh trông mảnh mai yếu đuối như Song Nhã vậy, lại có thể nghĩ ra cách trả thù khủng khiếp thế . Cô sẽ không chỉ hại ông tinh thần sụp đổ, mà cả danh tiếng cũng không còn . Một khi báo chí phanh phui, mặt mũi nào ông gặp mọi người . Nhất là giới diễn viên điện ảnh, các cô sẽ nhìn ông như quái vật.

Bình thường, nếu biết được chuyện này, có lẽ ông sẽ nổi nóng lên, sẽ tìm cách dạy cho cô gái kia một bài học nhớ đời . Nhưng hôm nay, chuyện Thực Đoan tự tử đã làm ông phải suy nghĩ lại về hành động của mình . Nếu chẳng may Thực Đoan có mệnh hệ nào, ông sẽ phải ăn hận, ray rứt trọn đời vì tội sát nhân . Dù cố tình hay gián tiếp, ông cũng đã đẩy cô vào cái chết.

- Vì Thực Đoan, tôi đã hứa không trả thù ---- Im lặng giây lâu cho tâm hồn bình thản lại, Song Nhã cất giọng buồn buồn --- Nhưng tôi mong ông vì chút lòng nhân đạo hãy đến thăm nó một lần.

- Ồ nhỉ --- Nghe đến đây, như bừng tỉnh mộng, ông vụt đứng lên ngay ---

Sao chúng ta ngu ngốc thế ? Cứ nói chuyện không đâu . Mau đến thăm Thực Đoan đi !

- Vâng.

Không ngờ ông nhận lời một cách mau mắn thế, Song Nhã cả mừng rồi đứng lên ngay . Bước vội theo ông, cô thầm nghĩ : " Phải chăng lương tri

một con người trong ông còn nhiều hơn cô tưởng ?"

" Tôi không tỉnh lại , tôi không tỉnh lại đâu . Hãy để cho tôi chết ! Tôi xin các người hãy để cho tôi chết... "

Cùng với ý nghĩ, Thục Đoan nhắm nghiền đôi mắt cô chống chọi cùng sức sống đang bùng lên trong cơ thể . Những tiếng động ồn ào, những cảm nhận đau đớn về thể xác như cho cô biết mình đã còn đắm chìm trong cơn mê nữa . Bây giờ, chỉ cần cô mở mắt ra là có thể nhìn thấy cuộc sống đang hiện diện quanh mình.

Nhưng cô không muốn thế . Không muốn đối diện cùng cuộc sống chung quanh mình một chút nào . Hơn lúc nào hết, cô chỉ muốn chết, muốn chết thôi.

Hai mươi hai tuổi, cuộc đời vừa mới bắt đầu . Vậy mà cô chẳng còn lại chút gì . Dù ba mẹ, bạn bè, dù nhỏ Song Nhã kia hết lời khuyên giải, dù bất cứ ai cũng cho rằng chuyện cô mang thai không có gì hệ trọng , chỉ cần phá bỏ nó đi làm lại từ đầu . Với nhan sắc người mẫu chẳng nổi danh, cô vẫn dễ dàng tìm được tám chồng xứng đáng . Đừng nói chi xa, ngay trước mặt cô kia đã có rồi chàng kỹ sư lâm nghiệp, bất cứ phút giây nào, chỉ cần cô chịu gật đầu là một đám cưới linh đình được tổ chức ngay.

Mọi người nói nghe đơn giản thế vì không ở trong cuộc thôi . Thục Đoan nghe nước mắt chảy tràn xuống mặt mình nóng hổi . Vì không một ai có thể ngờ rằng, cô đã yêu ông Thành bằng tất cả cuộc đời mình.

Người đàn ông đáng tuổi cha, bội bạc vong tình kia có cái gì đáng để cho nàng yêu chứ ? Nghe cô nói, Song Nhã đã kêu lên bực bội . Thục Đoan không biết trả lời bạn ra sao, cũng như không thể lý giải được lòng mình . Bao chàng trai hào hao bất thiệp đều không làm lòng cô rung động . Chỉ có ông là khiến trái tim cô phập phồng nhưng nhớ.

Vì ông là người đàn ông đầu tiên bước qua cuộc đời cô chẳng ? --- Thục

Đoan thầm nghĩ . Có thể như thế lắm, mục đích lợi dụng ông làm bàn đạp tiến thân, cô đã bị Ông chinh phục từ thể xác đến tâm hồn . Về điều luyện, từng trải của một người đàn ông đứng tuổi nhiều kinh nghiệm đã làm một cô gái ngây thơ chưa biết gì như cô mê đắm . Bây giờ thì Thục Đoan hiểu vì sao mình giận dữ, ghen hờn nhìn thấy ông và Song Nhã bên cạnh nhau thân mật . Cô yêu ông, thật sự đã yêu ông . Một tình yêu mù quáng khiến cô quay trở lại, tình nguyện bước vào vòng tay ông không một đòi hỏi nhỏ nhoi nào. Có thai rồi ư ? Cảm tờ kết quả xét nghiệm , Thục Đoan không lo sợ mà run lên vì mừng rỡ . Cơ hội để cô được gắn chặt đời mình với ông đây . Vậy mà ông lại nói những lời thật phũ phàng . Xem quan hệ của mình với cô như nước chảy qua đường .Ngoài phút mua vui được đổi bằng danh vọng ra chẳng còn gì cả.

Lời nói của ông làm cô đau lòng quá . Lại còn kế hoạch trả thù của Song Nhã nữa . Ôi ! Thật là khủng khiếp . Không giận ông hay trách bạn, Thục Đoan chỉ biết nhận tất cả về mình . Vì cô mà bao nhiêu phiền toái đã xảy ra . Song Nhã không bỏ qua đâu . Bào thai trong bụng cô sẽ là vũ khí giúp Song Nhã hại ông mất cả thanh danh.

- Thục Đoan ! Mở mắt dậy đi, đừng làm bộ nữa . Bác sĩ bảo mày đã tỉnh rồi. Song Nhã đang lay gọi, cố kéo cô về cuộc sống đây . Thục Đoan nhận biết một cách rõ ràng, nhưng không mở mắt . Cùng lúc đó một giọng khác, ấm hơn chợt vang lên :

- Thục Đoan ! Tỉnh lại đi em . Anh đến thăm em đây.

Hả ? Thục Đoan nghe tiếng tim mình ngừng đập . Có phải ông Thành đến thăm cô ? Không, hoang tưởng thôi . Ông sẽ không đến đâu . Tin cô muốn phá thai, mọi người đã biết cả rồi . Ông đại gì đến cho tai tiếng.

- Thục Đoan ! Tỉnh lại đi em . Tỉnh lại mà xem hoa anh mua tặng cho em có đẹp không ?

Rõ ràng giọng của ông nghe thật lắng . Kèm theo giọng nói có cả cảm giác bàn tay ông chạm vào vai nữa . Thục Đoan run run đôi rèm mi cố nhìn lên . Chói quá ! Ánh sáng cay xè chẳng cho cô nhìn thấy được gì, chỉ nghe được giọng Song Nhã vang to mừng rỡ :

- Thấy chưa ? Nghe giọng ông là nó chịu mở mắt liền hà.

Ông... Bây giờ Thục Đoan đã có thể nhìn rõ mọi mặt trong phòng . Đúng là ông Thành đang đứng trước mặt cô kia, tay lại ôm bó hồng thật đẹp . Chắc ông không biết chuyện mình mang thai vì ông đâu . Ông chỉ đến thăm mình với tư cách người yêu của Song Nhã thôi . Nghĩ đến đây, nghe tủi thân quá , Thục Đoan òa lên khóc lớn.

- Thục Đoan ! -- Ông vội ngồi xuống bên cạnh cô lo lắng --- Đừng khóc nhiều thế em . Không có lợi cho đứa bé trong bụng của em đâu . Em có khát nước không hả ? Để anh rót cho em uống nhé

Đều tay, dịu dàng bón từng muỗng nước vào miệng Thục Đoan , nhìn mắt cô ngời sáng long lanh đầy hạnh phúc, ông thăm phục Song Nhã khép bìa ra cách giúp Thục Đoan quay về cuộc sống . Nhủ lòng, ông sẽ cùng Song Nhã giúp người con gái tội nghiệp kia vượt qua cơn sóng gió nhất đời mình. Mỉm cười cùng bó hồng trên tay, rồi chạm nhẹ vào chiếc hộp đựng đôi nhẫn kim cương trên túi áo, ông Thành như hẫng còn do dự trước quyết định bất ngờ sẽ làm thay đổi cuộc đời mình.

Cười Thục Đoan khi lòng vẫn yêu Song Nhã , liệu ông có lầm lẫn gì không ? Không đâu . --- Ông tự trả lời mình --- Ở cái tuổi thất thập cổ lai hy này, ông phải biết mình làm gì còn quyền yêu đương nhăng nhít, mộng mơ lãng mạn như đám trẻ con kia.

Càng không có quyền yêu Song Nhã, cô ta chỉ đáng tuổi con, lại là ân nhân cứu vớt linh hồn lầm lỗi của ông bao ngày nữa.

Dù sự hiện diện của Song Nhã trong cuộc đời ông chỉ đơn thuần là ý định trả

thù, dù cô đã cố tình đùa cợt trên tình cảm thật của trái tim ông , ông vẫn không thấy oán hận, thậm chí một chút giận cũng không có được . Với trái tim nhân hậu, chỉ biết sống vì mọi người đó, ông chỉ có thể khâm phục, quý mến và cảm thấy hổ thẹn thôi . Từng ấy tuổi đời vẫn không bằng một đứa con nít nữa . Nếu Song Nhã không kịp thời hiện liên, thức tỉnh, ông chẳng biết mình đã gây nên tội lỗi tày trời.

Chao ôi ! Nghĩ mà rùng mình kinh sợ . Ông đã phụ tình người vợ hiền thủy chung không may mất sớm , đã làm tấm gương xấu cho bạn trẻ và còn Huệ Mẫn --- đứa con gái thương yêu nhất đời mình.

Bao cô gái đẹp đã vì ông mất cả thanh danh sao ông không hề nghĩ đến cũng như không nghĩ đến nỗi đau lòng của cha mẹ chúng . Chẳng may Huệ Mẫn của ông cũng bị như thế, ông sẽ thế nào ? Ôi ! Thật là kinh khủng quá.

Thục Đoan, cô bé ấy chỉ là một nạn nhân trong những nạn nhân khốn khổ của ông thôi . Cô ấy thật là tội nghiệp đại khờ . Như chú cừ non không biết phân biệt giữa nanh nhọn, của cáo già và bàn tay nhân hậu , như thiêu thân lao vào quầng lửa , tự đốt cháy mình vì chút danh vọng phù du . Sao cô không hiểu sự lãng xê chẳng có ích gì nếu mình không thực sự có năng khiếu ? Mà chẳng trách được đâu . Không riêng gì cô hãy còn nhiều cô nàng ngốc nghếch khác vẫn và đang sẵn sàng nhảy vào quầng sáng tự thiêu rụi bản thân mình . Làm cách nào để cứu họ đây ?

Ôi ! Mình vừa nghĩ ra điều gì thế nhỉ ? Ông chợt buồn cười lạ lẫm cho cái ý nghĩ vừa xuất hiện của mình . Thì ra vì hối hận , ông muốn làm một điều gì đó để chuộc bớt lỗi lầm, cho lương tâm phần nào thanh thản.

Châm dứt hành động, tu tâm dưỡng tính không chưa đủ . Có lẽ ông sẽ tìm một nhà văn , nhờ anh ta giúp mình viết hồi ký đem in, tặng cho lớp trẻ . Cả đám bạn già nữa chứ . Hy vọng sau khi đọc xong những dòng tâm sự thật lòng của một con người tay lờ nhúng chàm, bản thân họ sẽ nhận ra một điều

gì đó cho bản thân mình . Một tiếng chuông cảnh tỉnh chẳng ?

Vậy là không còn gì để đắn đo suy nghĩ nữa, ông lại cúi mỉm cười cùng đóa hồng đỏ thắm trên tay . Hôm nay Thục Đoan xuất viện . Cùng với đóa hoa hồng đỏ chúc mừng cô, ông còn một lời cầu hôn muốn nói với cô đây, mong rằng cô hãy nhận lời , cho ông cơ hội làm lại một con người mới, để thế giới này bớt đi một hạt bụi xấu xa, để những điều tốt lành thêm nảy nở từ lòng nhân hậu, biết vì mọi người mà dâng tặng.

Cuối cùng rồi điều đó cũng xảy ra . Giữa đám đông tiệc cưới, giữa ồn ào tiếng nhạc , tiếng nói cười ầm ĩ, Song Nhã nghe tràn ngập nỗi hân hoan . Đêm nay, ngoài cô dâu - chú rể là người vui nhất . Người thứ ba... chỉ có thể là cô.

Kết quả tốt đẹp vượt xa mức tưởng tượng của cô . Lúc bảo ông Thành đến bệnh viện , rồi vờ đóng kịch yêu thương săn sóc Thục Đoan, cô chỉ mong giúp bạn mình vượt qua cơn khủng hoảng , chờ ngày sinh nở . Cô đã không ngờ, không chờ trông một đám cưới tung bừng nhộn nhịp thế này đâu.

Hôm nhận tờ thiệp cưới từ tay Thục Đoan , đôi mắt cô cứ mở tròn ngơ ngác . Ông Thành dám làm thế thật ư ? Chính thức cưới Thục Đoan, dám in hồi ký công khai kể chuyện xấu của mình . Ôi ! Quả là một người đàn ông dũng cảm . Lần thứ nhất trong đời, Song Nhã cảm thấy phục ông và niềm ác cảm với ông cũng mất đi qua nụ cười rạng rỡ của nhỏ bạn thân nhất đời.

Đám cưới gấp không ít dư luận . Khó khăn một chút rồi cũng vượt qua . Khi tất cả hiểu ra ý định tốt đẹp của cuộc hôn nhân, thì những lời chê bai chỉ trích lập tức trở thành lời tán dương ca ngợi . Ai cũng cảm thấy vui mừng . Nhưng vui nhất, chỉ mình Song Nhã . Vì trong vụ này, tất cả do cô mà có . Không chỉ giúp được Thục Đoan tìm ra hạnh phúc , cô còn giúp vườn hoa đời nở thêm một đóa hồng tuyệt đẹp.

Suy đi nghĩ lại, công của cô to lắm . Đáng thưởng một ly bia lắm chứ ?

Mãi ngất ngây cùng niềm hưng phấn , Song Nhã không hay nãy giờ mình đã thoải mái cụng ly với tất cả mọi người ,cũng như lên sân khấu hát không biết bao nhiêu bài để chúc mừng hạnh phúc cho hai người nữa . Cô chỉ biết là vui, vui quá là vui.

- Song Nhã ! Cô đã say rồi đấy, đừng uống nữa.

Vừa toan cụng ly với một người bạn mới trong bàn tiệc, Song Nhã bỗng thấy ly bia của mình bị một bàn tay giữ lấy, rồi một giọng nam trầm vang lớn.

Men bia ngà ngà say làm Song Nhã không nhận ra người có giọng nói thật quen kia . Cảm thấy bị cụt hứng vì bị cản nữa chùng , cô lè nhè quay lại.

- Buông ra ! Ai mà vô duyên vậy ? Ồ... --- Nhận ra kẻ đứng trước mặt mình là Huy Khởi , cô kêu lên mừng rỡ --- Là anh ư ? Từ nãy giờ, anh trốn biệt nơi nào mà tôi không thấy vậy ? Nào ! Rót một ly rồi trăm phần trăm với tôi đi.

- Song Nhã ! --- Nhắm mắt , Huy Khởi gỡ ly bia ra khỏi tay cô đặt xuống bàn . Xin lỗi những người trong bàn tiệc, anh đưa cô đến một góc bàn công vắng --- Bình tĩnh lại !

- Hả !

Song Nhã nhìn anh lạ lẫm . Hơi men tuy chếch choáng, nhưng cô vẫn nhận ra lời Huy Khởi, hơi vô lý . Cô có làm gì quá đáng để anh bảo cô phải bình tĩnh chứ ?

- Cô lau mặt đi ! --- Đưa cho cô chiếc khăn nóng đã cầm theo từ nãy giờ .

Huy Khởi ôn tồn bảo --- Chuyện đâu còn có đó mà.

Vẫn không hiểu Huy Khởi muốn nói gì, Song Nhã khẽ khàng đập khăn lau mặt . Hơi ẩm của chiếc khăn dễ chịu quá . Song Nhã như bừng tỉnh khỏi cơn say :

- Tôi biết... bác Thành cưới vợ là một bất ngờ, một đau khổ lớn cho cô.

- Sao cơ ?

Tròn mắt nhìn Huy Khởi thật lâu, Song Nhã mới hiểu ý anh muốn nói gì .

Trời ơi ! Đau khổ, thất tình vì bị Ông Thành phụ bạc ư ? Không nhin nổi, cô phá ra cười lớn :

-Ồ không ! Anh làm rồi . Chẳng việc gì tôi phải đau khổ đâu . Mà ngược lại, tôi đang vui nữa đấy.

- Cô có thể qua mặt mọi người , có thể tự dối lòng , chứ không thể giấu tôi đâu . --- Huy Khởi vẫn nghiêm trang --- Ngay từ đầu, tôi đã thấy cô có những cử chỉ khác thường rồi.

- Khác thường ư ? --- Đôi mày Song Nhã khẽ nhướn ---- Tôi chẳng thấy có chút khác thường nào.

- Cô đã uống bia , đã ca hát như điên, đã nói cười liên tục --- Huy Khởi vẫn khăng khăng giữ ý kiến của mình ---- Những hành động đó chẳng phải để khóa lấp, để giấu một tâm trạng đau khổ, thất vọng cùng cực của mình ư ?

- Thật chẳng đúng tí nào --- Song Nhã kêu lên đầy bức dọc , rồi chột hỏi ---- Mà dù cho điều ấy có thật thì sao ? Chẳng lẽ anh cấm cả nhân viên của mình thất tình à ?

- Đừng nóng giận ! --- Huy Khởi nhẹ xoa tay --- Cũng đừng vội hiểu lầm . Tôi đến đây không phải khiển trách hay càm cán gì cô . Tôi chỉ muốn khuyên cô một câu thôi . Đừng uống nhiều bia, như thế không có lợi cho sức khỏe.

- Chỉ có thế thôi à ?

Song Nhã như khôi hài . Huy Khởi gật đầu rồi cảm thấy bức mình kinh khủng . Tại sao vậy nhỉ ? tại sao anh phải quan tâm, lo lắng cho Song Nhã ? Tại sao từ lúc nhận được tin ông Thành cưới vợ, lòng anh cứ phập phồng, thấp thỏm không yên ? Song Nhã thất tình hay đau khổ thì can hệ gì đến anh mà anh phải bồn chồn lo lắng ? Cô cười nói hay mời bia như điên dại, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh hay uy tín khách sạn . Sao anh phải đến can

ngăn để cô nói những lời nghe phũ phàng, vô tình thế ?

- Huy Khởi . --Ồ ! Có cả Song Nhã ở đây nữa à ? --- Đẹp và sang trọng như một bà hoàng.

Huệ Mẫn chột bước ra từ sau cánh cửa . Nhìn thấy Song Nhã , nụ cười trên môi cô biến thành cái nguýt dài.

- À , Huệ Mẫn ! --- Quay đầu lại, Huy Khởi lúng túng như một tên trộm bị bắt quả tang --- Anh chỉ ra... khuyên răn cô ấy vài câu . Như em đã biết, chuyện ba em cưới vợ...

- Sao em không biết ? --- Cắt ngang lời anh, Huệ Mẫn tiến đến trước mặt Song Nhã nở nụ cười đắc ý . --- Chắc là ê mặt lắm, tái tê cả da nữa đấy mà . Song Nhã ! Tôi thật không hiểu tại sao mà làm ba tôi mau chán thế ? Mới đây thôi, trong ngày sinh nhật, cô còn hí hửng đòi làm mẹ của tôi mà.

- Huệ Mẫn ---- Nhẹ nắm tay cô, Huy Khởi nhắc nhẽ --- Song Nhã đã đau lòng lắm rồi, em còn châm chọc cô ta làm gì nữa . Chúng ta vào thôi !

- Em chưa muốn vào --- Huệ Mẫn vẫn đứng yên , theo dõi mắt, cô nhìn Song Nhã đầy thương hại ---- Cũng đừng đau buồn quá . Đây là lẽ đương nhiên, là cái giá phải trả thôi . Nhưng nghĩ kỹ thì cũng tiếc thật đấy . Cô gái mà ba tôi cưới xấu hơn cô nhiều . Nhưng cô ta đàn ông, tư cách hơn cô nhiều lắm . Chính tôi đã bảo ba tôi bỏ cô chọn cô ta đấy.

- Thật à ?--- Đến bây giờ Song Nhã mới hỏi một câu, giọng ngạc nhiên thôi. Những lời thương hại của Huy Khởi cũng như những lời châm chọc mỉa mai của Huệ Mẫn chẳng thể xúc phạm hay làm cô đau lòng được tí nào . Hơn lúc nào hết, cô chỉ thấy buồn cười và ghê sợ cho miệng lưỡi cay độc của Huệ Mẫn thôi . Cô ta chẳng có chút gì bao dung rộng lượng nào . Thật tiểu nhân , nhỏ mọn . Đến kẻ ngã ngựa rồi cũng không tha . Một người nhân hậu cao thượng như Huy Khởi , sao có thể yêu một người như Huệ Mẫn kia được nhỉ ?

- Thì ra mọi người ở ngoài này cả . Báo hại tôi và Thục Đoan tìm kiếm khắp nơi --- Tiếng chân người lao xao rồi giọng ông Thành vang lên sang sảng . Trong ngày vui, cạnh bên cô dâu trẻ, ông như trẻ hẳn.

- Dạ, bên trong ồn ào quá, tụi con ra ngoài này thư giãn chút thôi.

Vừa thấy ông, mặt Huy Khởi xanh lè, đổi sắc . Sợ Song Nhã trông thấy cảnh vợ chồng ông đầm ấm lại tủi thân , anh vội kéo tay Huệ Mẫn :

- Chúng ta vào thôi.

- Không, em không vào --- Đọc được suy nghĩ từ ánh mắt của anh, Huệ Mẫn càng cố tình khiêu khích . Thật chẳng có gì hà dạ bằng làm sao cho Song Nhã phải tủi thân òa lên khóc giữa lúc này --- Ba ơi ! Ra đây một chút cho khỏe . Cả dì nữa . Trông dì hôm nay đẹp quá.

- Cảm ơn... con . --- Mỉm cười , Thục Đoan ngượng ngịu với tiếng " con " chưa quen lắm , rồi quay sang nhìn Song Nhã đầy ngưỡng mộ --- Hôm nay, tớ mới biết cậu hát hay thật đấy, hơn cả ca sĩ nữa . Chắc là tớ phải bàn với anh Thành ký hợp đồng thu album độc quyền giọng hát của cậu thôi.

- Mắc lắm đấy ! --- Song Nhã đưa một ngón tay lên . Sự xuất hiện của Thục Đoan và ông Thành đã giúp cô thấy không khí đỡ ngọt ngào hơn . --- Liệu hai người có trả nổi cát-sê không ?

-Ồ ! Khỏi lo . Chuyện đó không phải lo đâu ---- Ông Thành cười vui vẻ --- Mất bao nhiêu, tôi cũng trả nổi mà . Chỉ sợ cô không cho chúng tôi cơ hội đền ơn thôi.

- Cho chứ, cho chứ ---- Song Nhã gật đầu ---- Chỉ cần hai người cho tôi làm mẹ đỡ đầu đứa bé kia là được.

- Điều đó còn phải nói ---- Nắm lấy tay Song Nhã, Thục Đoan rưng rưng nước mắt ---- Song Nhã ! Tớ thật không biết nói gì để tỏ lòng biết ơn cùng cậu nữa . Không có cậu, tớ và anh Thành cũng chẳng có được ngày vui trọn vẹn thế này đâu.

Song Nhã và Thục Đoan nói những gì thế ? Nhìn hai " tình địch " nắm tay nhau nói lời thân mật như quên mất mình rồi . Huệ Mẫn nghe ngạc nhiên nhiều lắm . Cô không chờ để xem chừng những lời này, cái cô muốn là giọt nước mắt tủi thân, đau khổ rơi trên má Song Nhã kia.

Hừ ! Cô đóng kịch cũng hay ghê chứ ? Quyết không để cho Song Nhã thoát thân một cách dễ dàng , Huệ Mẫn vờ nắm lấy tay Thục Đoan :

- Di Thục Đoan ! Di đừng dễ làm tin mà mắc lừa ả hồ ly tinh đó . Cô ta sẽ lợi dụng lòng tin của di mà cuỗm mất ba con từ tay di đấy.

- Ôi, Huệ Mẫn ! Con nói gì lạ vậy ?

Thục Đoan kêu lên sợ hãi, trong lúc ông Thành vội xua tay, cúi thấp đầu nhận lỗi cùng Song Nhã :

- Ôi ! Con tôi thật bậy bạ . Xin cô đừng để lòng . Thay mặt con, tôi thành thật xin lỗi.

- Hiểu lầm thôi mà --- Song Nhã bật cười khanh khách , giòn tan --- Tôi chẳng để tâm đâu . Cái tôi bận tâm nhất hiện giờ là không biết xưng hô thế nào cho phải . Tôi rất muốn gọi chú Thành, mà chẳng muốn gọi Thục Đoan bằng thím tí nào.

- Ba ! --- Đến mức này, không còn chịu nổi sự tò mò lớn dần lên, Huệ Mẫn quên mất phép lịch sự cùng sự tế nhị thường nhật của mình, cô hét lên hỏi lớn ---- Chuyện này là thế nào ? Con chẳng hiểu gì cả . Giữa ba người , thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy hả ?

- À ! Chuyện này... ba định từ từ rồi mới kể cho con nghe . Nhưng con đã hỏi thì ba kể vắn tắt cho con nghe . Số là...

Bàn tay xoa nhẹ chiếc cằm đã cạo sạch râu nhẵn bóng , ông và Thục Đoan thay nhau kể lại câu chuyện của mình cho Huệ Mẫn và Huy Khởi cùng nghe . Quá cảm kích và biết ơn, cả hai không ngại dùng tất cả những lời hoa mỹ để ngợi khen, để tỏ lòng mến phục của mình dành cho Song Nhã . Bây giờ

trong mắt họ, Song Nhã là một đại ân nhân, là cô tiên nhân hậu đã ban tặng cho họ niềm hạnh phúc tuyệt vời.

Ồ ! Lại có chuyện này à . Ngược với đôi mắt càng lúc càng tối sầm đi của Huệ Mẫn , Huy Khởi nghe chuyện với một tâm trạng phấn khích khác thường . Lại thêm một khám phá mới về Song Nhã . Thì ra cặp bồ với ông Thành , cô chỉ duy nhất một ý muốn báo thù giúp bạn thôi . Đáng phục... Đáng phục vô cùng...

Con biến sắc Song Nhã này ! Cô còn bao nhiêu màu áo bao nhiêu tính cách chưa biết hết ra để tôi phải ngạc nhiên đây . ? Cô có biết, trong những lần biến sắc này là lần cô làm cho tôi vui nhất . Vì sao ư ? Tôi cũng không biết nữa . Tôi chỉ biết là... hơn lúc nào hết muốn được cùng cô cụng ly , trăm phần trăm để chúc mừng cho ba Huệ Mẫn, cho Thục Đoan, cho cô hay cho chính tôi... cũng đều như nhau cả . Phải không nào ?

Ngược đôi mắt sang Song Nhã , nhìn đôi mắt cô long lanh trước hạnh phúc đem đến cho bạn , Huy Khởi cảm thấy lòng xao động . Có cái gì thật khế , nhẹ nhàng rơi xuống đáy tim anh.

Đã có chủ đích, nên sinh nhật năm nay, Huệ Mẫn không có tổ chức rình rang, đình đám như nhiều năm trước . Đặt một bàn tiệc trong phòng nhỏ nhà hàng, cô chỉ mời riêng mình Huy Khởi ?

-Ồ !

Quả không sai . Cánh cửa vừa mở ra , Huy Khởi đã phải kêu lên một tiếng bất ngờ . Rồi quay lại nhìn cô đầy ngạc nhiên :

- Mọi người đâu hết cả rồi ?

- Em không mời ai cả . Sinh nhật năm nay, em muốn chỉ có em với anh thôi ---- Thích thú vì tạo cho anh sự ngạc nhiên , Huệ Mẫn vui vẻ ----- Anh thấy thế nào ? Khung cảnh nên thơ chứ ?

- Nên thơ lắm --- Gật đầu, Huy Khởi cùng cô tiến vào phòng.

Cánh cửa phòng sập lại sau lưng . Cả gian phòng lung linh trong ánh nến . Chiếc bánh kem một tầng cao năm tấc, đường kính đúng một mét nằm giữa phòng, trên chiếc kệ trang trí huy hoàng, thật ấn tượng đập ngay vào mắt.

-Ồ , đẹp quá !

Bước đến cạnh bên chiếc bánh , Huy Khởi trầm trồ khen nghệ nhân nào khéo bắt kem lên chiếc bánh . Một đôi nhân tình đang có nét mặt hao hao giống anh và Huệ Mẫn được làm bằng kem đang hôn nhau trên chiếc bánh, cạnh dòng chữ " Happy birthday " được kéo dài lả lướt.

- Ngồi đi anh ! - Nhẹ kéo tay anh đến bên chiếc ghế, Huệ Mẫn dịu dàng - Em đã dặn bồi không phục vụ . Bữa hôm nay chỉ có bánh kem thôi.

- Thật ư?

Trong ánh sáng mờ tỏ của nến , Huệ Mẫn không kịp nhìn thấy mặt Huy Khởi vừa nhăn lại . Trời hỡi ! Chết anh rồi ! Lúc chiều cứ ngỡ sẽ được ăn một bữa tiệc linh đình đầy đặc sản, anh đã cố tình để trống bụng đến đây . Vậy mà... Huệ Mẫn chỉ đãi anh bánh kem thôi . Cô có biết anh vốn không ưa đồ ngọt ?

- Thật đó . - Huệ Mẫn vẫn vô tư - Bây giờ, anh tổ chức sinh nhật cho em đi.
-Ừ.

Huy Khởi sốt sắng đứng lên, thậm nhủ sẽ tổ chức sinh nhật thật nhanh rồi rủ Huệ Mẫn ra ngoài kêu mấy món mặn . Cái bụng anh bắt đầu sôi lên rồi đây. Cho tay vào túi tìm chiếc quẹt , Huy Khởi khẽ khàng châm vào hai mươi bốn cây nến nhỏ thấp quanh chiếc bánh to . Anh không hiểu sao hôm nay Huệ Mẫn trở nên lãng mạn thế này . Khắp phòng giăng đầy nến và hoa . Chỉ tội anh là... không mua một bó hoa nào, vì cứ ngỡ như mọi năm, cô không ưa hoa lắm.

- Xong rồi . Em cầu nguyện đi.

Huy Khởi gật đầu . Huệ Mẫn bước lên một bước, bàn tay để lên ngực, đôi

mắt long lánh sáng . Tôi ước nguyện đêm nay, cũng giống như lời nguyện của hai năm về trước . Nhưng liệu đêm nay, trong khung cảnh nên thơ và hữu tình này, Huy Khởi có động lòng... tặng cho cô một nụ hôn đúng nghĩa ? Huệ Mẫn không lãng mạn, cũng như không bao giờ có thể nghĩ ra một buổi tiệc sinh nhật thơ mộng thế này nếu không có người giúp . Chính Thục Đoan đã bày cho cô đó . Huệ Mẫn không hiểu sao mình lại có thể thân với Thục Đoan khi căm thù Song Nhã như vậy nữa ? Cô chỉ biết rằng hai tháng rồi , từ ngày Thục Đoan về nhà chính thức trở thành vợ của ba, cô càng ngày càng thấy mến người dì chỉ đáng bằng tuổi của mình.

Hạ Thu

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 7

Có lẽ vì Thục Đoan không chanh chệ, kiêu kỳ, ỷ thế được chồng cưng ra chiều hống hách . Mềm mỏng hòa nhã , Thục Đoan đối xử hiền hòa với cả gia đình. Và nhất là với ba, Thục Đoan hết lòng chăm sóc . Nhìn ba hạnh phúc yêu đời, Huệ Mẫn vui lắm . Cô không kiếm chuyện thù hằn ganh ghét . Thế là, bỗng nhiên Thục Đoan trở thành bạn gái của cô Xưa nay, Huệ Mẫn không có thói quen tâm sự . Nhưng với Thục Đoan, cô không giấu một điều gì . Nghe cô kể thái độ yêu lạ lùng của Huy Khởi, Thục Đoan đã rút ra một kết luận rằng : Có lẽ con quá thực tế và cứng rắn, lúc nào cũng chỉ biết có công việc và xét đoán tất cả mọi tình huống bằng lý trí, nên Huy Khởi đắm

ra dè chừng đối phó, lâu ngày chai cứng thành thói quen . Vì Huệ Mẫn luôn đòi hỏi hoàn hảo, nên trước mặt Huệ Mẫn, Huy Khởi không dám bộc lộ bản thân vì sợ Huệ Mẫn nhìn ra khiếm khuyết của mình.

Lời Thục Đoan nói không sai . Huệ Mẫn gật đầu thăm phục tài nhận xét của dì , rồi lo lắng hỏi :

- Chẳng lẽ để tình trạng như thế này cứ kéo dài mãi hay sao? Dì ơi ! Có cách nào... khắc phục được không ?

- Sẽ có, nếu như Huệ Mẫn thay đổi đi một chút . - Suy nghĩ vài giây, Thục Đoan ôn tồn bảo - Theo dì biết, Huy Khởi thuộc tuýp người lãng mạn và giàu tình cảm . Lần sinh nhật này, Huệ Mẫn hãy thử nghe lời dì.

Trời ơi ! Nghe Thục Đoan bày vẽ, Huệ Mẫn mấy lần phá lên cười lớn . Thật chẳng có gì ngốc nghếch cho bằng . Sao lại phải xài nến ? Lại còn làm một bánh kem to đùng nữa . Nhưng vì tình yêu, vì nụ hôn bao ngày khát khao chờ đợi, Huệ Mẫn một lần nữa thử nghe lời Thục Đoan.

- Em cầu nguyện gì mà lâu thế ? - Thấy Huệ Mẫn chấp tay trước ổ bánh kem gần năm phút vẫn chưa xong, Huy Khởi nóng lòng lên tiếng giục - Thiệt nói ra thì xấu hổ, chứ anh xấu nét đôi lắm . Cái gì anh cũng có thể chịu đựng, có thể vượt qua, chỉ có đôi là không nhận được . Ở nhà cũng thế, chỉ cần trễ một chút thôi là anh đã nổi quạu rồi . Mẹ biết tính anh nên bữa nào cũng lo hỏi cô giúp việc nấu cho đúng bữa.

- Dạ , xong rồi đây.

Mở mắt ra, Huệ Mẫn thăm mong anh sẽ hỏi điều cô nguyện ước . Nhưng vẫn như bao lần trước , anh đã không hỏi han gì, chẳng những thế còn nôn nóng giục :

- Nếu xong rồi, thì em thôi nên . Nhanh đi !

- Vâng ạ.

Chẳng hài lòng, Huệ Mẫn chỉ muốn nổi nóng lên . Tính cô là vậy đó, độc tài,

gia trưởng lắm, không chịu nổi ai trái ý bao giờ . Đám nhân viên làm việc dưới quyền nơm nớp lo sợ cô như cọp, chẳng bao giờ để cô nói đến lần thứ hai đâu.

Cả Huy Khởi cũng vậy . Thừa biết tính cô như lửa , nên chẳng trái ý bao giờ . Xưa nay, ngoài việc nộ hôn ra, việc gì anh cũng chiều theo , cũng làm theo cô.

Chiếc bánh to quá, Huệ Mẫn phải đi vòng thối hơn ba hơi mới tắt hết nến . Vừa mệt, vừa tức , cô chỉ muốn hét lên thôi . Nhưng nhớ lời Thục Đoan căn dặn phải dịu dàng , cô nguội lại.

- Chúc em sinh nhật vui vẻ ! Anh có món quà tặng em đây.

Không có khác nên tiếng vỗ tay của Huy Khởi lạc lõng làm sao giữa bốn bề không khí lạnh . Chẳng có người nhắc , nên cũng chẳng có nộ hôn nào đặt vôi vàng lên má . Chỉ có một thứ , một thứ mà Huệ Mẫn ghét nhất đời được đưa ra trước mặt thôi . Nó là một chuỗi hạt kim cương dài lấp lánh . Thật sang, thật đẹp.

- Lại dây chuyền ! - Những bức bối dồn nén chợt bùng lên . Không làm chủ bản thân mình, Huệ Mẫn nắm sợi dây chuyền quăng mạnh ra trước mặt - Anh có biết là trong tủ em đã có nhiều dây chuyền lắm rồi không? Tại sao năm nào, anh cũng tặng em dây chuyền mà không là thứ khác chứ ?

- Anh không biết... - Lặng yên một giây, Huy Khởi nhẹ cất lời không ngạc nhiên, không giận dữ.

Chuyện Huệ Mẫn đột ngột nổi nóng và có những hành động bất thường thế này anh không lạ . Hai năm quen nhau, anh đã từng chịu đựng kiểu hờn giận vô nguyên cớ của cô thế này hàng trăm, hàng vạn lần rồi . Lần nào cũng hỏi , cũng phân tích tìm hiểu nguyên nhân nào khiến cô đang vui, thoát trở nên đùng đùng giận dữ . Thậm chí cả buổi trời không thèm nói đến mặt anh như vậy . Nhưng lần nào, anh cũng chỉ biết thờ dài . Ám ức mang cục tức trở về

để sáng hôm sau nghe từ cô lời xin lỗi , không nói rõ nguyên nhân cụ thể.

- Anh không biết . - Lần nào cũng vậy, trước cơn thịnh nộ của người yêu, Huy Khởi chỉ biết cúi đầu thú thật - Anh không biết tặng quà gì cho em cả . Hoa em không thích, dây chuyền em cũng không thích nữa . Vậy anh phải tặng vật gì cho em vừa ý chứ ?

"Một nụ hôn". Suýt tí thôi, Huệ Mẫn đã hét to vào mặt Huy Khởi câu nói ấy rồi . May mà cô kịp giữ lại lời . Biết mình vô lý, cô hạ giọng :

- Thôi, không tranh cãi nữa . Bây giờ, chúng ta cùng ăn bánh kem đi.

- Ừ.

Huy Khởi gật đầu không dám cãi, ngao ngán nhìn Huệ Mẫn cắt một phần to bỏ vào đĩa cho mình.

- Anh nè ! - Xoay hình đôi nhân tình hôn nhau ra trước mặt anh, Huệ Mẫn gợi ý - Anh nhìn đôi nhân tình này, họ làm khéo ghê chưa, cứ y như thật vậy.

- Ừ . - Ngoạm một miếng to, Huy Khởi không nhìn vào chiếc bánh - Em cũng ăn lẹ đi rồi cùng anh ra ngoài.

- Anh có tiết mục hấp dẫn tặng em à ? Anh rủ mình đến một nơi thanh vắng ? - Huệ Mẫn hỏi hộp hỏi nhanh.

- À... Ờ... - Huy Khởi gật đầu - Anh muốn mời em dùng bữa.

- Dùng bữa ? - Chiếc nĩa Inox trên tay Huệ Mẫn dần mạnh xuống bàn.

Huy Khởi giật mình quay người lại :

- Em sao thế ?

- Anh lúc nào cũng như vậy cả . Thật không biết khờ thật hay ngu giả nữa . Em thật chẳng biết tại sao mình lại có thể yêu một người như anh được nữa ?

- Có chuyện gì thế ? - Huy Khởi ngăn người ra ngơ ngác . Tại sao Huệ Mẫn lại khóc khi được anh mời dùng bữa ? Rút rè, anh cất giọng khàn khàn -

Thôi, nếu em đã no rồi thì không dùng bữa . Chúng ta về khách sạn đi .

Nhiều công việc để làm lắm đấy . Có...

- Huy Khởi ! - Chợt ngẩng lên, Huệ Mẫn cắt ngay lời anh - Anh hãy nói cho em biết, anh có còn yêu em không hả ?

- Khi không sao em hỏi anh một câu kỳ lạ vậy ? - Ngạc nhiên, Huy Khởi nhìn cô không chớp mắt.

- Anh mau trả lời đi . Anh còn yêu em không, hả ? - Huệ Mẫn gay gắt giọng. Huy Khởi nhẹ gật đầu :

- Còn, dĩ nhiên là còn rồi.

- Thế... tại sao anh không bao giờ hôn em cả ? - Huệ Mẫn hỏi thẳng một điều tế nhị nhất của người con gái.

- Ồ... thì...

Huy Khởi sững người ra trong nỗi bất ngờ . Huệ Mẫn vừa nói gì thế nhỉ ? Có phải cô vừa nhắc đến nụ hôn không ? Ừ nhỉ, sao anh lại không nghĩ ra điều này nhỉ ? Sao cạnh bên cô, anh không bao giờ có ước muốn này ? Anh bất thường chăng ?

Không đâu . - Huy Khởi đã nhớ ra rồi . Không phải anh bất thường về sinh lý, cũng không là thánh sống . Ngày xưa, lúc mới vào yêu, anh đã từng có những ước ao thềm muốn.

Tất cả cũng tại Huệ Mẫn thôi, sao cô không nhớ chứ ? Lần đầu tiên đi dạo và cả những lần sau cũng thế , cạnh bên người đẹp , thằng con trai mới lớn trong anh cũng ngứa ngáy chân tay lắm . Nó thèm làm sao một lần được nắm bàn tay đẹp mịn màng, cũng tha thiết muốn làm sao được một lần hôn lên môi ngược ngọc . Có một lần, bạo gan quá, bàn tay nó mon men trên hàng ghe rồi chạm khẽ vào bàn tay người đẹp chờ phản ứng . Kết quả bàn tay ấy rút lại ngay, cùng lúc chủ nhân quay đầu lại ném cho một tia nhìn cảnh cáo làm thằng con trai trong Huy Khởi sợ điếng hồn, mặt vía . Từ đấy về sau hết dám mơ mộng hão . Lâu dần ăn sâu thành nếp, nó quên mất điều phải có của

tình yêu . Đến hôm nay... nghe nhắc lại , thật ngượng ngùng xấu hổ.

- Anh có biết suốt hai năm dài rông rãi , em chờ đợi ở anh cái gì không? -

Điều không nên nói cũng đã nói ra rồi, Huệ Mẫn không cần phải thẹn thùng, giấu giếm - Một nụ hôn . Vâng, chỉ là một nụ hôn thôi, nhưng không có được bao giờ . Tại sao lại như vậy chứ ?

- Anh không biết nữa . - Mấy ngón tay đan vào rồi lấy ra , Huy Khởi nghe...

- Anh không biết nữa . - Mấy ngón tay đan vào rồi lấy ra , Huy Khởi nghe ngượng ngùng quá đỗi . Thật chẳng gì xấu hổ bằng một thằng con trai bị người yêu nhắc đến bốn phận của mình . - Có lẽ... vì anh đã quá tôn trọng em . Anh sợ làm em giận.

- Thế thì bây giờ hai năm đã rõ mười . Anh chờ gì mà chưa hôn em chứ ? - Huệ Mẫn quắc đôi mắt sáng.

Hả ! Hôn ngay bây giờ ư ? Huy Khởi nghe giật mình bối rối . Mình đúng là thằng ngốc . Lẽ ra phải hôn ngay từ đầu , ai đời lại để Huệ Mẫn nhắc thẳng thừng như vậy . Nhưng hôn làm sao? Nhìn thẳng vào mặt cô , anh bỗng nghe mắc cỡ quá trời , chẳng biết bắt đầu ra sao cả . Tự nhiên kéo đại vào lòng rồi hôn như người ta làm trên màn ảnh vậy à ?

- Lẹ lên ! Huy Khởi biết mình không thể chần chừ, Huệ Mẫn sẽ không vừa ý . Thôi thì... một liều bà bảy cũng liều . Nuốt vội ngụm nước bọt, anh đưa tay kéo Huệ Mẫn vào lòng . Đúng lúc đó , bỗng... phụt một cái bốn phía tổ om om. Thì ra những ngọn nến cắm trên giá đã cháy hết rồi.

- Quỷ tha ma bắt ! - Bực mình , Huệ Mẫn bật lên chửi đồng , rồi đưa tay bấm công tắt.

Ánh sáng chói lòa, ủa lên ngập cả căn phòng . Và dĩ nhiên , một nụ hôn không thể thực hiện một cách trơ trẽn giữa thanh thiên bạch nhật như thế được.

- Chúng ta tìm một nơi vắng vẻ , thơ mộng hơn , em nhé ? - Không nhìn Huệ

Mẫn, Huy Khởi nói trong cảm giác quê quê.

- Vâng.- Huệ Mẫn gật đầu ngay.

Cả hai vừa đứng dậy, chưa kịp bước đã nghe chuông điện thoại đổ dồn trong túi áo Huy Khởi.

- Xin lỗi em - Gật đầu bảo Huệ Mẫn chờ mình một chút , Huy Khởi mở máy

- Alô , Huy Khởi đây . Ồ Song Nhã hả ? Sao, Richard đang ở khách sạn à ?

Được lắm , tôi về ngay.

- Song Nhã gọi điện cho anh hả ? - Chưa kịp cắt điện thoại, Huy Khởi đã nghe giọng Huệ Mẫn gay gắt hỏi - Cô ta vẫn thường gọi điện riêng cho anh thế này à ?

- Không có - Huy Khởi lắc đầu vui vẻ - Lần đầu tiên thôi . Huệ Mẫn ! Em biết không ? Richard lại sang Việt Nam rồi.

- Richard ? - Huệ Mẫn đôi mắt tròn ngơ ngác - Anh ta là ai ?

- Thủ môn xuất sắc của đội bóng "Chiếc Giày Vàng" đấy . - Nói rồi như chợt nhớ , Huy Khởi ngập ngừng - Huệ Mẫn à ! Richard sang Việt Nam , anh phải về khách sạn ngay thôi . Chuyện di đạo ấy, hẹn em một dịp khác , có được không??

Chẳng lẽ bảo là không, Huệ Mẫn gật đầu trong cay cú . Chưa biết mặt mà cô bỗng nghe ghét Richard ấy vô cùng . Hừ ! Sớm không đến , muộn không đến, lựa này lúc này mà đến . Mất của người ta một cơ hội tốt, hỏi sao không tức chứ ?

Chui vô mừng, tắt đèn hơn một giờ rồi, Huệ Mẫn vẫn không tài nào chớp mắt . Con tức mãi ám ảnh trong lòng . Mọi việc đã chuẩn bị kỹ càng, vậy mà đành thất bại . Thê thảm hơn bao giờ hết.

Tại sao lại như vậy nhỉ ? Càng nghĩ , Huệ Mẫn càng bức bối , càng khó hiểu . Chuyện một nụ hôn trong tình yêu đâu có lại gì ? Bao đôi lứa yêu nhau , thậm chí không cần yêu nhau nữa . Hò hẹn vài lần thôi là đã có thể hôn nhau

thoại mái rồi . Sao cô và Huy Khởi lại khó khăn đến thế ? Sao lúc nghe điện thoại của Song Nhã, mắt Huy Khởi lại sáng bừng lên mừng rỡ như vậy nhỉ ? Richard là thủ môn xuất sắc thì sao ? Có gì Song Nhã lại bảo Huy Khởi về khách sạn gấp như thế chứ ? Trong cách nói, Richard dường như không chỉ quen với mình Huy Khởi . Anh ta quen với cả Song Nhã sao ? Nhất định cả ba có một bí mật gì.

Nghĩ đến đây, Huệ Mẫn bật ngay người dậy . Giác quan thứ sáu như mách bảo cho cô biết: Huy Khởi đã có chuyện giấu mình , và câu chuyện đó, rõ ràng liên quan mật thiết đến Richard và Song Nhã.

Với tay tìm chiếc điện thoại, Huệ Mẫn gọi ngay cho Lý Lệ - một nhân viên tạp vụ vừa mới vào làm và đã bị cô mua chuộc.

- Alô . Lý Lệ đó hả ? Tôi, Huệ Mẫn đây ! Cô có thể cho tôi biết, Song Nhã đã về chưa, và Huy Khởi đang làm gì ở khách sạn không?

- Dạ . - Do được trả tiền để làm những việc này , Lý Lệ không thắc mắc, trả lời ngay - Thưa giám đốc , Song Nhã vẫn chưa về . Hiện tại cô ta đang cùng Tổng Giám Đốc ở trong phòng thủ môn Richard ăn uống, cười đùa vui vẻ lắm.

"Ăn uống, cười đùa", những danh từ như búa chan chát đập vào đầu choáng váng . Gương mặt sa sầm giận dữ , Huệ Mẫn chỉ có thể nói "Được" cùng Lý Lệ rồi thân người ra bất động . Cái lý do quan trọng để Huy Khởi từ chối đi dạo cùng cô là như thế đó . Lẽ nào trong anh , Song Nhã và Richard lại chiếm một vị trí quan trọng hơn cô chứ ? Một điều mà Huệ Mẫn không bao giờ ngờ tới . Cô thật u mê , mù quáng mới nghĩ rằng trong trái tim anh, mình chiếm vị trí độc tôn, quan trọng nhất.

Không thể được . Huệ Mẫn vùng ngay dậy . Cô không chịu nội ý nghĩ mình đứng sau kẻ khác trong lòng Huy Khởi, mà kẻ đó lại là Song Nhã nữa . Biết đâu hai người đã có tình ý gì với nhau rồi.

Mồ hôi lạnh túa ra đầy áo, chỉ kịp thay trang phục, Huệ Mẫn quyết định đến ngay "Sun Light" làm cho ra lẽ . Chẳng thà đen trắng một lần, chứ úp úp mở mở thế này, cô không chịu nổi.

- Ôi, anh ơi ! Con nó lại đập em nè.

Đi ngang phòng cha, nghe ông và Thục Đoan cùng cười giỡn đầy hạnh phúc, Huệ Mẫn lại chạnh lòng buồn . Bao giờ cô và Huy Khởi có được những phút giây thân mật thế ? Tại sao chưa một lần anh tỏ ý muốn thành hôn cùng cô nhỉ ? Một linh tính mơ hồ chợt đến , Huệ Mẫn bỗng nghe lo lắng quá . Để không mất Huy Khởi, cách tốt nhất bây giờ là buộc anh phải cưới ngay.

- Chào giám đốc.

Sự xuất hiện đột ngột của Huệ Mẫn giữa đêm hôm khuya khoắt đã làm đám nhân viên giật mình lo sợ . Lén nắm tay nhau, họ thì thầm dự đoán : Sắp có kịch hay để xem rồi đây . Nhưng cũng ráng liệu hồn , "trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết ".

Hầm hằm không nói một lời , bước đến máy vi tính kiểm tra tên Richard, biết anh ở phòng nào, Huệ Mẫn lập tức lấy tấm card chủ tiến thẳng ngay đến đó . Hít một hơi dài bình tĩnh, cô nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào . Men rượu ngà say cùng những câu chuyện đang bốc lên vui vẻ đã khiến bốn người họ không nhận ra hành động của Huệ Mẫn.

Nép mình sát gờ tường, sau chậu hoa kiểng, Huệ Mẫn đưa mắt ra nhìn vào . Bốn người cả thấy , ngoài Huy Khởi, Song Nhã, Richard là những người cô có thể nhận ra ngay, hãy còn một cô gái ngoại quốc nữa.

Cô ta có mái tóc vàng, óng mượt trên lưng. Gương mặt thanh tú, kiêu kỳ trông thật Tây, thật đẹp.

Là người yêu của Richard, Huệ Mẫn đoán ngay qua thái độ thân mật của hai người . Còn Huy Khởi và Song Nhã với tư cách gì mà lại ngồi gần bên nhau thế nhỉ ?

- Trong tuần trăng mật với Susan này, tôi cũng còn muốn dự đám cưới hai người nữa đấy . Hay là... nhân dịp này, tổ chức luôn đi . - Bưng ly rượu lên nốc cạn , Richard cười sảng khoái.

Cái gì ? Đắt như lợn nhào trước mặt, Huệ Mẫn phải bám chặt tay vào bờ tường mới có thể đứng yên . Cô ù tai hay quáng mắt mà nghe, mà thấy những điều kinh khủng thế Còn chưa ngỡ ngàng, Huệ Mẫn lại nghe Huy Khởi cất giọng trầm trầm :

- Tôi vẫn mong muốn thế . Đã năm lần bảy lượt cầu hôn, nhưng Song Nhã luôn lắc đầu từ chối . Cô ấy bảo, còn nhỏ, còn nghèo, hai đứa hãy ráng làm, dành dụm chút tiền mua nhà riêng, chứ không thể sống chung với cha mẹ chồng được . Anh xem nhà tôi chỉ có sáu mươi mét vuông thôi, mà... những chín anh chị em ở , nên...

- Anh này ! - Như thấy Huy Khởi quá đà kể lể, Song Nhã nhẹ nhàng hích cùi tay vào hông anh - Chuyện nhà nói cho Richard bận tâm làm gì . Nâng ly, chúc mừng hai người họ đi . Mừng luôn cho Richard vừa giành được giải "Thủ môn xuất sắc" nữa.

- Phải rồi, phải rồi . - Gật đầu, Huy Khởi rót tràn ly hào hưng - Uống đi, uống đi nào !

- Khoan đã ! - Richard chợt đưa tay cản lại - Chỉ vì lý do nhà cửa mà hai người chưa thể cưới nhau à ? - Rồi anh quay sang cô gái - Susan ! Hay là ta mừng đám cưới họ một căn nhà nhé.

- Vâng ạ - Cô gái gật đầu không do dự.

Bọn họ đang nói nhảm những gì thế nhỉ ? Huệ Mẫn suy nghĩ mãi vẫn không tài nào đoán nổi . Huy Khởi làm gì có đến chín anh chị em, lại còn nghèo mạt đến nỗi không mua nổi một căn nhà ra riêng chứ ? Họ muốn giở trò gì ? Tại sao Richard lại tỏ ra hào phóng và tốt bụng với Huy Khởi và Song Nhã thế ? Hẳn ta giàu có, điều đó ai cũng biết, nhưng tặng cả một căn nhà để

làm qua cưới thì quả là hiếm có.

- Chuyện này... chuyện này... - Như bất ngờ trước lời đề nghị của Richard, Huy Khởi bối rối quay nhìn Song Nhã chờ ý kiến.

Cô nhún vai, nhìn trả anh một cái rồi cất giọng dịu dàng, cảm động trước lòng tốt của Richard. l

- Cảm ơn anh đã quan tâm . Thôi được rồi , để đáp lại tấm chân tình của anh và chị Susan, tôi và Huy Khởi sẽ... cố gắng tổ chức một đám cưới gọn nhẹ trong phạm vi gia đình và bè bạn . Riêng món qua của anh chúng tôi không dám nhận.

Còn thế nữa ? Quá lắm rồi . Nghe đến đây, Huệ Mẫn không còn bình tâm được nữa, cái ghen bùng lên nóng bùng hai má . Vụt rời chỗ nấp, cô bước lên giận dữ :

- Song Nhã ! Cô vừa nói gì , có gan lặp lại một lần nữa ?

- Ôi !

Vừa quay đầu lại, nhận ra Huệ Mẫn, cả Huy Khởi và Song Nhã đồng thất kinh hồn vía, sắc mặt tái xanh, không nói được lời nào . Cả hai cứ há hốc mồm, ngây người ra như tượng gỗ.

- Song Nhã ! Cô vừa nói gì hả ? Mau lặp lại một lần nữa xem nào ! - Đôi mắt quắc lên ngầu tia lửa , Huệ Mẫn hét lên.

- Tôi... tôi... - Đôi mắt chớp nhanh, Song Nhã đưa mắt nhìn Huy Khởi như cầu cứu.

- Chuyện này... Huệ Mẫn ! Chúng ta ra ngoài đi . Vào phòng, tôi giải thích cho cô hiểu.

- Không cần giải thích đâu . Đồ đĩ !- Một cái tát tay bay vèo vào mặt Song Nhã. Rồi như chưa hả giận Huệ Mẫn chụp luôn ly bia trên bàn, hất thẳng vào mặt cô - Muốn tranh giành Huy Khởi của tao à ? Con khôn kiếp , lẳng lơ kia !

Huệ Mẫn ra tay nhanh quá , cả Huy Khởi, cả Richard không ai kịp có phản ứng gì Chỉ đến khi cô tạt ly bia vào giữa mặt Song Nhã xong rồi, Huy Khởi mới chạy đến bên cô cản lại :

- Huệ Mẫn! Bình tĩnh đi, không như những gì em hiểu lầm đâu . Về phòng, anh sẽ giải thích sau.

- Tại sao không ở đây mà phải về phòng ? - Huệ Mẫn gạt mạnh tay Huy Khởi - Anh sợ làm phật lòng con nhỏ hồ ly tinh đồn mặt kia à ? Hừ Huy Khởi! Anh làm tôi thất vọng quá . Một con ả vô liêm sỉ , mất nét thể này xứng đáng với anh sao ? Dù là đùa, cũng nên chọn đối tượng coi cho được chứ.

Bất bình trước cách cư xử thiếu văn hóa và những lời mang tính sỉ nhục của Huệ Mẫn, Richard bước lên một bước :

- Cô kia ! Cô có biết đây là phòng của tôi không ? Tại sao cô dám vào hành hung và nói năng vô độ thế ?

- Tôi biết... - Huệ Mẫn hất mặt cao kiêu hãnh - Và cũng nhân tiện thông báo cho anh biết, tôi là giám đốc điều hành khách sạn "Sun Light" này . Tôi có toàn quyền kiểm tra phòng của anh bất cứ lúc nào ?

- Giám đốc điều hành ư ? - Richard như bị bất ngờ - Một người có địa vị như cô , sao đối xử mất văn hóa thế ?

- Tôi không thể đối xử văn hóa với một con điếm được.

Ném tia nhìn đầy thù hận sang Song Nhã, Huệ Mẫn rít lên.

Huy Khởi nhăn nhó mặt :

- Huệ Mẫn ! Em đừng ăn nói khó nghe như vậy . Song Nhã không xấu như em nghĩ đâu . Thật ra...

- Thật ra thế nào hả ? - Không để Huy Khởi nói hết câu, Richard đã bước lên tóm mạnh ngực áo anh giận dữ - Có phải cậu lừa dối Song Nhã, bắt cả hai tay không ?

- Không, không phải . - Richard mạnh tay quá, làm Huy Khởi ho sặc sụa :

- Vậy thì cô ta là ai hả ? - Hoi nói lỏng tay nhưng giọng Richard vẫn hàm hàm giận dữ.

- Còn phải hỏi - Huệ Mẫn nhún vai đầy kiêu hãnh - Nơi đây, ai mà không biết tôi là người yêu của anh ta chứ ?

- Thế còn Song Nhã ?

Richard găm giữ . Huy Khởi còn đang ấp úng Huệ Mẫn đã đáp luôn :

- Là một ả bồi phòng mạt hạng, chuyên lăng lơ mỗi chài đám đàn ông khờ khạo . Không đáng giá lắm đâu, chỉ cần bỏ vài trăm đô là anh có thể qua đêm cùng cô ta ngay đấy.

- Im ngay !

Bàn tay vung lên rồi, Richard vẫn còn chưa hiểu điều gì đang xảy ra cho mình và Huệ Mẫn. Đến khi nhìn thấy cô lồm cồm ngồi lên từ mặt đất với cái miệng đỏ tươi đầy máu , anh mới biết mình vừa cho cô ta một cái tát như trời giáng . Anh đã không thể dằn lòng trước lời sỉ nhục tổn thương đến lòng tự trọng của cô gái mà anh đã tôn thờ quý trọng.

- Tôi sẽ kiện anh ra tòa về tội hành hung phụ nữ đấy . - Một tay ôm má, Huệ Mẫn bùng đôi mắt thù hận nhìn Richard, rồi quay lưng bỏ đi ngay.

Diễn biến câu chuyện xảy ra nhanh một cách không ngờ, nên Huy Khởi chỉ còn biết ôm đầu ngồi xuống ghế.

- Chuyện này là thế nào ? - Chỉ biết nép mình vào góc tường từ đầu câu chuyện, Susan bây giờ mới sợ hãi nắm tay Song Nhã kêu lên - Tại sao lại như thế hả ?

- Tôi không biết . - Song Nhã nhẹ lắc đầu rầu rĩ - Mọi chuyện đã vượt qua giới hạn một trò đùa.

- Một trò đùa ư? ?

Susan và Richard đồng nhìn nhau ngơ ngác . Chỉ có Huy Khởi là hiểu được

những gì Song Nhã muốn nói thôi . Đúng là... mọi việc đã vượt qua giới hạn một trò đùa và trở nên nghiêm trọng hơn bao giờ hết.

Huệ Mẫn à ! Em... - Ngập ngừng thật lâu, Huy Khởi mới dám cất lời -

Chuyện Richard lỡ tay đánh em gãy mất một cái răng , em dự định ra sao , hả ? Anh ta muốn gặp em để nói lời xin lỗi đó.

Không ngừng đầu lên, Huệ Mẫn tiếp tục ghi ghi, chép chép gì đó vào quyển sổ tay . Huy Khởi ngồi xuống ghế đối diện, nhẹ nhàng năn nỉ :

- Huệ Mẫn ! Anh sắp xếp cho em và Richard gặp nhau nhé ? Cả Song Nhã nữa . Bỏ mặt một lời, rồi anh giải thích cho em hiểu . Chỉ là trò đùa thôi, Huệ Mẫn à.

- Tôi không có ở không .- Lạnh lùng Huệ Mẫn xếp quyển sổ trên tay lại - Bảo Richard chuẩn bị ra hầu tòa . Muốn gì hãy tìm luật sư của tôi mà nói.

- Huệ Mẫn ! - Huy Khởi kêu lên sợ hãi - Em nhất định làm lớn chuyện à ? Phải thưa ra tòa mới được sao ? Richard là bạn của anh, anh ấy sang đây hưởng tuần trăng mật , em đừng làm thế.

- Anh ta là bạn của anh - Bây giờ mới ngẩng đầu lên, Huệ Mẫn nhìn Huy Khởi đầy tức giận - Thế còn em là gì , có phải là người yêu của anh không ? Sao anh chỉ biết quan tâm đến anh ta mà không hề nghĩ đến cảm nhận của em chút nào ? Địa vị anh là em lúc đó, anh sẽ làm sao ? Liệu anh có dẫn lòng , có kiềm chế được không ?

- Anh biết .- Huy Khởi nhẹ gật đầu - Và anh không phải không quan tâm đến cảm nhận của em . Hai ngày qua, anh đã hết lòng giải thích với em rồi .

Rằng anh và Song Nhã không hề có chút ý tình gì . Tội anh chỉ đóng kịch đùa vui một chút cùng Richard thôi . Không ngờ làm em hôm đó... cũng thật là quá đáng... đã đánh Song Nhã, còn sỉ nhục cô ta như vậy.

- Cuối cùng rồi anh muốn đổ lỗi xuống đầu em , có phải không? - Huệ Mẫn gay gắt.

Huy Khởi vội xua tay :

- Không có, không có . Anh chỉ muốn phân tích cho em hiểu . Huệ Mẫn !

Coi như anh xin em một lần đi . Chuyện Richard, đừng làm to chuyện nữa.

- Cũng được . - Huệ Mẫn chột nhận lời dễ dãi . Huy Khởi chưa kịp mừng đã nghe cô nói thêm - Em sẽ tha cho Richard với một điều kiện.

Sa thái Song Nhã ư? - Huy Khởi thảm lo sợ . Anh biết để cứu Richard mình không thể cãi lại cô . Nhưng sa thái Song Nhã là oan lắm . Đầu đuôi chuyện này cũng tại anh tất cả.

Hôm đó đến khách sạn, biết Richard sang Việt Nam hưởng tuần trăng mật với cô vợ mới cưới Susan, rồi lại nhìn anh ta vui vẻ, lấy lại phong độ cũ, Huy Khởi mừng lắm . Tay bắt mặt mừng, chưa kịp hỏi thăm gì đã bị Richard hỏi ngay đến đám cưới của mình và Song Nhã . Thì ra anh ta vẫn chưa biết anh là Tổng giám đốc và lời của Song Nhã chỉ là lời dối trá.

Trong lúc vui, không ngờ làm Richard mất hứng . Sợ khi biết Song Nhã vẫn là hoa vô chủ , sẽ làm Richard nuôi tiếc, ảnh hưởng đến hạnh phúc của tuần trăng mật, Huy Khởi vội bàn cung Song Nhã . Thôi, cứ gạt Richard hết tuần trăng mật này . Bao giờ tiền anh ra phi trường, hạ màn cũng không muộn.

Đồng cảm cùng suy nghĩ của anh, Song Nhã nhận lời ngay . Không ngờ lại gây ra chuyện hiểu lầm cùng Huệ Mẫn. Bây giờ , Richard đã biết tất cả rồi .

Anh ta giận lắm . Huy Khởi và Song Nhã phải năn nỉ mãi mới làm anh ta nguôi được phần nào . Và Richard cũng tỏ ra hối hận với việc mình làm khi biết cô gái mình cho một cái tát bây giờ mất răng cửa đúng là cô vợ hứa hôn của Huy Khởi . Anh muốn đến gặp cô để nói lời xin lỗi . Nên... dù cho Huệ Mẫn có đòi bất kỳ điều kiện gì, Huy Khởi cũng biết mình cũng phải nghe .

Dù có sa thái Song Nhã đi chăng nữa , cũng không thể để Richard ra tòa được . Song Nhã hẳn sẽ hiểu và thông cảm cho anh.

- Được rồi, em nói đi . Điều kiện gì ?

Nghĩ rồi, Huy Khởi gật đầu sốt sắng . Tinh thần chuẩn bị đón nhận một điều kiện tồi tệ nhất.

- Em sẽ tha cho Richard, nếu anh đồng ý cùng em tổ chức ngay lễ cưới . -

Hơi ngược mặt lên , Huệ Mẫn dịu dàng.

- Em nói sao? Lễ cưới à ? - Bất ngờ hơn cả khi nghe Huệ Mẫn tuyên bố tha bổng cho Richard, Huy Khởi tròn vo đôi mắt sững người ra chết trân như một pho tượng gỗ.

- Anh sao thế ? - Huệ Mẫn không đồng ý với thái độ của Huy Khởi . Lẽ ra anh phải nhảy lên mừng mới đúng - Không đồng ý với điều kiện của em à ?

- Anh...

Đưa tay vuốt tóc . Huy Khởi không biết trả lời thế nào cùng Huệ Mẫn , cũng như thâm ngạc nhiên cho tâm trạng của mình . Sao anh lại có cảm giác sợ nhiều hơn cảm giác mừng trước điều kiện tốt lành này ? Cưới Huệ Mẫn, chẳng phải đó là ước mơ của anh , của bao nhiêu gã trai trên thế gian ư ? Yêu nhau đã mấy năm rồi, tính chuyện hôn nhân cũng là vừa . Sao anh lại thấy bàng hoàng, choáng váng trước lời đề nghị của cô ? Tâm lý của anh chưa sẵn sàng đón nhận cuộc hôn nhân ư ? Không biết nữa.

Huy Khởi chỉ cảm giác thấy khoảng cách giữa mình và cô còn xa quá , chưa thể tính đến chuyện hôn nhân được.

- Thôi được rồi, không cần bàn nữa . - Về mặt lương lự rất đăm chiêu của Huy Khởi đã làm Huệ Mẫn đầy tự ái . Vụt đứng lên khỏi ghế , cô hằn học - Anh mau về bảo Richard chuẩn bị tinh thần gặp luật sư của em đi . Một khi em đưa đơn ra tòa thì em sẽ không rút lại đâu.

Nói rồi, cô dậm bước đi ngay Huy Khởi vội kêu lên sợ hãi :

- Huệ Mẫn ! Em đừng đi . Anh đồng ý . Chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.

Ồ ! Huệ Mẫn quay lại ngay, mắt sáng bừng mừng rỡ . Tay ôm chầm lấy cổ anh, tim ngập đầy hạnh phúc , cô líu lo như đứa trẻ :

- Ô , hay quá ! Vậy chúng mình tổ chức ngay anh nhé . Em muốn Richard sẽ là khách mời danh dự cho ngày cưới của chúng mình đó . Ôi , vui quá ! Em phải chuẩn bị ngay đây . Anh bảo Richard đừng lo nữa nhé.

Nói rồi, Huệ Mẫn tung chân sáo chạy đi ngay . Huy Khởi thả ngồi xuống ghế nghe mệt mọi rãi ròi . Cuộc đấu trí với Huệ Mẫn mấy ngày qua làm anh căng thẳng , hay cái gật đầu vội vã lúc này làm anh thấy hoang mang ? Sao nghe tâm tư có cái gì bất ổn xáo trộn . Đám cưới cùng Huệ Mẫn lẽ tất nhiên rồi . Sao trước mặt anh lại hiện ra nét mặt sa sầm của Song Nhã ? Cô giận dữ hay không đồng ý trước quyết định của anh nhỉ ?

Ba ngày nữa là đến ngày cưới của Huy Khởi và Huệ Mẫn rồi . Xoay nhẹ tờ thiệp mời trên tay, Song Nhã cắn nhẹ môi suy nghĩ . Tặng quà gì bây giờ nhỉ ? Sao cô không thích cả phòng hôn tiền lại cùng mua một món quà xứng đáng như phòng nhân sự hay phòng kinh doanh kia một chút nào . Chỉ muốn tặng một món quà của riêng mình . Phải , riêng của mình thôi.

Tại sao lại có ý thích khác người như vậy nhỉ ? Song Nhã nheo mắt nhìn kỹ hơn hình ảnh đôi tài tử giai nhân được in nội trên tờ thiệp cưới . Xứng lắm, vừa đôi quá . Không chỉ Huệ Mẫn kiều sa, lộng lẫy trong chiếc soa-rê cô dâu trắng, mà Huy Khởi cũng đẹp làm sao với trang phục chú rể của mình . Nhìn họ lồng tay, tựa đầu vào nhau thân mật , tự nhiên cô nghe lòng có cái gì lạ lắm... cứ len vào.

Dường như là nỗi buồn, mà cũng dường như là nỗi trống vắng của tâm hồn . Để khi không mà bỗng dưng cô muốn khóc, muốn kể cho ai đó nghe tâm trạng của mình, rằng thật lạ lùng, sâu xa trong tâm trạng , cô không muốn Huy Khởi kết hôn đâu . Với Huệ Mẫn hay bất kỳ cô gái nào cũng vậy.

Cô muốn anh như thế . Muôn đời độc thân, muôn đời không thuộc về ai, để cô có thể cùng anh thân mật cười đùa như hôm nào trong phòng Richard .

Đã hơn một tuần rồi, vậy mà cô vẫn không quên , vẫn nhớ rõ tiếng trống tim

mình đập mạnh thế nào khi nghe Huy Khởi báo sẽ cùng mình đám cưới. Trò đùa để gạt Richard thôi mà . Song Nhã biết rõ hơn ai hết, sao đôi má vẫn nóng bừng, vẫn nghe lòng lâng lâng hạnh phúc ? Huy Khởi nhập vai thật tuyệt . Nói dối mà mặt cứ tỉnh như không, làm Richard tin ngay . Giá không bị Huệ Mẫn đột ngột xuất hiện phá tan đi, hẳn cô và Huy Khởi đã có một đám cưới vừa vui vừa đẹp , gạt Richard rồi . Hừ ! Khôn nggờ... thường ngày Huy Khởi trông nghiêm trang đạo mạo, vậy mà lúc đùa , anh lại dễ thương, trẻ con ra trò . Giọng cười anh giòn tan, thoải mái đáng yêu làm sao ấy . Nó làm gương mặt anh sáng bừng lên, đầy sức sống và cũng làm lòng cô ấm áp thật nhiều . Lâu lắm rồi, từ lúc biết anh, Song Nhã mới lần cùng anh thân mật vui vẻ thế.

Tiếc thay... - Song Nhã thở ra một hơi dài . Từ nay thì đừng hòng có cơ hội nữa . Trở thành chồng của Huệ Mẫn rồi, Huy Khởi sẽ không bao giờ được phép cùng cô thân mật chuyện trò . Huệ Mẫn sẽ giữ rịt trái tim của anh, cũng như sẽ nhốt chặt cuộc đời anh vào tình yêu ích kỷ và mù quáng của mình.

- A ha! Bắt gặp quả tang đang si tình người ta nhé.

Dòng suy tưởng đột ngột cắt ngang bởi một giọng cười vang lớn . Giật mình quay lại, Song Nhã cười bên lên nhận ra anh bạn Richard của mình.

- Đừng nói bậy nha . Tôi chỉ đang suy xem mình nên tặng quà gì cho họ thôi mà.

- Thật ư ? - Nhảy phóc một cái lên chiếc ghế cao đối diện cùng Song Nhã, Richard giằng lấy tờ thiệp cưới - Trông cũng đẹp đôi đấy chứ - Nhưng nói thật nhé. Sao tôi vẫn chỉ thích cô dâu cạnh bên Huy Khởi là bạn thôi, Song Nhã.

- Ôi ! - Đôi má chột đỏ bừng lên, Song Nhã xua tay vội vã.

- Đừng có nói bậy , Huệ Mẫn nghe được điều này sẽ không được vui đâu.

- Mặc kệ cô ta, tôi không buồn quan tâm đến.

Nhẹ so vai, Richard nheo một con mắt nhìn Song Nhã như muốn đọc thấy dòng tâm sự giữa lòng cô.

- Tôi chỉ thầm ngạc nhiên về cách cư xử của bạn thôi . Rõ ràng đã yêu Huy Khởi , sao lại cam tâm để người ta giành mất chứ ?

- Sao cơ ? Song Nhã nghe tim mình như nhảy vọt ra ngoài . Chiếc miệng tròn há hốc , cô xua tay sợ hãi

- Đừng nói bậy . Chuyện hoang đường này , làm sao có được.

- Bạn có thể tự dối lòng chứ không thể dối Richard này đâu . - Lắc đầu , Richard cười thấu hiểu - Ngay từ đầu , tôi đã sớm nhận ra tình yêu của bạn dành cho Huy Khởi.

- Ngay từ đầu ư? - Song Nhã như không hiểu.

Richard nhẹ gật đầu :

- Phải , bạn đã yêu Huy Khởi. Không phải bây giờ mà từ ngày đầu gặp gỡ cơ, tôi đã sớm nhận ra điều đó khi nghe bạn nói lời từ chối . Không phải ngẫu nhiên bạn chọn anh ta làm ý trung nhân trong cuộc đời mình.

- Không. - Nhẹ lắc đầu , Song Nhã nói như sắp hụt hơi - Chỉ là sự ngẫu nhiên . Tôi chỉ dùng Huy Khởi làm bình phong từ chối anh, đơn giản vậy thôi.

- Có thể - Richard chom chóp mắt - Bạn nghĩ đó là sự ngẫu nhiên thôi .

Nhưng sự thật, đó không hẳn là một lời nói ngẫu nhiên thôi . Thật ra lúc đó , trong lòng bạn , Huy Khởi mơ hồ đã có một vị trí đáng kể rồi . Tôi nhận thức điều ấy thật rõ ràng.

- Không đâu.

Song Nha chỉ biết lắc đầu trong sợ hãi . Lẽ nào lời Richard là sự thật ? Cô yêu Huy Khởi rồi sao ? Không, không thể nào . Nhưng... giống lời anh ta quá . Ngay từ đầu, đúng là ấn tượng về Huy Khởi trong cô đã khác hẳn mọi người . Ghét nhau ư ? Ôi ! Lại tự dối lòng . Rõ ràng đã yêu , đừng chối nữa.

- Chịu nhận rồi , phải không ? - Nhìn mặt Song Nhã đỏ bừng lên, biết cô không còn lời lẽ để chối , Richard thừa thắng tấn công luôn - Nếu đã chịu thì ngồi yên đó , chờ tôi giành lại Huy Khởi giùm cho.

- Sao cơ ? - Như bừng tỉnh mộng, Song Nhã giật thót người sợ hãi - Anh nói gì ?

Richard đứng lên khỏi ghế :

- Tôi bảo ngồi yên đó, tôi sẽ giúp cho . Nhất định cô dâu trong ngày cưới sẽ là cô.

-Ồ không... không đâu ! - Vùng đứng lên nắm chặt tay Richard, Song Nhã sợ hãi - Anh không được nói gì với Huy Khởi cả . Mọi chuyện đã định rồi, chẳng có ích lợi gì đâu . Huy Khởi chỉ yêu có Huệ Mẫn thôi.

- Nếu anh ta chỉ yêu mỗi Huệ Mẫn thì tôi hết phép . Nhưng... - Richard lại mỉm cười lém lỉnh - Trước khi chịu thua, tôi muốn hỏi anh ta cho ra lẽ.

- Không . - Song Nhã thẳng tia nhìn vào Richard, giận mình một phút yếu lòng đã để anh phải hiểu lầm . Cô nghiêm giọng.

- Tôi cấm anh có nửa lời cùng Huy Khởi . Chẳng kết quả gì đâu , ngay cả lúc anh ta yêu tôi cũng thế.

- Vì sao ? - Richard ngạc nhiên.

Song Nhã như giận dữ :

- Không vì sao cả . Anh chỉ nên biết một điều thôi . Tất cả đàn ông trên thế gian này, là anh, là Huy Khởi hay bất kỳ ai khác, cũng không thể làm lòng tôi rung động . Nếu anh dám nửa lời tiết lộ cùng Huy Khởi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ, sẽ cắt đứt tình bạn cùng anh vĩnh viễn đó.

Nói xong, để tỏ rõ lập trường cương quyết của mình, Song Nhã bước đi ngay, mặc cho Richard mãi hoang mang thăm đoán . Một cô gái đẹp xinh dường ấy lại bảo sẽ không bao giờ còn rung động trước chàng trai nào nữa . Nghịch lý, kỳ lạ quá ! Nhất định phải có nguyên nhân, ẩn tình đặc biệt . Hừ

! Mãi suy nghĩ, mãi tò mò, Richard không nhận ra, sau lưng mình, lùm cây kiểng bỗng dung lay động rồi một người con gái bước ra với đôi mắt téo đầy tức giận . Là Huệ Mẫn, cô đã nghe và thề sẽ không để cho Richard chen vào giữa hạnh phúc của mình và Huy Khởi . Chỉ còn ba ngày nữa thôi, liệu cô có kịp nhổ cây gai này ra khỏi mắt mình ?

Hạ Thu

Tình Yêu "Cút Bắt Trò Chơi"

Chương 8

Lật tay xem đồng hồ lần nữa , Huệ Mẫn gật đầu chào từ biệt người bạn rồi rón rén quay lưng . Giữa tiệc cưới tưng bừng, trong trang phục cô dâu thật huy hoàng, lộng lẫy sẽ không ai dám ngờ rằng cô đang sắp thực hiện một ý đồ đen tối.

Rút kinh nghiệm từ hai lần thất bại, để tránh bị Huy Khởi nghi ngờ , phát giác và phá hỏng, Huệ Mẫn quyết định chọn ngày cưới của mình nhổ cái gai Richard . Dù anh ta đã nghe lời Song Nhã không hé môi tiết lộ một câu nào , dù tât tai của anh ta được Huy Khởi đánh đổi bằng cuộc hôn nhân hoàn mỹ, nhưng Huệ Mẫn bỗng nghe căm ghét Richard hơn bao giờ hết . Trong cuộc đời mình, chưa bao giờ cô bị ai đối xử như anh vậy . Những ai dám xem thường, hạ nhục Huệ Mẫn này sẽ phải trả một giá đắt . Hừ ! Rồi anh ta và Song Nhã sẽ hối hận nhiều.

- Huệ Mẫn ! Em đi đâu thế ? Vợ chồng anh Lân vừa đến kia rồi , chúng ta

mau ra đón họ đi.

Bước chân đều trên dãy hành lang , Huệ Mẫn chợt giật thót người khi nghe giọng Huy Khởi gọi sau lưng . Vội quay đầu lại, cô mỉm cười khỏa lấp :

- Dạ, em không đi đâu cả . Bông cài tóc bị rơi ra, em chỉ nép mình vào góc khuất cài cho ngay lại.

- Để anh cài giúp cho.

Tin lời, Huy Khởi đưa tay sửa lại vòng hoa trên tóc cô một cách dịu dàng . Ngược đôi mắt nhìn lên, tim Huệ Mẫn đập rộn ràng hạnh phúc . Huy Khởi hôm nay đáng yêu một cách khác thường . Dường như khi trở thành chú rể , anh tự tin hơn , đối xử với cô ân cần, thân mật hơn . Anh có biết những cử chỉ của mình làm cô hạnh phúc, làm cô càng yêu anh nhiều hơn không ?

Sửa xong vòng hoa trên tóc Huệ Mẫn, vừa cúi xuống, bắt gặp đôi mắt cô tha thiết nhìn mình, tim Huy Khởi nhưng chùng hẫng lại.

Một cảm giác nao nao chợt đến , anh không ngờ, trong trang phục cô dâu, Huệ Mẫn lại đẹp xinh dường ấy , dịu dàng, nữ tính hẳn đi . Nhìn dáng điệu cô e ấp thẹn thùng trước lời trêu chọc của bạn bè mà lòng anh ngập đầy hạnh phúc . Giá như sau ngày cưới , cô gái giữ nguyên vẻ dịu dàng e ấp ấy để anh yêu, để anh trở thành người đàn ông điểm phúc nhất đời.

- Huy Khởi ! Anh làm gì mà nhìn em lâu thế ?

Thấy Huy Khởi cứ lặng yên nhìn mình không chớp mắt, Huệ Mẫn khẽ lên tiếng gọi . Huy Khởi giật mình như chợt tỉnh , anh chớp mắt mỉm cười :

- Hôm nay trông em đẹp quá!

- Anh chỉ khéo nịnh đầm - Tự hào, Huệ Mẫn vờ quay đi khách sáo.

Huy Khởi nắm tay cô:

- Không anh nói thật. Em đẹp lắm! Không tin, em hãy cùng anh bước ra chào vợ chồng Lân rồi hỏi xem.

- Vâng.

Đã trễ lắm rồi, Huệ Mẫn nóng lòng đưa mắt ngó đồng hồ. Nhưng sợ Huy Khởi nghi ngờ, cô đành phải bước ra cùng anh đón khách.

- Dạ... chào các bạn, chào anh chị, chào chú thím.

Môi mỉm cười, gật đầu như cái máy mà lòng Huệ Mẫn nóng như có lửa. Thời cơ đã đến rồi, cả Richard và Song Nhã đều tập trung ra cổng đón khách. Hừ! Nướng mắt nhìn đôi phù dâu phù rể, Huệ Mẫn lại cảm gan. Cô trách mình đã dại khờ chọn Song Nhã là dâu phụ cho mình. Để bây giờ trong chiếc soa-rê trắng, cô ả chột xinh lên, đẹp rực rỡ chẳng thua kém cô dâu chính chút nào, đám bạn bè Huy Khởi này giờ cứ lượn lờ vây quanh, tán tỉnh.

Không cần phải trộm rình nghe lời Song Nhã và Richard tâm sự, Huệ Mẫn cũng sớm nhận ra tình cảm của cô dành cho Huy Khởi. Là con gái, lại thêm giác quan thứ sáu vô cùng nhạy cảm, nên chỉ cần nhìn qua thái độ của Huy Khởi với Song Nhã là cô đoán được ngay. Cả hai đang bị thu hút bởi tính cách của nhau. Tình yêu đã có thể xuất hiện, chỉ tại cả hai còn đang ngờ ngác chưa nhận biết được thôi. Điều này thật vô cùng nguy hiểm. Nếu không nhanh chóng cắt đứt quan hệ tách rời, một ngày không xa họ lắm họ sẽ nhận ra. Và điều đó cũng có nghĩa là cô vĩnh viễn mất Huy Khởi trong cuộc đời mình. Bởi tình yêu anh dành cho Song Nhã khác hẳn cho cô. Nó không ràng buộc bởi một thứ gì nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Lần đầu tiên nhận ra điều này, Huệ Mẫn đã vô cùng run sợ. Cô đã tính mọi cách nhỏ cái gai Song Nhã, nhưng lần nào cũng bị Huy Khởi phá tan đi. Sự quan tâm của anh dành cho Song Nhã càng lúc càng nhiều. Cô sẽ thua mất nếu Richard không tình cờ xuất hiện.

Cầm tờ thiệp cưới trong tay mà lòng Huệ Mẫn vẫn phập phồng lo sợ. Hai năm bên nhau, không đủ để cô tin vào tình yêu của mình và Huy Khởi. Lúc nào cô cũng thấy nó menh mông, dễ vỡ như pha lê vậy. Chỉ có bây giờ, cặp

tay anh đi giữa tiệc cưới tung bừng, cô mới có thể tin mình có thể giữ được anh rồi.

Song Nhã! - Hắt mặt lên, Huệ Mẫn mỉm cười nhìn cô phụ dâu đắc thắng - hẳn cô đang đau lòng lắm. Một chàng trai như Huy Khởi vậy, sao mà không tiếc, không yêu được phải không? Cô có biết bảo cô làm phù dâu là tôi có ý đồ không? Tôi muốn cô phải đau khổ hơn, phải tận mắt nhìn cảnh tôi và Huy Khởi bên nhau nhiều hơn người khác đấy. Mà cô cũng can đảm lắm. Gặp người khác đã oà khóc lên nãy giờ rồi...

- Xin lỗi vì đã làm gián đoạn cuộc vui của các bạn, nhưng chúng tôi được tin mật báo rằng có kẻ lợi dụng đám cưới để vận chuyển ma túy trái phép. Đây là lệnh khám phòng mong các bạn vui lòng hợp tác.

Mọi tiếng động xôn xao bỗng ngưng nín bặt, nhường chỗ cho giọng một người cảnh sát vang to sang sảng. Giật mình nhìn lên, trán Huệ Mẫn lấm tấm mồ hôi. Trời ơi! Sao cô không nhớ mình chỉ có ba mươi phút đột nhập vào phòng Richard. Khối bạch phiến vẫn còn ở trên tay, làm sao cô có thể vu oan cho hân tội danh tàng trữ ma túy chứ?

- Vâng, không sao đâu. Các anh cứ tự nhiên. - Tự tin với thái độ một người vô tội, Huy Khởi vui vẻ bảo anh đội trưởng – Chúng tôi sẵn sàng hợp tác.

- Vâng, cảm ơn anh.

Anh đội trưởng gật đầu, vui vẻ tra tờ lệnh cho Huy Khởi:

- Chúng tôi muốn khám phòng bảy lẻ ba.

- Bảy lẻ ba ư?

Không chỉ mình Huy Khởi giật mình thẳng thốt, cả Richard và Song Nhã cũng đồng quay đầu lại ngỡ ngàng. Phòng của Richard ư? Sao lại thế?

- Có vấn đề gì ư? – Nhìn thấy mắt Huy Khởi tự động mở lớn, nên đội trưởng tinh ý nhận ra ngay.

Huy Khởi nhẹ lắc đầu:

- Không, không vấn đề gì. Đây là phòng của bạn tôi. Anh ta ... chẳng thể nào làm chuyện phi pháp ấy. Hẳn là có điều gì hiểu lầm gì, tôi có thể bảo đảm.

- Xin lỗi – Người đội trưởng nghiêm nét mặt – Chúng tôi không vì lời đảm bảo của anh mà không khám phòng. Đã có người mật báo đích danh, xin anh vui lòng hợp tác.

- Vâng – Quay nhìn Richard một lần, Huy Khởi gật đầu vui vẻ tự tin – Tôi sẽ cùng đi với các anh.

Nói rồi, anh xăng xái bước đi dẫn đường. Richard, Song Nhã, Susan cùng đoàn cảnh sát vũ trang đầy phương tiện bước theo sau trong tiếng xì xào dậy lên từ đám thực khách nãy giờ lặng im theo dõi. Liệu rồi cảnh sát có tìm được ma túy không? Khách sạn của Huy Khởi sẽ gặp rắc rối to với lời bảo đảm tự tin của ông Tổng, nếu chẳng may Richard đúng thật là kẻ buôn lậu ma túy như lời mật báo.

Lặng người giữa dòng bàn tán, Huệ Mẫn nghe hoang mang quá. Hơn ai hết cô biết cảnh sát chẳng thể nào tìm ra gói bạch phiến nặng hơn ba trăm gam, vì nó vẫn còn nằm trong bó hoa tay của cô đây. Richard sẽ bình an vô sự ư? Huệ Mẫn không can tâm một chút nào. Tự nhiên cô nghe giận Huy Khởi quá. Nếu không có anh, lúc nãy cô đã kịp bỏ gói bạch phiến ngay vào phòng Richard.

Chưa muộn lắm đâu. Huệ Mẫn bỗng ngẩng nhanh đầu dậy. Bước vội theo đoàn người vào phòng Richard, cô nhủ lòng sẽ lợi dụng lúc mọi người sơ hở bỏ gói bạch phiến ra. Hừ! Với những ba trăm gam chất bột trắng tàng trữ trái phép trong phòng, Richard nhất định sẽ bị đuổi khỏi Việt Nam lập tức. Anh ta sẽ chẳng còn cơ hội gặp Huy Khởi, hòng can thiệp giúp Song Nhã được đâu.

- Huệ Mẫn! Em vào đây làm gì? Sao không ở ngoài tiếp khách đi - Vừa thấy

Huệ Mẫn bước vào, Huy Khởi nhẹ lên tiếng hỏi.

- Em tò mò quá, chỉ muốn xem một chút thôi.

Về làm ra vẻ nhí nhảnh tự nhiên, Huệ Mẫn vẫn không kiểm soát được giọng nói của mình. Nó khàn lên, run run một cách khác thường làm người đội trưởng đang mải mê lục soát phải ngẩng đầu lên nhìn về phía cô một cái. Tia nhìn như có điện làm Huệ Mẫn run rẩy cả người. Vội chuyển tia nhìn đi nơi khác, cô tìm một nơi có thể... đặt vào gói bột trắng chết người.

Căn phòng không rộng lắm, cảnh sát đã lục tung, xáo trộn nãy giờ hơn một phần diện tích. Nơi nào cũng có mắt nhìn, làm sao thực hiện được bây giờ? Nhẹ cắn môi khó nghĩ, mắt Huệ Mẫn chợt sáng lên mừng rỡ. Toa-lét! Phải rồi... Không nén được nụ cười, cô tươi tỉnh bước nhanh về phía toa-lét.

- Đứng lại!

Hành động của Huệ Mẫn không qua được mắt người đội trưởng. Bàn tay cô vừa đặt lên núm cửa đã bị giọng anh thất thần la lớn.

- Cô đi đâu đó?

Giật bắn người lên với tâm trạng tên trộm bị bắt quả tang, mặt tái xanh, Huệ Mẫn cất giọng run run lo sợ:

- Tôi vào ... toa-lét.

- Phòng chưa kiểm tra, cô vào đó làm gì? Có phải định thủ tiêu tang vật không?

Con mắt nghiệp vụ của anh không bỏ qua một diễn biến nào đang xảy ra trên gương mặt Huệ Mẫn. Đoàn người đứng kia, kể cả Richard là nghi vấn của vụ án cũng không có vẻ bồn chồn, lo lắng như cô vậy. Đôi mắt cô thật đáng ngờ, cứ lăm lét gian gian như sợ hãi, như mưu tính một điều gì đó.

- Xin anh đừng nói vậy – Nhìn qua, thấy Huệ Mẫn sợ quá, quíu cả lưỡi không biết trả lời người đội trưởng thế nào, Huy Khởi vội bước qua, choàng tay lên vai ôm thân mật - Huệ Mẫn không dính líu gì đến việc này đâu.

Rồi cúi nhìn cô, anh dịu dàng:

- Em muốn đi vệ sinh, hãy sang phòng bên cạnh. Theo nguyên tắc, không một ai được vào phòng nghi phạm đâu.

- Dạ.

Sự can thiệp kịp thời của Huy Khởi phần nào giúp Huệ Mẫn bình tâm lại. Cô gạt đầu ngoan ngoãn.

Chợt nhìn thấy bó hoa trên tay cô vương vãi, Huy Khởi nói thêm:

- Đưa bó hoa đây, anh cầm hộ cho.

Vừa nói, anh vừa đưa tay ra cầm lấy. Nhưng Huệ Mẫn đã vội gạt tay về, lắc đầu gạt phắt tay đi:

- Không, để em cầm.

Thái độ khản trương của cô một lần nữa làm người đội trưởng nghi ngờ. Đôi mắt anh như có lửa. Xoáy thẳng vào bó hoa lay-ơn trên tay Huệ Mẫn. Nó hình như nặng hơn trọng lượng bình thường thì phải.

Thôi chết ! Anh ta đã nghi ngờ . Đôi tay bỗng run lên trước tia nhìn , Huệ Mẫn nghe như đóa hoa trên tay mình như nóng dần lên , nóng dần lên... rồi rơi "bịch" luôn xuống đất . Một gói bột trắng từ trong bó hoa vỡ tan ra , bay tung tóe khắp phòng trong tia nhìn kinh ngạc của mọi người . Nhất là Huy Khởi , có nằm mơ anh cũng không ngờ nổi... cô vợ của mình buôn bạch phiến.

- Thì ra nó ở đây ! Đoán không sai mà.

Chỉ có người đội trưởng và toán cảnh sát vẫn bình thường không lạ lẫm . Là đội chuyên án mách khéo bọn buôn lậu với họ chẳng mới mẻ gì . Nên sau cái đá mắt nhìn nhau hội ý người đội trưởng hất hàm ra lệnh :

- Dẫn đi !

- Không... - Thấy người cảnh sát rút chiếc còng bước lên , Huệ Mẫn vội xua tay sợ hãi - Xin đừng bắt tôi . Tôi không buôn lậu.

- Không buôn bạch phiến ?

Người đội trưởng nhếch môi cười khẩy . Cuối nhặt gói bạch phiến từ dưới đất lên , anh hỏi , giọng khô hời hợt :

- Thế cái này là cái gì ? Bột mì chẳng ?

- Là bạch phiến . Nhưng... tôi không buôn lậu .- Huệ Mẫn lại hét lên - Thật đó , chính tôi đã mật báo . Anh không nhớ sao ? Chính tôi đã nêu đích danh số phòng cho các anh.

- Là cô ư ?

Người đội trưởng kêu lên ngờ ngợ rồi nhận ra ngay . Đúng là giọng của cô rồi ! Nhưng chuyện này là thế nào ? Anh không hiểu nổi.

Bất gặp tia nhìn như dò hỏi của anh , Huệ Mẫn biết mình không thể giấu , đành phải nói thật ra . Rằng tất cả chỉ là màn kịch mình dựng lên để hại Richard mà thôi.

- Sao ?

Nghe cô kể , hai mắt Richard mở tròn hốt hoảng . Anh không ngờ cô gái có bề ngoài trông xinh đẹp này , mà tâm địa lại hẹp hòi , độc ác dường kia .

Suýt tí thôi , anh đã phải vào tù mà không hiểu vì sao , cũng không nước nào rửa sạch nỗi oan ức ấy . Thật kinh khủng , thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Cả Huy Khởi cũng không cảm thấy bất ngờ , choáng váng dù hơn ai hết anh hiểu rõ lòng hẹp hòi , tính ích kỷ của cô . Thì ra... Huệ Mẫn không hối hận chút nào , vẫn chứng nào tật nấy . Qua mặt anh như vậy , thật ra... cô chẳng xem anh ra gì cả.

Hai hàm răng nghiến chặt , xương quai hàm bạnh ra , Huy Khởi nghe lửa giận phùng lên trong ngực . Cảm thấy bị xúc phạm nặng nề , anh không kiềm nổi lòng . Anh bước lên , vung tay tát vào mặt Huệ Mẫn hai cái liên như trời giáng :

- Tại sao cô làm như vậy ? Cô thừa biết Richard không chỉ là bạn , anh ta còn là thần tượng của tôi mà . Tại sao cô phải hại anh ta chứ ?

Hai tay ôm lấy mặt , Huệ Mẫn không trả lời , cũng không ngược lên để nhìn anh . Rung rung khóc , cô biết cuộc đời mình đã chấm hết rồi . Không chết rục giữa lao tù, cũng chết vì nỗi đau xa lìa Huy Khởi . Anh sẽ không tha thứ cho cô, không bao giờ đâu . Huệ Mẫn hiểu rõ tình anh . Cô chợt nghe hối hận, nhưng đã muộn... tất cả đã muộn rồi.

- Các người đóng kịch bấy nhiêu, đó đủ rồi ---- Người đội trưởng chợt cất giọng lạnh lùng, cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người ---- Nhưng cho dù các người có làm gì, cô ấy cũng không thoát khỏi tội danh tàng trữ trái phép chất bột trắng này . Đừng dài dòng lời thôi nữa, dẫn đi !

Một tiếng tánh vang lên, đôi tay xinh đẹp của Huệ Mẫn đã nằm gọn giữa chiếc còng số 8 . Nhìn dáng cô bước đi thất thủ giữa toán cảnh sát vũ trang đầy súng ống , Song Nhã bỗng thấy thương thương, tội nghiệp cho Huệ Mẫn . Dù lúc này, mới nghe chuyện, cô cũng nghe bất bình, giận dữ như Huy Khởi và Richard vậy . Trong một phút đã cảm thấy hài lòng hả dạ, thậm chí bảo thật đáng đời, rồi bây giờ lại nghe lòng không nở . Cô chỉ muốn làm một điều gì để giúp Huệ Mẫn thôi.

- Sau khi nghị án, tòa quyết định bị cáo Trần Huệ Mẫn , tội danh tàng trữ ma túy trái phép nhằm mục đích hãm hại công dân Richard thành lập . Tuyên án : Năm năm tù.

- Sao , những năm năm tù ư ? --- Vì chánh án vừa buông lời, Song Nhã bật nhồm người lên khỏi ghế hét to ---- Không được, hình phạt cao quá, tôi phản đối . Đề nghị xét lại.

- Song Nhã ! --- Trước nhiều đôi mắt quay nhìn lạ lẫm , Huy Khởi nhẹ nắm tay cô kéo xuống ---- Đừng làm ồn ào vô ích, tòa đã tuyên án rồi.

- Nhưng mức án cao quá, tôi không chịu tôi phải nhờ luật sư kháng án giùm

Huệ Mẫn --- Song Nhã giật mạnh tay mình lại ảm ức --- Chỉ giấu có 300 gam bạch phiến thôi, làm gì xử đến năm năm tù lặn.

- Năm năm đã là nhẹ lắm rồi ---- Huy Khởi hạ giọng ôn tồn.

Trên ghế cao , vị chánh án và bồi thẩm đoàn đang thu dọn hồ sơ . Lặng lẽ tra đôi tay vào còng cho hai người cảnh sát dẫn đi , Huệ Mẫn đưa đôi mắt buồn nhìn anh đầy tuyệt vọng.

- May mà bồi thẩm đoàn kia tin vào chứng cứ . Bằng không, với tội danh tàng trữ, mua bán trái phép loại chất độc quốc cấm kia, Huệ Mẫn không bị xử tử hình, cũng đến chung thân.

- Nghiêm trọng đến thế ư ? --- Thả người luôn xuống ghế, Song Nhã thở ra một hơi dài . Rồi như chợt nhớ, cô bật đứng lên khỏi ghế, nắm tay Huy Khởi kéo mạnh --- Ôi trời ! Quên mất . Anh còn ngồi đây làm gì ? Chạy theo Huệ Mẫn, mau lên !

- Chạy theo để làm gì ? --- Huy Khởi vẫn đứng đưng ---- Giữa tôi và cô ấy... chẳng còn gì để nói

- Trời ơi ! ---- Nhấn mặt, Song Nhã giậm mạnh chân ---- Người ta đã bị đến nỗi này, anh còn cố chấp nữa sao ?

- Tôi không cố chấp . ---- Huy Khởi đưa tay vuốt mặt --- Tôi chỉ không thể tha thứ cho Huệ Mẫn . Cô ấy đã phản bội lại niềm tin của tôi không chỉ một mà rất nhiều lần . Nếu không nể tình cô và mọi người năn nỉ, tôi đã không đến dự phiên tòa này ,

- Tôi biết ---- Song Nhã lại ngồi xuống bên anh --- Anh giận Huệ Mẫn nhiều . Tôi cũng giận cô ấy lắm . Nhưng Richard đã không sao, đã bình yên vô sự trở về nước rồi, lẽ nào anh không tha thứ được ?

- Không tha thứ được đâu.

Nhẹ lắc đầu, Huy Khởi ngạc nhiên cho sự tha thứ dễ dàng của Song Nhã .

Mấy tuần qua, từ ngày Huệ Mẫn bị bắt giam chờ ngày thụ lý , cô như không

biết Huệ Mẫn từng là kẻ thù hại mình điều đứng . Cùng ông Thành --- cha Huệ Mẫn , cô đôn đảo tìm luật sư, hết lời năn nỉ Richard bãi nại . Tự mình đứng ra làm nhân chứng nói tốt cho Huệ Mẫn còn chưa đủ, bây giờ còn muốn anh tha thứ cho Huệ Mẫn giống như mình nữa . Nhân từ, độ lượng bao nhiêu... cô cũng là con gái, không lẽ, một chút ghen hờn dành cho tình địch cũng không biết nữa à ?

Trước lúc về nước, Richard đã kịp thời kể cho anh nghe tất cả về tình cảm của cô rồi . Ra thế, càng nghe, Huy Khởi càng giật mình vỡ lẽ , Song Nhã yêu anh thật rồi sao ? Tình yêu của cô lạ quá . Không giống Huệ Mẫn chút nào . Chẳng ồn ào mãnh liệt, cũng chẳng tranh giành chiếm đoạt . Lặng lẽ dịu dàng như sương đêm từng giọt, từng giọt một âm thầm thấm vào lòng đất . Tự nhiên đến nỗi cội cây tình bao ngày nhỏ giọt sương ấy lớn lên vẫn không hề hay biết , đến khi bùng nở hoa mới bàng hoàng ngơ ngẩn . Không hiểu vì đâu mình có được nụ hoa xinh đẹp đến đường này

- Đã rõ lòng Song Nhã, cậu tính sao hả ?

Phân tích một hồi, thấy Huy Khởi vẫn im lặng trong trầm mặc, Richard tò mò lên tiếng hỏi :

- Định sao ư ?

Huy Khởi ngẩng đầu lên ngơ ngác . Sự việc quá bất ngờ làm trái tim anh bối rối . Rõ ràng đã biết tình yêu của mình giật giành cho Huệ Mẫn đã bị cô giết từ lâu bằng tính ích kỷ , thói tham lam tàn ác, nhưng anh không biết mình đã yêu Song Nhã hay chưa ? Một xáo trộn mơ hồ làm trái tim anh trống rỗng, không cảm giác.

- Tớ nói vậy thôi, quyền quyết định là ở cậu . Song Nhã là một cô gái tốt . Cậu không dễ tìm một cô gái thứ hai như cô ấy được đâu.

THấy Huy Khởi vẫn im lặng mãi, Richard đành nói lời kết luận cuối cùng rồi bước vào buồng kiếng . Susan chờ anh này giờ đã nóng ruột lắm rồi.

- Huy Khởi ! Anh làm gì ngồi thừ ra vậy ? Mau ra nói với Huệ Mẫn vài lời, kéo không còn kịp nữa.

Dòng hồi tưởng bị cắt ngang bởi giọng Song Nhã vang giục giã . NgGắng dậy nhìn cô chăm chú, Huy Khởi thích thú trước vẻ mặt nhăn nhó đầy giận dữ, nhưng không dọa được ai của cô :

- Nhưng... biết nói gì ?

- Thì... --- Đôi mày chau lại rồi giãn ra nhanh --- An ủi , động viên cô ấy

- Những lời đó đã có ba cô ấy và Thục Đoan lo liệu này giờ.

Huy Khởi vẫn nhìn không chớp vào Song Nhã . Cái mặt coi đánh đá vậy cũng biết yêu, lại yêu thâm nữa chứ.

- Những người ấy khác anh ---- Song Nhã lại kêu lên nhăn nhó . --- Trời ơi ! Không lẽ đợi tôi dạy , anh mới biết sao ?

- Biết gì ? --- Huy Khởi ngây ngô.

Song Nhã âm ừ :

- Thì biết nói rằng... anh sẽ đợi cô ấy.

- Hả ! -- Huy Khởi cảm thấy bất ngờ -- Cô bảo tôi đợi Huệ Mẫn sao ? Ý cô nói tôi sẽ cưới Huệ Mẫn khi cô ấy ra tù hả ?

- Còn nói gì nữa ? --- Song Nhã tròn đôi mắt --- Sự thật hiển nhiên rồi, đã làm đám cưới, không lẽ anh định bỏ người ta sao chứ ?

- Không phải bỏ, nhưng mà...

Lúng túng đưa tay gãi đầu, Huy Khởi không biết giải thích sao cùng Song Nhã . Rõ ràng anh không phải vì Huệ Mẫn vào tù mà nói lời bội ước .

Chuyện thật dài dòng tẻ nhì.

- Nhưng mà, nhưng mà gì nữa ? --- Đôi mắt quắc lên, Song Nhã đùng đùng giận dữ --- Toàòn một phương gian dôi, lũ con trai các người chẳng biết chung thủy, tình yêu là gì cả . Chỉ biết xem con gái là trò đùa, mua vui của mình thôi . Hừ !

Nói rồi, cô giận dỗi đi ngay, bỏ một mình Huy Khởi giữa hội trường tòa án vắng tanh. Ngẩn ngơ trước câu mắng của cô, anh không hiểu Song Nhã muốn nói gì và cảm thấy oan kinh khủng. Anh xem con gái là trò đùa, mua vui bao giờ nhỉ?

- Cò, cò, bẹp, cò...

- A! Chị Nhã chết rồi.

- Đâu nào? Đừng nói bậy.

- Đó... đó... chân chị giẫm mức rồi. Chị vừa lấy chân vô đó thôi. Ăn gian quá!

- Hồng dám giẫm mức đâu. Không tin thì đi lại cho coi nè. Cò...

Huy Khởi đến từ lâu nhưng không vội bước ra. Nép mình sau vách tường, anh thích thú nhìn Song Nhã chơi lò cò cùng bọn trẻ. Chẳng phải lần này, mà lần nào cũng vậy, đến đây là anh phải đứng yên ngắm cô chơi.

Thật trẻ con, thật hồn nhiên. Song Nhã không làm màu “cưa sừng giả nai” như bao cô gái khác. Bởi trước mặt anh, cô không bao giờ tỏ ra nhí nhảnh, ngây thơ Luôn cố chứng chạc trưởng thành, không hay mình thật trẻ con ngốc nghếch. Chính điều đó càng khiến cô giống với một đứa trẻ con hơn bao giờ hết.

Song Nhã lại chẳng bao dung, cao thượng lắm đâu. Trong cái bản ngã trẻ con của mình, cô có đầy đủ tật xấu của một đứa bé hư tham ăn, hiếu động, ranh mãnh, và cũng rất là... gian lận. Lúc này, rõ ràng anh đã thấy chân cô đạp mức, vậy mà trước bày trẻ con, cô cứ cãi chày cãi cối, quyết dành phần thắng về mình cho bằng được. Có lẽ vì thế mà đám con nít kia mới có thể xem cô đồng trang lứa, mới có thể cùng chơi, cùng cãi nhau ỏm tỏi lên như vậy.

- Ô! Các bạn chơi vui quá, cho tớ cùng tham gia với nào.

Mỉm cười rời chỗ nấp, Huy Khởi muốn một lần thu người nhỏ lại, hòa đồng

cùng bọn trẻ. Biết đâu, khi trở thành con nít, Song Nhã sẽ không tránh mặt, sẽ không còn ghét anh như vậy nữa.

- A, anh Huy Khởi! Anh trồng cây si chị Nhã lại đến rồi.

- Có mua kẹo không anh? Chị Song Nhã thích ăn kẹo chocolate nhất trên đời đó.

- Có, anh có mua kẹo đây.

Vui vẻ, Huy Khởi chìa ra hộp kẹo, lũ con nít giằng lấy ngay. Chà! Chocolate ngon tuyệt. Song Nhã đưa mắt nhìn qua rồi ngoảnh đi ngay. Ngon thì ngon, nhưng không dụ được cô đâu.

- Chị Nhã ơi! Phần chị nè.

Lũ trẻ đã chia xong phần kẹo. Còn lại một ít trong hộp, chúng đem đến cho Song Nhã.

- Chị hồng ăn đâu - Cố nuốt nhanh nước bọt, Song Nhã lắc đầu – Mà bây giờ có chơi nữa không thì bảo?

- Chơi, chơi chứ - Đám con nít quay trở lại ngay – Em gần cất nhà rồi, ngu sao nghĩ.

- Cho anh chơi với – Huy Khởi chen vào.

Đám con nít nhìn nhau lưỡng lự:

- Nhưng tụi em đủ phe rồi, biết chia anh vào phe nào bây giờ chứ?

- Chia lại đi – Huy Khởi rủ rê – Anh và chị Song Nhã một phe, còn bao nhiêu chấp tụi em tất.

Sáu đứa con nít đấu cùng hai người lớn ư? Đám nhỏ nhìn nhau hội ý. Sức chơi Song Nhã bọn chúng biết rồi. Còn Huy Khởi thì sao? Giỏi lắm thì cũng ngang bằng Song Nhã thôi, có gì mà sợ. Chơi thì chơi. Bọn chúng nhận lời ngay.

- Thôi chị không chơi nữa – Đúng lúc đó, Song Nhã chột lên tiếng - Khởi chia phe làm gì. Tiếp tục chơi, để anh ta thế vào chỗ chị.

- Ôi, sao thế?

Đưa mắt nhìn bọn trẻ, Huy Khởi cầu mong chúng hãy giữ cô ở lại. Nhưng... như đã có hộp đồng từ trước, đám con nít chẳng những không năn nỉ Song Nhã, mà còn vây lấy anh mừng rỡ:

- Phải rồi. Anh Huy Khởi chơi với chúng em đi. Đến lượt anh rồi đó.

Song Nhã đã vào hẳn trong nhà, Huy Khởi nhìn theo bóng cô rồi nhìn xuống ô lò cò nhỏ xíu dưới chân. Đám con nít này khôn thật, ô lò cò nhỏ thế này, làm sao mà anh nhảy được. Chỉ đôi giày của anh thôi, cũng đã lớn hơn rồi, đập mức là cái chắc.

Chỉ muốn đuổi theo Song Nhã thôi, nhưng Huy Khởi biết mình khó lòng vượt qua đám quỷ nhỏ này. Ừ, chơi thì chơi, Song Nhã đừng vội coi thường anh như vậy. Cởi đôi giày dưới chân ra, một mình chấp hết đám con nít, Huy Khởi quyết định chơi hết mình cho cô thấy.Ồ! Thì ra nhảy lò cò cũng thú vị ghê đi chứ. Hèn gì Song Nhã mê như vậy.

Bước vào nhà, đóng sập cửa lại, nhưng không vội đi ngay, Song Nhã he hé mắt nhìn qua khe cửa.Ồ! Té ra chơi thật với lũ trẻ à? Veston, cà vạt chững chạc thế kia mà nhảy tung tung với bọn trẻ con, trông ngộ quá! Vậy mà lúc này, cô cứ ngỡ Huy Khởi nói chơi để tìm cách bắt chuyện mình. Nếu biết anh chịu chơi như vậy, cô đã ở lại rồi. Cô không ở cùng phe với anh đâu, cô sẽ đấu cho anh thua hết biết đường về.

- Thăng Khởi lại đến à?

Dọn mâm cơm lên bàn, nhìn điệu bộ Song Nhã thụt thò sau cánh cửa, bà Huyền lên tiếng hỏi.

- Dạ - Song Nhã gật đầu rồi bước lên bàn, bóc một con tôm rang ăn vụng -

Ồ! Canh chua bông so đũa. Món này con thích nhất đây. Mẹ! Đừng mở cửa - Thấy bà Huyền định mở cửa ra, cô vội xua tay kêu lớn. – Con không muốn anh ta vào nhà đâu.

- Con sao thế? – Nghe lời con bà trở lại bên bàn lạ lắm – Sao cứ mãi tránh mặt thằng Khởi vậy? Không thích thì nói thẳng với người ta một tiếng.
- Con đã nói rồi, nhưng anh ta còn dai hơn đĩa nữa. Săn đón ở khách sạn chưa đủ mà còn mò đến tận nhà. – Song Nhã lại bốc một con tôm nữa, cho vào miệng. - Mẹ à! Mình ăn cơm đi.
- Khoan! Chờ một chút đi con, mẹ chưa đói. – Bà Huyền chần chừ, có ý muốn đợi Huy Khởi vào cùng ăn chung. Rồi chờ về vấn đề đang nói. – Săn đón như vậy chứng tỏ là nó thật tâm, thật lòng đối với con. Mà mẹ cũng thật không hiểu con ra sao nữa. Thằng Khởi có điểm nào không được đâu mà con chê nó? Coi chừng “già kén hẹ hom” con à.
- Dạ thưa bác, con mới tới.
- Cánh cửa bật mở, Huy Khởi bước vào. Áo quần xộc xệch, đầu tóc rối bù, khắp người nhễ nhại mồ hôi. Anh cúi đầu chào trong hơi thở gấp gáp.
- Ồ. – Bà Huyền gật đầu rồi kêu lên ngơ ngác. - Trời ơi, Khởi! Làm gì mà mệt dữ vậy con?
- Dạ... - Nhè nhẹ bỏ đôi giày xuống đất, Huy Khởi cười ngượng ngịu. – Không có gì đâu bác, con vừa chơi đuổi bắt với mấy đứa em xong.
- Cái gì? – Bà Huyền tròn đôi mắt. – Chơi đuổi bắt với đám trẻ con ư? Trời ơi! Một đứa con gái tôi ngày chỉ biết chơi tạt lon với chơi kéo chưa làm bà điên đầu nhức óc đủ sao, mà lại lôi ra một thằng rể mê nhảy lò cò, đuổi bắt nữa đây hả trời?
- Ồ, thôi vào rửa mặt rồi ăn cơm luôn con à.
- Dạ.
- Như chỉ có thể, Huy Khởi phóng vội luôn ra sau bếp. Hai tháng theo đuổi Song Nhã, với sự nhiệt tình của bà Huyền, anh đã tự nhiên, đã quen hết đường đi nước bước trong nhà cô rồi.
- Mẹ à! Con ra chợ coi sạp đây. – Song Nhã chợt đứng lên.

Bà Huyền từ tốn:

- Không cần gấp thế. Bữa trưa bán ế lắm, chẳng có khách nhiều. Để con Lam nó coi được rồi.

- Nó mới vào làm chưa quen việc. Con không yên tâm mẹ à. – Song Nhã kiểng có.

Bà Huyền lắc đầu:

- Nếu vậy thì để mẹ ra. Con chưa từng ngồi bán một giờ, sao hơn con Lam được?

Nói rồi bà xách mèm cơm, lật đặt đứng lên:

- Ở nhà tiếp đãi cậu Khởi cho chu đáo. Dù thích hay không thích cũng lịch sự một chút con à.

Nói rồi không đợi Song Nhã kịp phản ứng, bà lật đặt bước đi ngay.

Hừ! Song Nhã ngồi phịch xuống ghế giậm mạnh chân hờn dỗi. Sao mà cô không biết mẹ cô tình cô tình bỏ cô một mình ở nhà cùng Huy Khởi. Lần nào anh đến, bà không thể chứ. Lúc kiếm chuyện sang nhà thím Bảy mượn dao, khi sang nhà chú Hai mượn kéo, rồi ở miết không về.

Xem ra, bà đã ưng Huy Khởi lắm rồi đây. Mà Huy Khởi cũng thật là dai quá, bị cô từ chối thẳng thừng vào mặt mấy lần rồi mà không biết ngượng. Công khai tặng hao sẵn đón sáng chiều ở khách sạn còn chưa đủ, cả chủ nhật cũng không để yên cho cô nữa. Cái điệu này kéo dài chắc cô phải nộp đơn xin nghỉ quá.

- Bác ra chợ rồi à?

Rửa xong mặt mày, Huy Khởi bước lên sảnh khoái. Kéo cái ghế xuống ngồi cạnh bên Song Nhã, anh cất giọng mời tự nhiên như thể cơm anh là của nhà anh vậy:

- Ăn cơm đi, Song Nhã.

- Tui không ăn – Cộc lốc, Song Nhã kéo cái ghế xích ra xa anh một chút.

- Nếu vậy thì tôi ăn nhé? - Cầm cái chén lên, Huy Khởi gấp ngay một con tôm cho vào miệng nhai ngấu nghiến. - Chạy chơi với đám con nít một hồi, đói bụng quá. Chà! Món canh chua bông so đũa này, bác nêm vừa ăn quá. Chan chan húp húp, Huy Khởi ăn thật ngon lành. Chỉ một loáng mà anh đã ăn hết... nửa nồi cơm. Cả tô canh chua cũng vậy, cứ chan ào ào vào chén, như không biết hãy còn một người rất thích ăn món này đang thèm rỏ dãi đây.

- Thôi, đủ rồi nghe. Tôi chưa ăn cơm đó.

Thấy Huy Khởi toan chan hết canh trong tô vào chén, Song Nhã không nhịn được vụt la lớn.

Huy Khởi cười vui vẻ:

- Không sao, hãy còn khá nhiều trong nồi. Để anh múc thêm cho Song Nhã dùng luôn nhé.

- Không – Quê vì để lộ bản chất... ham ăn của mình ra, Song Nhã phùng to đôi má – Đã ăn rồi, sao còn chưa về, hả?

- Vì tôi chưa uống nước – Huy Khởi buông trả cái chén xuống bàn.

Song Nhã đứng lên:

- Vậy uống nước xong là về có phải không?

- Phải – Huy Khởi nhẹ gật đầu.

Song Nhã bung gọn mâm cơm xuống bếp, rồi bung lên một ca nước thật đầy, đặt “cạch” xuống bàn trước mặt Huy Khởi:

- Uống đi rồi về lẹ cho tôi nhờ.

- Ủ - Bung cái ca nước to như... cái thùng lên, Huy Khởi thùng thình uống từng hớp một – Hôm nay Sun không đi làm, em làm gì mà gấp vậy?

- “Em” ? – Song Nhã trợn đôi mắt lên giận dữ - Chà! Anh lộng dữ rồi nha, dám gọi tôi bằng em hả?

- Gọi bằng em chứ có phải giết người đâu mà không dám.

Đứng lên khỏi ghế, Huy Khởi tức cười trước vẻ mặt hỉnh lên tức giận của Song Nhã. Thật lạ lùng! Cùng một kiểu giận hờn, đánh đá, nhưng với Huệ Mẫn nặng nề căng thẳng bao nhiêu thì với Song Nhã lại nhẹ nhàng, dễ chịu bấy nhiêu. Để anh cứ phải muốn chọc cho cô phùng mang, trợn mắt lên để giận mình hoài.

Té ra, việc chinh phục trái tim Song Nhã khó hơn anh và Richard tưởng tượng nhiều. Hai tháng rồi, từ lúc nghe Richard phân tích và nhận rõ được tình yêu của mình đối với cô, Huy Khởi đã quyết tâm theo đuổi. Nhưng tưởng mọi việc sẽ dễ dàng. Nào ngờ... Song Nhã đã vội rúc mình vào vỏ ốc. Trước sự bày tỏ của anh, cô tro như đá, lạnh như đồng, luôn thẳng thắn từ chối.

Phản ứng của cô thoát đầu làm Huy Khởi hơi tự ái. Nhưng sau nghĩ lại anh cảm thấy thích thú, hào hứng hơn bao giờ hết. Cô càng lạnh lùng phản kháng, anh càng quyết tâm cao độ. Phải chinh phục bằng được trái tim kiêu kỳ, bướng bỉnh của cô.

Sự thay đổi chiều hướng trong tình yêu của Huy Khởi gây ra không ít lời bàn tán. Bạn bè và đám nhân viên không rõ chuyện, trách anh là kẻ bạc tình, mới chuyện cũ vong, rồi còn chê anh là một tên đại ngốc, rồi viên kim cương để nhận về một viên sỏi tầm thường.

Ai nói mặc ai, cười chê thế nào cũng được, Huy Khởi không cảm thấy phật lòng, cũng chẳng cần phải thanh minh. Hơn ai hết, tự lương tâm mình, anh hiểu rõ sự đổ vỡ của mình và Huệ Mẫn là lẽ tất nhiên. Ngay từ đầu quan điểm sống của anh và cô đã có sự khác biệt quá nhiều. Bản thân Huệ Mẫn chưa chắc đã yêu anh, và anh cũng thế. Bây giờ nghĩ lại, Huy Khởi biết mình chưa từng yêu Huệ Mẫn. Lần đầu gặp nha, nhan sắc của cô đã cuốn hút anh. Nhưng điều căn bản để một tình yêu vững bền và hạnh phúc không phải là sắc đẹp. Những ngày tháng cạnh bên nhau, anh và Huệ Mẫn như hai

đường thẳng song song kề cận, tìm hoài không thấy điểm giao nhau.

Với Song Nhã, Huy Khởi tìm thấy điều ngược lại. Từ giây phút đầu tiên gặp nhau trên xe bus, tâm hồn của anh và tâm hồn cô hòa điệu. Sự đối chọi nhau chỉ là những rung động tạm thời của hai tính cách trước khi hòa thành một. Sự quan tâm, giúp đỡ cũng như nỗi lo lắng, bất bình của anh dành cho Song Nhã trước sự trả thù của Huệ Mẫn không phải là ngẫu nhiên. Trái tim anh thật sự đã run lên khi cùng cô tình cờ chọn chung bài hát “Buồn như đá thời gian” ấy. Chính sự ngây thơ, trong sáng một tấm lòng bao dung, nhân hậu, vị tha và rộng lượng của cô đã chinh phục trái tim anh, để anh biết rằng, mình không thể sống thiếu cô trên thế gian này.

Hai năm dài cận kề bên Huệ Mẫn, không bằng được một phút được ngồi gần bên Song Nhã. Tuy nói điều này ra có vẻ nhảm tâm, nhưng sự thật là như thế. Chia tay Huệ Mẫn, Huy Khởi thấy lòng nhẹ hẳn, như trút khỏi vai một gánh nặng ngàn cân vậy.

- Song Nhã! Chiều nay anh muốn rủ em đi dạo, em đồng ý nhé?

- Xin lỗi, tôi không rảnh.

Như bao nhiêu lần nghe anh rủ rê mời mọc, Song Nhã từ chối ngay không suy nghĩ. Huy Khởi ngẩng nhìn cô tha thiết.

- Anh nói và bác bảo rằng, chiều nay em hoàn toàn rảnh.

- Ừ, thì rảnh, nhưng thôi không thích đi đó, thì sao?

Song Nhã xẵng giọng, đôi mắt loé lên những tia lửa căm hờn trông thật lạ, dường như cô đang chống lại chính mình, đang tự mâu thuẫn giữa con tim và lý trí. Bởi nếu đúng như cảm nhận của anh và nhận xét của Richard thì Song Nhã cũng đã yêu anh. Không phải bây giờ, mà từ rất lâu rồi. Nhưng điều gì, tại sao khiến cô che đậy cảm xúc thật của mình thì không đoán ra nổi. Tờ mờ, Huy Khởi chỉ cảm nhận được điều đó có liên quan mật thiết đến việc có một lần làm Richard dở khóc, dở cười. Và lần này cũng thế:

- Tại sao em phải dối mình khi sự thật, lòng em đã yêu anh rồi chứ?
 - Sao cở – Đôi mắt tròn mở lớn hoang mang rồi bật lên cười khanh khách – Lòng tôi đã yêu anh à? Ôi, Huy Khởi! Có mà điên lên mất.
 - Không điên đâu! – Huy Khởi nghiêm trang – Anh đã đọc được điều đó từ đôi mắt và tiếng cười vừa cất lên kia.
 - Điên khùng, nhảm nhí! – Đôi mắt không dám nhìn thẳng, Song Nhã rùn vai mắt tự nhiên. – Thôi, anh về đi cho tôi nhờ.
 - Không, anh sẽ không về một khi chưa thuyết phục được em. – Huy Khởi bước thêm một bước.
- Song Nhã hất mái tóc ra sau:
- Tự tin đến thế cơ à? Tôi đã bảo không yêu, anh làm cách nào để thuyết phục tôi đây?
 - Cách này...

Nguồn: vietlangdu
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 24 tháng 1 năm 2004